

சிந்தனை

தொகுதி 1, இதழ் 2,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்,
திருநெல்வேலி,
சீத்திரை, 1976.

ஆசிரியர் :

அ. சண்முகதாஸ்

நிர்வாக ஆசிரியர் :

ஆ. சிவநேசச்செல்வன்

ஆசிரியர் குழு :

இ. முத்துத்தம்பி

வி. சிவசாமி

ஜே. பி. செல்லையா

இ. மதனாகரன்

ச. சத்தியசீலன்

* பொ. கோபாலகிருஷ்ணன்

த. பத்திராஜ

சாந்தினி சந்தானம்

ஆலோசனைக் குழு :

க. கைலாசபதி

கா. இந்திரபாலா

பே. கனகசபாபதி

க. கைலாசநாதக் குருக்கள்

ஸுச்சரித கம்லத்

சிந்தனை, மூன்று மாதங்கட்கொருதடவை வெளி யிடப்படும். இதழிற் பிரசுரமாகும் ஆய்வுக் கட்டுரை விடயம் பற்றித் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி :

அ. சண்முகதாஸ்,

தமிழ்த்துறை,

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,

யாழ்ப்பாண வளாகம்.

திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.

ஆண்டுக் கட்டணம், ஏனைய நிர்வாகம் பற்றிய விடயங் களுக்குத் தொடர்புகொள்ளவேண்டிய முகவரி :

ஆ. சிவநேசச்செல்வன்,

நூலகம்,

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,

யாழ்ப்பாண வளாகம்,

திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.

சிந்தனை

ஆசிரியர்
அ. சண்முகதாஸ்

தொகுப்பு 1. இதழ் 2

மனிதப் பண்பியற்பீட வெளியீடு

இலங்கைப் பல்கலைக்கழக யாழ்ப்பாண வளாகம்,
திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.
சித்திரை, 1976

CINTANAI

Quarterly ; Published by the Faculty of Humanities,
Jaffna Campus, University of Sri Lanka.

pp. 73, Vol. I, No. 2, April, 1976

Editor: A. Sanmugadas

Managing Editor: A. Sivanesaselvan

Faculty of Humanities, Jaffna Campus, University of Sri Lanka 1976

Annual Subscription :

SRI LANKA	Rs. 20-00
INDIA	Rs. 25-00
OTHER COUNTRIES	£ 3-00 \$ 7-00
(Postage included)	

Published by :

FACULTY OF HUMANITIES, JAFFNA CAMPUS
UNIVERSITY OF SRI LANKA, JAFFNA,
SRI LANKA (Ceylon)

PRINTED AT THE CO-OPERATIVE PRESS
MAIN STREET, JAFFNA, SRI LANKA.

கட்டுரையாசிரியர்கள்

- க. கைலாசபதி** M. A. (இலங்கை), Ph. D. ((பர்மிங்காம்),
பேராசிரியர், தலைவர்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.
- ந. பேரின்பநாதன்** B. A. (இலங்கை), துணை விரிவுரையாளர்,
பொருளியல் துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.
- க. சண்முகலிங்கம்** B. A. (இலங்கை), உதவிக் கூட்டுறவு ஆணையாளர்
கூட்டுறவு இயக்கத் திணைக்களம்,
யாழ்ப்பாணம்.
- கி. க. சிற்றம்பலம்** B. A. (இலங்கை). M. A. (பூனா),
துணை விரிவுரையாளர்,
வரலாற்றுத் துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.
- யோகேஸ்வரி கணேசலிங்கம்** B. A. (இலங்கை), துணை விரிவுரையாளர்,
தமிழ்த் துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.
- ச. சத்தியசீலன்** B. A. (இலங்கை), துணை விரிவுரையாளர்,
வரலாற்றுத் துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.
- நா. சுப்பிரமணியம்** B. A. (இலங்கை) M. A. (இலங்கை).
துணை நூலகர், நூலகம்,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.
- சோ. கிருஷ்ணராஜா** B. A. (இலங்கை), துணை விரிவுரையாளர்,
மெய்யியல் துறை.
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.
- துரை மனோகரன்** B. A. (இலங்கை) துணை விரிவுரையாளர்,
தமிழ்த் துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.
- மனோன்மணி சண்முகதாஸ்** B. A. (இலங்கை), பகுதிநேர விரிவுரையாளர்,
பல்தொழில் நுட்ப நிறுவனம்,
யாழ்ப்பாணம்.

உள்ளே

இலக்கியத்திறனாய்வும் உணர்வு நல்லும் க. கைலாசபதி	1
பொருளியலிற் பொதுக் கொள்கையின் முக்கியத்துவம் 16 ந. பேரின்பநாதன் .	
மானிடவியலும் ஆக்க இலக்கியமும் க. சண்முகலிங்கம்	22
இலங்கையின் ஆதிப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் காட்டும் இந்து மதம் சி. க. சிற்றம்பலம்	29
வேற்றுமையும் சொல்லொழுங்கும் யோகேஸ்வரி கணேசலிங்கம்	37
இலங்கையும் இந்து சமுத்திர வர்த்தகமும் (கி.மு. 2ம் நூ. - கி.பி. 13ம் நூ. வரை) ச. சத்தியசீலன்	48
தென்னாசியவியற் கருத்தரங்குக் கட்டுரைகள் [1] 1970க்குப் பின் ஈழத்து தமிழ் நாவல்கள் நாகராஜையர் சுப்பிரமணியம்	60
[2] சைவ சிந்தாந்த அறிவுக் கொள்கை - காட்சி சோ. கிருஷ்ணராஜா	65
[3] பிரதேச நாவல்கள் - யாழ்ப்பாணப் பிரதேச நாவல்கள் துரை மனோகரன்	68
[4] யாழ்ப்பாணத்தில் நூலக வளர்ச்சி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்	70

இலக்கியத் திறனாய்வும் உணர்வு நலனும்

க. கைலாசபதி
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்
யாழ்ப்பாண வளாகம்

இடைக்காலத் தமிழ் நூல்கள் சிலவற்றிலே, தருமியென்னும் பிரமசாரி யொருவன் பொற்கிழி பெறும்பொருட்டு ஆலவாய் இறையனார் பாடல் ஒன்று பாடிக் கொடுத்தமை பற்றியும், அது தொடர்பாகப் பாண்டியனது சங்க மண்ட பத்திற் சிவபெருமானுக்கும் சங்கப் புலவரான நக்கீரருக்கும் நடந்த சம்வாதம் பற்றியும் சில செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.¹

சம்பக பாண்டியன் என்ற மன்னன் தன் மனைவியின் கூந்தல் இயற்கை மணம் உடையதெனக் கருதித் தன்மனக் கருத்தைப் புலப்படுத்தும் பாடலை இயற்றுபவருக்குப் பொற்கிழி பரிசாக வழங்கப்படும் என்று அறிவித்ததும் “கொங்குதேர் வாழ்க்கை”² என்று தொடங்கும் பாடலைத் தருமி அரசவையிற் பாடியதும், மங்கையர் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டென்று கூறிய அப்பாடலைக் கேட்டு மகிழ்ந்த மன்னன் தருமிக்குப் பொற்கிழியை வழங்குமாறு கட்டளையிட்டதும், நக்கீரர் குறுக்கிட்டுத் தடையெழுப்பத் தருமி இறைவனிடம் சென்று முறையிட இறைவன் வந்து நக்கீரருடன் வாதிட்டுத் தன் நெற்றிக் கண்ணால் நக்கீரரைச் சுட்டதும் அக்கதையின் பிரதான செய்திகள். நக்கீர சம்வாதம், தருமிக்குப் பொற்கிழி அளித்த கதை என்றெல்லாம் நமது இடைக்காலப் பெளராணிக இலக்கியங்களில் வழங்கும் இக்கதையின் சுருக்கம் பலருமறிந்திருக்கக் கூடியதே.

நவீன இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பலரால் சிறு கதைகளாகவும், வாளுவி நாடகங்களாகவும் பலமுறை அமைக்கப்பெற்ற இக்கதை சுவாரசியமானது என்பதில் ஐயமில்லை. மனிதனுடன் வாதிடவந்த கடவுள், இறுதியில் மானுட சக்தியை அமானுஷ்ய சக்தியால் அடக்க வேண்டியிருந்தது என்றும், அதனால் கலை இலக்கிய உலகில் உண்டாகிய தலைதடுமாற்றங்கள் எவ்வாறிருந்தன என்றும், இறைவனையே அது மானசீகமாக எவ்வாறு பாதித்தது என்றும் கற்பனை செய்யும் அற்புதமான ஒரு சிறு கதையைக் காலஞ்சென்ற குடும்ப அழகிரிசாமி பல வருடங்களுக்குமுன் எழுதியிருந்தார். “வெந்தழலால் லோகாது” என்பது கதையின் பெயர். நக்கீரரின் ஆளுமையும் அதன் வெளிப்பாடும் இன்றுவரை இலக்கிய கர்த்தாக்களைக் கவர்ந்து வந்துள்ளமைக்கு அழகிரிசாமியின் கதை சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். திறனாய்வும்

உணர்வுநலனும் என்னும் பொருளைப்பற்றிச் சிந்திக்கும்பொழுது, இப்புராணக் கதையை எண்ணிப்பார்க்காமல் இருக்க இயலாது. திறனாய்வின் மிக முற்பட்ட செயற்பாடு இக்கதையில் வெளிப்படுகிறது என்பதில் ஐயமில்லை. 'திறனாய்வு'— 'உணர்வு நலன்' ஆகிய இரண்டையும் நாடகத் தன்மையுடன் இக்கதை சித்திரிக் கிறது என்றும் கூறலாம்.

தருமி கொணர்ந்த பாடல் தனது மனக்கருத்தை ஒத்திருந்தமையால் அது சிறந்தது என்று முடிவுசெய்து விடுகிறான் மன்னன். சங்கப் புலவர்கள் பலரும் மேலெழுந்தவாரியாகப் படித்துவிட்டு "நன்று நன்று" என்று அபிப்பிராயத் தெரி வித்து விடுகின்றனர். ஆனால் நக்கீரர் மட்டும், மன்னன் பாராட்டியதையும் பொருட்படுத்தாது பாடலிற் காணும் குற்றத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். சொற் குற்றம் இல்லாவிடினும் அடிப்படையான பொருட்குற்றம் உண்டென்பதைத் தருக்க ரீதியாக வாதிட்டு நிறுவுகிறார். அதாவது எடுத்துக்கொண்ட ஒரு பாடலின் திறத் தையும் தரத்தையும் ஆய்ந்து ஓர்ந்து மதிப்பிடும் பண்பினைக் காண்கிறோம். இப் பண்பே நவீன காலத்தில் நாம் பெரிதும் போற்றும் திறனாய்வின் முக்கியமான இலக்கணமாகும்.

அடுத்தபடியாகப் பெண்ணின் கூந்தலுக்கு—மானிடப் பெண்ணினும், தெய்வப் பெண்ணினும்—பெண்ணின் கூந்தலுக்கு, இயற்கை மணம் இல்லையென்று நக்கீரர் துணிந்து வாதிட்டமை அவரது உணர்வு நலத்தின் வெளிப்பாடாகும். ஆங்கில மொழியிலே Sensibility என்னும் பதம் இத்தகைய பொருளுடையதாகும். உணர்வுச் செவ்வி, மெய்யுணர்வு நயம் என்னும் பொருளை அவ்வாங்கிலப் பதம் குறிக்கும். கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் இல்லையென்ற மெய்யுணர்வு நயம் வாய்க் கப் பெற்றிருந்தமையாலேயே கொள்கைப்பற்றுடன் உண்மைக்காகப் போராட்டம் நடத்தினார் நக்கீரர். சத்தியத்துக்காக இறைவனுடனேயே சம்வாதம் செய்யும் மனப்பக்குவம் உணர்வு நலத்தின் பெறுபெறாகும். இவ்வாறு பார்க்கும்பொழுது உணர்வு நலமும் திறனாய்வும் ஒன்றுக்கொன்று அனுசரணையாக இருக்கக் காண்கி றோம். திறனாய்வின் பயனாக உணர்வு நலமும் உணர்வு நலத்தின் விளைவாகத் திறனாய்வும் செழுமையடைதலைக் காணக்கூடியதாய் உள்ளது.

மேலே குறிப்பிட்ட பழங்கதையின் உள்ளத்தத்தை நமது காலத்துப் பரி பாஷையிற் கூறுவதானால், அக எண்ணஞ் சார்ந்த அல்லது தன் உள்ளுணர்வுக் குரிய தளத்திலிருந்து பிரச்சினையை அணுகினான் மன்னன். அணுகவே, யதார்த் தத்தில்—அதாவது புறஉலகில்—மனத்துக்குப் புறம்பான நிலையில்—பெண்ணின் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் இல்லையென்ற உண்மையைக் கைநெகிழ விட்டுவிடு கிறான். ஆனால் நக்கீரரோ, புலனால் அறியக்கூடிய உண்மையைப் பொது உண்மை யாகக்கொண்டு அதனைத் தருக்கநெறியில் விளக்க முற்படுகிறார். மன்னனோ, உண்மைத் தேடலைத் தன்னின் வேராகக் காணவில்லை. ஆனால் நக்கீரரோ; தான் வழி படும் உமையவள் கூந்தலேயாயினும் இயற்கைமணம் அதற்கில்லையென்று அழுத்திக் கூறும்பொழுது தன்னின் வேரான உண்மையைப் பற்றுக் கோடாய்க் கொண்டு தர்க்கிப்பதைக் காண்கிறோம். இதிலே திறனாய்வினதும் உணர்வு நலத்தினதும் பிரதான அம்சங்கள் சிலவற்றைக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. ஆயினும் நக்கீரர்— சிவன் சம்வாதம் இங்குக் குறியிடாக அமைந்துள்ளதேயன்றி உண்மைச் சம்பவம் அன்று. இன்றைய உலகிலே திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும், அவற்றின் தலையாய பயனும் உணர்வுநலக் கோட்பாடும் வளர்ந்துள்ள நிலையிலிருந்து பின்னோக்கிப் பார்க்கையில், இப் புராணக்கதையில் விளக்கத்துக்கு இடம் தரும் கருத்துக்கூறுகள் இருத்தல் புலனாகின்றது; அவ்வளவே.

திறனாய்வு என்னும் சொல் ஆங்கிலத்தில் வழங்கும் Criticism என்னும் பதத்திற்கு ஒத்ததாய்த் தற்காலத்தில் நமது மொழியிற் பயன்பட்டு வருவதொன்றாகும். திறனாய்வு, விமரிசனம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். பின்னது வட மொழியினின்றும் பெறப்பட்டது. எனினும் பழந்தமிழ் நூல்களில் விமரிசம், விமரிசனம் என்னும் வடிவங்களே வழக்கிலிருந்து வந்துள்ளன. கலாசாரம், பண்பாடு என்பன ஒருபொருட் சொற்களாய் வழங்கி வருவதுபோலவே விமர்சனமும் திறனாய்வு வழங்கிவருகின்றன.

விமரிசனம் என்றசொல் பழந்தமிழில் வழங்கிய சந்தர்ப்பங்களை எல்லாம் இங்கு ஆராயவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஒருதாரணம் மட்டும் பார்ப்போம்.

திருக்குறள் துறவறவியலில் மெய்யுணர்நல் என்ற அதிகாரம் உண்டு. தத்துவஞானம் பற்றிக் கூறுகின்ற அதிகாரம் அது.

ஓர்த்துள்ளம் உள்ள துணரின் ஒரு தலையாய்
போர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு¹

என்னும் குறட்பாவிற்குப் பரிமேலழகர் பின்வருமாறு பொருளுரைக்கிறார். “உள்ளம் ஒரு தலையா ஓர்த்து உள்ளது உணரின் — அங்ஙனங் கேட்ட உபதேச மொழிப்பொருளை ஒருவன் உள்ளம் அளவைகளானும் பொருந்துமாற்றானும் தெளிய ஆராய்ந்து அதனால் முதற்பொருளை உணருமாயின், போர்த்துப் பிறப்பு உள்ள வேண்டா — அவனுக்கு மாறிப் பிறப்பு உளதாக நினைக்க வேண்டா; இதனால் விமரிசனம் புகுறப்பட்டது.” என்று கூறுகிறார் பரிமேலழகர். இங்கே விமரிசம் அல்லது விமரிசனம் என்னும் சொல் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ‘விமரிசம்’ என்று பரிமேலழகர் கூறியிருப்பதற்கு, ஆறுமுகநாவலர் அடிக்குறிப்பு எழுதுகையில், ‘விமரிசவமெனினும், சிந்தித்தல் எனினும் மனனமெனினும் ஒக்கும்’ — என்றார்.

இச்சந்தர்ப்பத்திலே விமரிசனம் என்றசொல் தத்துவ ஞானத்தொடர்பில் பயன்படுத்தப்பட்டிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. அறிவைப் பெறும் வாயில்களையே அளவைகள், பொருந்துமாறு எனக் குறிப்பிடுகிறார் பரிமேலழகர். அளவைகளாவன பொறிகளாற் காணும் காட்சி அல்லது பிரத்தியட்சம்; குறிகளால் உய்த்துணரும் அனுமானம்; கருதாமொழியாகிய ஆகமம் அல்லது ஆப்தவாக்கியம் பொருந்துமாறு² என்பது. “இது கூடும் இது கூடாது எனத் தன் கண்ணே தோன்றுவது.” இவற்றை அளவைகள் என்றும் பிராமணங்கள் என்றும் வழங்குவர். சிந்தித்தல் உலகியலுக்குப் பொருந்தும் தன்மையினை நோக்குதல் என்பன தத்துவ உலகிற் பிரசித்தமாய் இருந்தமை இதனால் தெளிவாகிறது. ஆயினும் இலக்கிய உலகில் இவை தனித்த பண்புகளாக வளர்ந்தன என்று கூற இயலாது.

இதற்குக் காரணம் உண்டு அறிவைத் தரும் வாயில்களாகப் பொறிக் காட்சியையும் சிந்தித்தல் முதலானவற்றையும் பண்டைய இந்திய தத்துவ ஞானிகள் குறிப்பிட்டுள்ளனரெனினும், நடைமுறையில் சுருதி அல்லது ஆகமமே சிறந்த பிரமாணமாகக் கொள்ளப்பட்டது. அதுமட்டுமன்று. வேத உபநிடத, ஆகமங்கள் அடிப்படையான உண்மைகளையும் தத்துவஞான முடிவுகளையும் என்றைக்கோ வெளிப்படுத்திவிட்டன என்றும், அவ்வுண்மைகளை அறிவாலும் அனுபவத்தாலும் கண்டறிதலே தத்துவவாதியின் பணி என்றும் பலகாலமாக நம்பப்பட்டு வந்தது. இன்னொரு விதத்திற் கூறுவதானால், நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் ஏற்றுக்கொள்ளும் வேதவாக்கை, ஏற்புடையதாய் நிரூபிப்பதற்கு அறிவும் அனுபவமும் பயன்பட்டது. அவ்வளவுதான். அதற்குமேல் அறிவோ அனுபவமோ கட்டுப்பாடின்றிச்

சஞ்சரித்துப் புதியன கருதுதற்கும் கண்டுபிடித்தற்கும் போதிய வாய்ப்பில்லாது போயிற்று. அவ்வாறு இடையிடையே சிந்திக்க முற்பட்டோரை, வைதிக நெறிக்குப் புறம்பானவர் — அனாவதிகர்—எனத் தள்ளி வைக்கும் மனப்பான்மையும் இருந்தது. தத்துவத்துறையில் நிலைய மனோபாவத்தின், பிரதிபலிப்பையே இலக்கண இலக்கியத் துறைகளிலும், தவிர்க்க இயலாதவாறு காண்கிறோம். நன்னூலாசிரியர்

முன்னோர் மொழி பொருளே யன்றி

அவர் மொழியும்

பொன்னே போற் போற்றுவமென்பதற்கும் — முன்னோரின்

வேறுநூல் செய்துமெனு மேற்கோளில் லென்பதற்கும்

கூறு பழஞ் சூத்திரத்தின் கோள்

என்று கூறும் பா⁵ இதனைத் தெளிவாக்குகிறது.

இந்திய தத்துவ ஞானிகளின் பெரும்பாலானோர் வேதவழக்கொடு மாறுபடா வண்ணம் சிந்திக்க முற்பட்டமை போலவே, நமது இலக்கிய இலக்கணகாரரும் தொல்லாணை நல்லாசிரியர் வழியினின்றும் விலகாத வண்ணம் தமது உரைகளை எழுதி வந்தனர். அதாவது பழைய உரையாசிரியர்கள் தமது சொந்தக் கருத்துக்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கவில்லை. அதாவது விமர்சகனின் அறிவுக்கோ, அனுபவத்திற்கோ, ஆற்றலுக்கோ இடம் வைக்கவில்லை. பழையநூலை ஆய்வோன், தனது ஆளுமையை அந்நூலின் விளக்கத்தோடு கலத்தல் ஆகாது என்ற நம்பிக்கை வேரூன்றியிருந்தது. இதன் காரணமாக வேறுவழியின்றித் தம்காலத்துக் கருத்துக்களை ஒட்டிக் சிற்சில புதிய சிந்தனைகளையும் விளக்கங்களையும் உரைகளிலே கூறிய விடத்தும், அவை உண்மையில் மூல நூலாசிரியரின் கருத்துக்களே என்று விடாப் பிடியாக வற்புறுத்திக் கூறினர். “நூலாசிரியர் சொல்லாத கருத்து எதுவும் இல்லையென்று உணர்த்த முற்பட்டனர்; நூலாசிரியர்களுக்கு புகழ் தேடினர்.”⁶ தொல்காப்பியர் முதலிய இலக்கணவாசிரியரும் முற்சான்றோரும் செய்த இலக்கண இலக்கியங்களே எக்காலத்துக்கும் பிரமாணங்கள் என்று பேராசிரியர், நச்சினூர்க் கினியர் முதலிய உரையாசிரியர்கள் வாதிடுவர்.

இத்தகைய நம்பிக்கையும் மனப்பான்மையும் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தமையாலேயே பழங்காலத்தில், திறனாய்வு தனித்த ஒரு துறையாக பயிற்சினெறியாக — பரிணமிக்கவில்லை. இந் நம்பிக்கையையும் மனப்பான்மையையும் தாங்கிப் பிடித்து, வீழாமல் தடுத்து நிற்கக்கூடிய சமுதாய அமைப்பும் பழங்காலத்தில் இருந்தது.

ஆனால் நவயுகத்திலே மாறும் சூழ்நிலைக்கேற்ப உருவாகிய கோட்பாடுகளில்—ஆய்வுத்துறைகளில்—திறனாய்வும் ஒன்றாகும். அதன் வளர்ச்சிக் கிரமத்திலே உணர்வு நலன் பெரிதும் விரும்பத்தக்கதாக மட்டுமன்றி, இன்றியமையாதது ஒன்றாகவும் மதிக்கப்படலாயிற்று.

சமுதாயங்களின் வரலாற்றை நாம் கூர்ந்து நோக்கும்பொழுது, ஒருண்மை புலப்படும். பல்வேறு காலப் பகுதிகளிலே — அடிப்படையான மாற்றங்களைக் கொண்ட யுகங்களிலே — அவ்வக் காலப்பகுதியின் இயல்புகளையும் தன்மைகளையும் திரட்டிக்கூறும் வகையில் சிலபல சொற்பிரயோகங்கள் அமைந்துவிடுகின்றன. உதாரணமாக, ஆண்டான் — அடிமை என்ற சொற்கள் இடைக்காலத்திலேயே தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பரவலாக வழங்கியவை. அவை ஆள்வோனையும் அவன்கீழ் இருந்தவனையும் குறித்த அதேவேளையில், இறைவனுக்கும் பக்தனுக்கும் உள்ள

தொடர்பையும் சித்திரிக்கிறதாயிருக்கிறது. நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தில் ஆளும் வர்க்கத்தினர் ஒருபுறமும், ஆளப்பட்டவர்கள் — அடிமை நிலையில் இருந்தவர்கள் மறுபுறமும் இருந்த பெளதிக நிலைமையின் தத்துவார்த்த வெளிப்பாடாகவே இவ்வுரவுச் சொற்கள் அமைந்து விளங்கின என்பதில் எதுவித ஐயமுமில்லை.⁷ மேலே யிருந்தோர் சுதந்திரர். கீழேயிருந்தோர் — அவருக்குக் கட்டுப்பட்டு அவரை நம்பி யிருந்தோர் — பரதந்திரர். இந்நிலையில் சனநாயகத்துக்கு வாய்ப்பு இல்லை என்பதை விவரித்து விளக்கவேண்டியது அவசியமல்ல. அதாவது ஒவ்வொரு காலப் பகுதியிலும் சிற்சில சொற்கள் அடிப்படையான உயர்க்கருத்துக்களைப் புலப்படுத்துவனவாயுள்ளன. உதாரணமாகக் கைத்தொழில் என்னும் சொற்றொடரை எடுத்துக்கொள்வோம். மேலெழுந்த வாரியாக நோக்கினால், மனிதன் கருவிகளைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கிய காலமுதல் கைத்தொழில் சமுதாய இயக்கத்துக்கும் முன்னேற்றத்துக்கும் ஆதாரமான உற்பத்தி முறையாக இருந்துவந்துள்ளது. ஆனால் நவீன காலத்திலேயே கைத்தொழில் ஒரு சமுதாயத்தின் அச்சாணியாக, அதன் பொருளாதார — சமூக அரசியல் வாழ்வின் பெருமளவுக்கு நிர்ணயிக்கும் சக்தி உடையதாக உருப்பெற்றுள்ளது. கைத்தொழில் நாடுகள் — Industrial nations — என்று விதந்துரைக்கும் அளவுக்குக் கைத்தொழில், அந்நாடுகளின் முழுத்தன்மையை இனங்காட்டுவதாய் அமைந்திருக்கிறது. இதுபோலச் சிற்சில சொற்கள் நவீன உலகில் பொருள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவாய் இருப்பதைக் கவனித்தல் தரும். மேற்கத்திய உலகின் நவீன காலப் பகுதியை — விவரிக்கப் புகுந்த நேமன்ட் வில்லியம்ஸ் என்ற ஆங்கிலத் திறமையாளர்,⁸ ஐந்து சொற்களைக் கொண்டு, அவற்றின் பொருட்பரப்பு — குறிப்பு — என்பவற்றைக்கொண்டு — நவீன மேற்கத்திய கலாசார பரிணாமத்தை விளக்குகிறார். கைத்தொழில், சனநாயகம், வர்க்கம், கலை, கலாசாரம் என்பன அவ்வைந்து சொற்களுமாம். தற்காலத்தில் இவ்வைந்து சொற்களும் குறிக்கும் பொருள்கள் முந்திய பொருட் குறிப்புகளிலிருந்து அதிகம் வேறுபடுகின்றன என்பது வெளிப்படை. உதாரணமாக நமது மொழியிலேயே இக்காலத்தில் வழங்கும் 'வர்க்கம்' எனும் பதத்தை ஒரு சிறிது நோக்குவோம். வர்க்கம் என்றால், ஒத்த பொருள்களின் கூட்டம், இனம், குறிப்பிட்ட எண்ணை அதே எண்ணுற் பெருக்கி வரும்தொகை; வமிசம்; ஒழுங்கு, சதுரம் என்றெல்லாம் பொருள்படும்.⁹ அதோடு வருக்ககனம், வருக்கத்தொகை, வருக்கமூலம், வருக்கஎழுத்து, வருக்கமோனை முதலிய சலைச்சொல் வழக்குகளும் உண்டு. இப்பொருள்கள் இப்பொழுது ஆங்காங்கு வழங்குகின்றபோதும், வர்க்கம் என்ற பதத்துக்கு ஆங்கிலத்திலே Class என்னும் சொல்லுக்குரிய பொருளை பெருவழக்காயுள்ளது. இஃதே சந்தேகமில்லை. வர்க்கம் என்ற சொல்லுக்குரிய மூலப்பொருள்களில் 'ஒத்த பொருள்களின் கூட்டம்' 'இனம்' என்பன இரண்டு. அவற்றினடியாகப் பொருள் விரிவாக்கம் பெற்று, இன்று வர்க்கம் என்பது சமூகப் பொருளில் சிறப்புப் பொருள் குறிப்பதாயுள்ளது. மத்தியதர வர்க்கம், பாட்டாளி வர்க்கம், முதலாளித்துவ வர்க்கம், நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கம், என்று குறிப்பிடுவதோடு வர்க்கச்சார்பு, வர்க்கபோதம், வர்க்கஉணர்வு வர்க்கப்போராட்டம், வர்க்கவேர்கள் என்றும் குறிப்பிடுகிறோம். இன்றைய சமுதாய அமைப்பையும் வரலாற்றையும் வர்க்கம் என்ற பதப்பிரயோகம் இன்றி விவரிப்பதும், வளக்குவதும் அரிதாகவே இருக்கும். அதேவேளையில் வர்க்கம் என்பது ஆய்வாளரின் சிந்தனை ரீதியான சொல்லாக மாத்திரமன்றிப் பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களின் உணர்ச்சிப் பிரயோகமாகவும் இக்காலத்தில் இருக்கிறது. சமுதாய மாற்றம், புரட்சி, என்பன வர்க்கம் என்ற சொல்லுடன் தொடர்புடைய கருத்தோட்டங்கள். எனவேதான் நேமன்ட் வில்லியம்ஸ் வர்க்கம் என்பது நவீன உலகின் விளக்கத்துக்கு இன்றியமையாத ஐந்து சொற்களில் ஒன்று என்றார். அவர் குறிப்

பிடும் கைத்தொழில், சனநாயகம். வர்க்கம், கலை, கலாசாரம் என்பன புதிய சொற்கள் அல்ல. ஆனால் புதிய பொருட்பரிமாணங்களைப் பெற்றிருக்கும் சொற்கள்.

திறனாய்வு என்றசொல் அண்மைக் காலத்திலேயே விமர்சனம் என்னும் பொருளில் வழங்கப்பெற்று வருகிறது. பண்பாடு என்னும் பதம்போல, ஆங்கிலச் சொற்கள் சிலவற்றிற்கு ஒத்த சொற்கள் வேண்டப்பட்டவேளையில் உருப்பெற்றவற்றில் ஒன்றே திறனாய்வு ஆகும்.¹⁰ நான் முன்னர் குறிப்பிட்டதுபோல ஒன்றின் திறத்தை அறிதல் என்னும் பொருளில் 'திறனறிதல்' என்னும் பிரயோகம் பழைய நூல்களில் காணப்படுகிறது. மீண்டும் திருக்குறளைத் துணைக்கு இழுத்தால், பொருட்பாலில் சொல்வன்மை என்னும் அதிகாரத்திலே.

திறனறிந்து சொல்லுக சொல்லே,

எஞ்ஞான்றும் திறனறிந்தான் தேர்ச்சித்துணை

என்றும் வருமிடங்களில், மக்களுடைய இயல்புகளும், வினை செய்யும் திறங்களை அறிந்தவரைப்பற்றியும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. 'திறவோர்' என்னும் சொல்லும் தமிழிலக்கியங்களிற் பயின்றுவரும். உதாரணமாகப் புறநானூற்றில் "திறவோர் காட்சியில் தெளிந்தனம்" என்றுவரும் அடியில்¹¹, திறவோருக்குப் பகுத்து உணரும் திறனுடையோர் என்று பொருள் கூறப்படும். இவ்வாறு 'திறம்' என்ற சொல் வினடியாகச் சில வழக்காறுகள் இருப்பினும் 'திறனாய்வு' என்னும் சொல் நவீன வழக்கேயாகும். அதைப்போலவே 'உணர்வுநலம்' என்னும் பிரயோகமும், நாம் மேலே குறிப்பிட்டதுபோல, Sensibility என்னும் ஆங்கிலப் பதத்தின் விளக்கச் சொல்லாகும். 'உணர்வு' என்னும் சொல்வினடியாக அதன் செம்மைசான்ற நிலையைக் குறிப்பதே 'உணர்வுநலம்.' நன்னூலிலே. செய்யுள் அல்லது கவிதை இன்ன தென்று வரைவிலக்கணம் கூறமுற்பட்ட பவணந்தியார்,

பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்குடல் போற்பல

சொல்லாற் பொருட்கிடனாக உணர்வின்

வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யுள்

என்றார். அதாவது தோல், இரத்தம், இறைச்சி, மேதை, எலும்பு, மச்சை, முதலிய தாதுக்களால் உயிர்க்கு இடமாக இயற்றப்பட்ட உடம்புபோல நால்வகைச் சொற்களால், பொருளுக்கு இடமாக, கல்வியிற் சிறந்தவர் அழகாகச் செய்வன செய்யுள் என்பது மரபுவழிவரும் உரை. இச் சூத்திரத்திலே 'உணர்வின் வல்லோர்' என்று கூறப்படுவதையே 'உணர்வுநலம்' குறிக்கிறது எனலாம். எனினும் பவணந்தியார் கருதும் 'உணர்வின் வல்லோர்' கல்வி அறிவு மாத்திரம் சிறப்பாக வாய்க்கப் பெற்றவர்போலும். திறனாய்வின் பயனாகக் கிடைக்கும் உணர்வு நலமுடையோர், அறிவுமட்டும் அன்றி அறனோக்கும், அழகியல் நோக்கும் ஒருங்கே வாய்க்கப்பெற்றவராய் இருப்பர். இவ்வாறு பார்க்குமிடத்துத் 'திறனாய்வு' — 'உணர்வுநலன்' — ஆகிய சொற்றொடர்களை ஒத்தவை முற்பட்ட காலத்தில் இருந்திருக்கக்கூடுமாயினும், அவை குறித்த பொருள் எல்லைகள் குறுகியன என்பது கூறாமலே விளங்கும்.

கருங்கக் கூறுவதாயின் திறனாய்வும் — உணர்வு நலமும் நவீன காலத்திலேயே சாத்தியமாயிருக்கும் தொழிற்பாடுகள், பண்புகள். எனவே முற்பட்ட சொற்களால் அவை சுட்டப்பட்டிருக்கும் என எதிர்பார்த்தல் பொருந்தாது. நவீன திறனாய்வும், அதன் பெருங்கொடையாகிய உணர்வு நலனும் சாத்தியமாவதற்குரிய ஏதுக்கள், நமது சமுதாயத்தைப் பொறுத்தவரையில், சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இந்நூற்றாண்டிலுமே எழுந்தன.

பழைய நிலமானிய சமுதாயத்தின் தேய்வு, புதிய வர்க்கங்களின் எழுச்சி, அச்சியந்திரத்தின் வருகை, குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்கு பரவலான கல்வி, மரபு, சம்பிரதாயம் என்பனவற்றில் நம்பிக்கைக்குறைவு, பிறப்பாலன்றிச் செய்தொழிலால் ஒருவருக்கு மதிப்பு, உழைப்பின் மகத்துவம், முதலியன நவீன சமுதாயத்தின் சில பண்புகளாம். இவை அடிப்படையான சமூகவியல் மாற்றங்கள் என்பதை நாம் மனத்தில் இருத்திக் கொள்ளவேண்டும். புதியகல்வி முறைகள் இம்மாற்றங்களை உறுதிப்படுத்தி வந்திருக்கின்றன. இம்மாற்றங்களின் தவிர்க்க இயலாத எதிரொலியும் பிரதிபலிப்பும் கலை இலக்கியத்தில் மாத்திரமன்றி, மனிதனின் சிந்தனைத் துறைகள் அனைத்திலும் தோன்றும் என்பதில் தடையே இல்லை.

இலக்கியத்தில் இதன் செயற்பாட்டை ஒரு சிறிது கவனிப்போம். ஏறத்தாள இந்நூற்றாண்டின் தொடக்கம்வரை தமிழிற் செய்யுள் செய்தோர் அனைவரும், “காரிகை” கற்றுக் கவிபாடியவராய் இல்லாவிட்டாலும், “காரிகை” படித்தவராய் இருந்தனர். பாட்டியல் நூல் பயின்றுவராய் இருந்திருப்பர். அங்கீகரிக்கப்பட்ட யாப்பில் அறியப்பட்ட ஏதாவதொரு பிரபந்தத்தைப் பாடுவோராகவே இருந்தனர். இன்று அம்முறை பெரிதும் வலுவிழந்துவருகிறது. பாரதியின் குயிற்பாட்டை எந்தப் பிரபந்த வகையாய்க் கொள்வது? புதுமைப்பித்தனின் கவிதைப் பரிசீலனையையும், பிச்சமூர்த்தியின் புதுக்கவிதைகளையும் எந்தயாப்பில் அடக்குவது? தொல்காப்பியத்தில் இருந்தும், இலக்கண விளக்கத்திலிருந்தும் இவற்றுக்கு வரைவிலக்கணமோ, உதாரணமோ, அதிகாரமோ, பெறவியலாது. ஒவ்வொரு புதுப்படைப்பையும் அதன் தன் தகுதி நோக்கியே ஆராய்ந்து மதிப்பிடவேண்டியிருக்கிறது. உதாரணமாக ஒருவர் ஒரு பிள்ளைத் தமிழ்ப் பிரபந்தம் என்று கூறிய மாத்திரத்தே அதுபற்றிய முக்காற்பங்கு விளக்கம் படிப்போர்க்கு ஏற்பட்டுவிடும். ஆனால் பாரதியின் குயிற்பாட்டை அவ்வாறு பிரபந்தப்பெயர் கூறி விவரிக்க இயலாதாகையால். அதனைப் பலமுறை படித்து அதன் சிறப்பியல்புகளையும் நலன்களையும் விளக்கவேண்டியுள்ளது. இங்கேயே நவீன திறனாய்வின் இன்றியமையாமை தெளிவாகிறது எனலாம்.

இன்னுமொன்று, பழைய அளவு கோல்களும், பிரமாணங்களும் செல்வாக்கு இழந்தமையால் புதிய அளவுகோல்களையும், மதிப்பீடுகளையும், ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இதனாலும் திறனாய்வு அத்தியாவசியமாகிறது. திறனாய்வு பற்றி எழுதியுள்ள வில்பர் ஸ்கொட் — Wilbur Scott — என்னும் வித்தகர் நவீன காலத்திலே திறனாய்வு தோன்றுவதற்குரிய முன்னீடுகள் மூன்றினைக் குறிப்பிடுகிறார்.¹² “பழைய அளவைக் கட்டளைகளில் இருந்து விடுபாடு; திறனாய்வாளர் தமது கவனத்தைச் செலுத்தத்தக்க, தகுதிவாய்ந்த புத்தம்புதிய ஆக்கங்கள்; எதிர்கால இலக்கியத்தைப்பற்றிய நம்பிக்கையும் உள்ளக் கிளர்ச்சியும்” — இவையே திறனாய்வு செழித்து வளர்வதற்கு உகந்த சூழ்நிலைக் கூறுகள் என்கிறார் ஸ்கொட். இக்கூறுகள் நமது மொழியில் இக்காலத்தில் ஐயத்திற்கிடமின்றி இருக்கின்றமையை எவரும் மறுக்கவியலாது.

இன்னொரு முக்கிய காரணியும் உண்டு. பழைய அளவைக் கட்டளைகள் அல்லது அதிகார நூல்கள் — இல்லாமை இலக்கிய கர்த்தாவுக்கு மாத்திரம் பிரச்சினை அல்ல. படிப்போருக்கும் பிரச்சினைதான். யாரை, எதை, நம்பி வாசகன் நூலை ஏற்றுக்கொள்வது? ஓரளவு கல்விப் பயிற்சி அவனுக்கு இருக்குமாயின் நூற்றுக் கணக்கில் வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் நூல்களில் தரமறிந்து சிலவற்றைத்தான் சுவைப்பது எவ்வாறு? இத்தகைய மலைப்பு வாசகனுக்கு உண்டாகலாம்.

இத்தகைய சூழ்நிலையிலே, நூலாகிரியனுக்கும், அவனது படைப்புக்கும், வாசகர்களுக்கும் உள்ள உறவு அடிப்படையான மாற்றத்தை அடைகிறது. நூலும் வாசகரும் பெறும் முக்கியத்துவம் அதிகரிக்கிறது.¹³ நூலுக்கும் வாசகருக்கும் இடையில் விமர்சகன் தோன்றி, அத்தியாவசியமான பணியொன்றைச் செய்ய வேண்டிய வனாகின்றான். நூல்களைப் படிப்பதும், அவைபற்றிய விளக்கங்களையும் ரசனையையும் வெளியிடுவதும் தொழிலாகவே நிலைத்துவிடுகிறது.

இப்பணியின் பிரதான பண்பு யாது? அடிக்கடி எழுப்பப்படும் இவ்வினாவிற்கு எத்தனையோ விடைகளுண்டு. ஆயினும் பெரும்பான்மையோரால், பொதுவான வரை விலக்கணமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படக்கூடியது, டி. எஸ். எலியட் என்ற ஆங்கிலத் திறனாய்வாளர் கூற்றாகும். “The elucidation of works of arts and the correction of taste” — என்பது அன்றாடம் கூற்று.¹⁴ “கலைப்படைப்புக்களை விளக்கித் தெளி வாக்குதலும், அழகுணர்வைச் செம்மைப்படுத்தலுமே” திறனாய்வின் பணியென்பது அவரது கருத்து. இவ்வரைவிலக்கணத்தை முற்றாக ஏற்றுக்கொள்ளாதவரும், இப் பணியையுள்ளடக்கி வேறுசிலவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்ளுவரேயன்றி இதனை நிராகரிக்க மாட்டார் என்பதுறுதி.

திறனாய்வாளன் ஆய்ந்து, ஓர்ந்து, தேர்ந்து தெளிவாக்குகின்றான். இறுதி ஆய்வில் அவன் செய்வது மதிப்பீடு ஆகும். அதுவே திறனாய்வின் முடிவுமாகிறது. அதன்வழி உணர்வு நலம் சிறக்க வாய்ப்பு உண்டாகும். ஜனநாயக வளர்ச்சியாலும், பொதுக் கல்விப் பயிற்சியாலும், நூற்பெருக்கத்தாலும் பற்பல நன்மைகள் உண்டாகும் அதேவேளையில் தக்க சமுதாய அமைப்பும் ஒழுங்கும் இல்லாவிடத்து உயர் கலைக்கும் வணிக நோக்குள்ள உற்பத்திப் பொருளுக்கும் வேறுபாடு இலகுவில் காணவியலாத அவலமும் தோன்றிவிடுகிறது. குறிப்பாக முதலாளித்துவ சமூகத் திலே வர்த்தக விளம்பரங்கள் “பொய்யுடையொருவன் சொல் வன்மையினால் மெய்போலும்மே” என்ற முதுரைக்கொப்ப கலை இலக்கியப் போர்வையில் வெளி வருவது சகஜம். இவற்றைப் பகுத்துணரும் பயிற்சியை விதந்து கூறத்தக்க அள விலே திறனாய்வு தருகிறது. உலகில் நிகழ்வுகள் காரண காரியத்தொடர்பிலே இயங்குவன என்று கூறுவர். அதுபோல நவீன காலத்திலே திறனாய்வு இத்துணை இன்றியமையாததாய் இருப்பதே அதற்குப் போதுமான சூழ்நிலைத் தேவைகள் உள்ளமையாலேயே எனலாம்.

அதிகப்படியானோர் கலை இலக்கியத்துறையில் ஈடுபாடுகொண்டிருக்கும் காலம் இது. முன்னெக்காலத்தையும் விட இக்காலத்திலேயே இலக்கிய ஆக்கத்தில் ஆர்வ முடையோர் எண்ணிக்கையில் அதிகமாய் உள்ளனர். இந்நிலையில் எலியட் கூறுவது போல, “கலைப்படைப்புக்களை விளக்கித் தெளிவாக்குதலும், சுவையுணர்வைச் செழுமைப் படுத்துதலும்” காலத்தின் கட்டளையாயுள்ளது.

இன்னொரு கோணத்திலிருந்து நோக்கினால், திறனாய்வு கலை, இலக்கியத்துக்கு மட்டும் வேண்டப்படுவதன்று. கலை இலக்கியத்துக்குக் கூறியவை நவீன கல்வித் துறைகள் அனைத்துக்கும் பொருந்தும். மாடுபெரும் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளைச் செய்யும் விஞ்ஞானிகள், ‘உணர்வுநலம்’ வாய்க்கப்பெறுவிட்டால், ஈரமிலா நெஞ் சத்தராய் மனுக்குலத்தை அழிக்கவல்ல ஆயுதங்களையும் கருவிகளையும் உருவாக்கு வதில் முனைவர். இதனாலேயே மேலைத் தேசங்களிலே, கல்வியாளர் பலர், விஞ்ஞான மாணவர்க்குக் கலைக்கூறுகளும், கலைத்துறை மாணவர்க்குச் சமூக விஞ்ஞான அறிவும் இயன்றவரை போதிக்கப்படல் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி வருகின்

றனர். தனது பரிசோதனைகளிலும் ஆய்வு கூடங்களிலும் அமிழ்வுற்றிருக்கும் விஞ்ஞானி, இயற்கையிலும், மானுடத்திலும் உள்ள அழகையும் ஆற்றலையும் சில வேளைகளிலே காணத்தவறுகிறான். அவனது 'உணர்வுநலன்' ஊனமுடையதாயிருக்கின்றது. அதன் விளைவுகள் பாரதூரமானவை.

இக்குறைபாட்டை நிவர்த்தி செய்யுமுகமாகவே, மேலை நாடுகளில் அண்மைக் காலத்தில் விஞ்ஞானத்தின் சமூகவியல் Sociology of Science என்னும் ஆய்வு நெறி பலரால் வற்புறுத்தப்பட்டு வருகின்றது. விஞ்ஞானத்தையும் விஞ்ஞானியையும் சமூகத்தின் சகல அம்சங்களுடனும் இணைக்கும் ஆய்வை இந்நெறி சிறப்பாகக் கொள்வதாகும்.¹⁶ மனிதனை நடுமையமாக வைத்துச் சகல ஆய்வுகளையும் நடத்தினால் உணர்வு நலத்தைச் செம்மைப்படுத்துவது சாலாது என்பதே அறிஞர்களின் முடிவாகும். அதே நேரத்தில் இலக்கியத்தையும் மகிழ்வூட்டும் பொழுது போக்குச் சாதனமாக மாத்திரம் கொள்ளாமல் ஆய்வறிவு சார்ந்த ஒரு துறையாக விபரிக்கும் போக்கும் அண்மைக்காலத்தில் வளர்ந்து வருகிறது. இலக்கியத்தின் சமூகவியல் Sociology of Literature என்னும் ஆய்வுநெறி இதற்கு வழி வகுப்பதாயுள்ளது.¹⁷

20-ம் நூற்றாண்டிலே மனிதனுக்கு எல்லாத் துறைகளிலும் எண்ணிறந்த வாய்ப்புக்கள் உள்ளன. இவற்றை ஏற்ற முறையிற் பயன்படுத்தவும் அப்பயன்பாடு மனிதனது பெளதிக — ஆத்மீகத் தேவைகளுக்குத் திருப்திகரமான முறையில் அமையவும் திறனாய்வும் — உணர்வு நலமும் இன்றியமையாதனவாகும்.

ஒவ்வொரு நாட்டினர்க்கும் மக்களுக்கும் திறனாய்வு, இரசனை என்பன குறித்துச் சிற்சில பாரம்பரியங்களும் மரபுகளும் உண்டு. நமது முன்னோர் கலை இலக்கியங்களை விபரிக்கையில் அவற்றின் இலட்சியப் பண்புகளாகச் சத்தியம், சிவம், சுந்தரம் என்பவற்றைக் கூறினர், உண்மை, நன்மை, அழகு என்பனவே இம் மூன்றுமாம். இவை இன்றும் போற்றக்கூடியன என்பதில் ஐயமில்லை. இவற்றின் முழு அர்த்தத்தையும் விளங்கிக்கொண்டு நவீன அறிவுலகின் பெறுபேறுகள் அனைத்தையும் பயன்படுத்தி மனித வாழ்க்கைக்குப் பொலிவும் பூரணத்துவமும், அளிப்பதே உயர் இலட்சியமாகும். இவ்விலட்சியத்தை நோக்கி நடைபோட, திறனாய்வு நோக்கும், உணர்வு நலப்பண்பும் பேருதவி புரிவன என்பதை வற்புறுத்துதல் தகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. முக்கியமான நூலாதாரங்களை மாத்திரம் இவ்விடத்திற் குறிப்பிடுவோம்: கல்லாடம், திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம், கோளத்திற் புராணம், திருவிளையாடற் புராணம், கடம்பவன புராணம், தமிழ்விதோது, திருமயிலையமக அந்தாதி, தமிழ் நாவலர் சரிதை.
2. இப்பாடல் குறுந்தொகையில் இரண்டாம் செய்யுளாக அமைந்தது. அகப் பொருள் இலக்கண உரையாசிரியர்கள், "'கொங்குதேர் வாழ்க்கை' என்னும் பாட்டு இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் நிகழ்ந்த செய்யுள்" என்று கூறுவர். (தொல். செய். 187 — பேராசிரியருரை)

3. குறள் : 357.
4. குறள் : 242 பரிமேலழகர் உரை.
5. நன்னூல் : பாயிரவியல் 9.
6. மு. அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள், (1968) பக். 63.
7. க. கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், (1966) பக். 185.
8. Raymond Williams, Culture and Society (1958) p. 12.
9. பார்க்கவும். சென்னைத் தமிழ் லெக்சிகன்.
10. 'பண்பாடு' என்னும்சொல் இந்நூற்றாண்டிலேயே உருவாக்கப்பட்டதாகும் "புதிய விகுதிகள் சேர்ந்து புதுச் சொற்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இதற்குச் சமீப காலத்தில் தோன்றிய 'பண்பாடு' என்ற சொல் உதாரணமாகும். முதன்முதலில் இவ்விகுதி சேர்த்து இச்சொல்லை எடுத்தாண்டவர் காலஞ் சென்ற ரசிகமணி டி. கே. சி. அவர்களாவார்" எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, சொற்கலைவிருந்து, (1956) பக். 179.
11. புறநானூறு : 102.
12. W. S. Scott, Approaches of Literary Criticism (1962)
13. T. S. Eliot, The Function of Criticism, (1923)
14. P. M. Wetherill, The Literary Text: An Examination of Critical Methods, (1974) p. xiii.
15. கேமற்குநாடுகளிலே விஞ்ஞானிகளுக்கும் இலக்கியவாதிகளுக்கும் இடையே யுள்ள வெளியைக் குறிப்பிடுவதோடு, விஞ்ஞானத்தின் போக்குகளை விமர்சிப்பதாயுள்ளது, சி. பி. ஸ்னோ ஆற்றிய நீட் நினைவுப் பேருரை C. P. Snow The Two Cultures and the Scientific Revolution (1959,) also Two Cultures and a Second Look (1969).
16. c.f, Norman W. Storer 'The Sociology of Science' in Knowledge and Society (1968) pp 215—230, Barry Barnes (ed.) Sociology of Science (1972)
17. Diana T. Laurenson and Alan Swingewood, The Sociology of Literature (1972)

பொருளியலிற் பொதுக்கொள்கையின் முக்கியத்துவம்

ந. பேரின்பநாதன்

பொருளியற்றுறை
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்
யாழ்ப்பாண வளாகம்

பொருளியலை முறையாகப்பயில முனையும் எந்த ஒரு மாணவனும் ஆரம்பத்திலேயே 'யோன் மேனாட் கெயின்ஸ்' (John Maynard Keynes) என்ற பெயரினை அறிந்து கொள்கிறான். இவ்வாறு யோன் மேனாட் கெயின்ஸ் என்ற பெயர் பொருளியலில் முக்கியத்துவம் பெறக் காரணமாக அமைந்தது அவர் எழுதிய "வேலை வாய்ப்பு வட்டி, பணம் என்பன பற்றிய பொதுக் கொள்கை" (The General Theory of Employment, Interest and Money) என்ற நூலேயாகும். இந்நூல் 1936இல் வெளியிடப்பட்டவுடனே பொருளியலில் ஒரு புரட்சிகரமான மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தி விட்டதென்று கூறினாலும் மிகையாகாது. இந்நூல் நீண்ட பெயரைக்கொண்டதாக இருப்பினும் "பொதுக் கொள்கை" (General Theory) என்று சுருக்கமாக அழைக்கப்பட்டு வருவது மரபாகி விட்டது. "எனது தர்க்கரீதியான நியாயங்களையும் முடிபுகளையும் பழம் பொருளியலாளரின் கொள்கையோடு ஒப்பிட்டு நோக்கி வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்காகவே 'பொது' என்ற சொல்லை அழுத்திக் கூறினேன்" என கெயின்ஸ் நூலின் ஆரம்பத்திலேயே தெரிவிக்கிறார். ரிக்கார்டோ, யேம்ஸ் மில் ஆகியவர்களை மட்டுமல்லாது, ஜே. எஸ். மில், மாஷல் எட்ஜ்வர்த், பிகு போன் ரோரையும் கெயின்ஸ் பழம் பொருளியலாளர் என்ற வரிசைக்குள் அடக்குகிறார். நூலிற் காணப்படும் கருத்துக்களும் "பொதுக் கொள்கை" என்ற பெயரினை வலியுறுத்துவனவாக உள்ளன. பழம்பொருளியலாளரது கருத்துக்கள் பல நிறை தொழில் மட்ட நிலைமைக்கு மட்டுமே பொருந்துவன. ஆனால் கெயின்ஸின் கருத்துக்கள் நாட்டில் நிறைதொழில் மட்டம் நிலவினாலும் நிலவாவிட்டாலும், இரண்டு நிலைமைகளுக்கும் பொருந்தக்கூடியனவாக உள்ளன. பழம்பொருளியலாளர்களது கருத்துக்களில் பணச்சார்பான கருத்துக்களும், மெய்சார்பான கருத்துக்களும் வெவ்வேறுகப் பிரிக்கப்பட்டுத் தொடர்பற்றுக் காணப்பட்டன. ஆனால் அவ்விருவகையான கருத்துக்களையும் இணைத்து அவற்றில் இருந்து பொதுவான முடிபுகளைக் கூறியதனாலும் அந்நூலுக்குப் "பொதுக் கொள்கை" என்ற பெயர் இருப்பது பொருத்தமானதாகும். பொதுக் கொள்கையில் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் யாவும் கெயின்ஸுக்கே சொந்தமானவையுமல்ல. அந்நூலிற் காணப்படும் பல கருத்துக்கள் கெயின்ஸுக்கு முன்பே பலரால் கூறப்பட்டிருந்தன. உதாரணமாக பொதுக் கொள்கையின் அடிப்படைக் கருத்தான "பயன்படு கேள்வி" (Effective Demand) என்பது முதலில் தோமஸ் ரூபர்ட் மல்தூஸ் (Thomas Robert Malthus) என்ப

வரால் கூறப்பட்டிருந்தது. அவரது “பொருள் தேக்கம்” “தேவைக் குறைவு” என்ற கருத்துக்களே, ‘பயன்படு தேவை’ என்ற விடயம் ஏற்படக் காரணமாக இருந்தன. ஆனால் மல்தூஸ் இது பற்றித் தெளிவான விளக்கத்தினை அளித்திருக்கவில்லை. ‘முதலின் எல்லை விளைதிறன்’ (Marginal Efficiency of Capital) என்ற விடயம் இர்விங் பிஷர் (Irving Fisher) என்ற அமெரிக்கப் பொருளியலாளரிடமிருந்து பெறப்பட்டது. இவை போன்று பொதுக் கொள்கையிற் காணப்படும் வேறு சில கருத்துக்களும் கெயின்சினால் பிறரிடமிருந்து இரவலாகப் பெறப்பட்டன. பலவழிகளிலும் பல்வேறுபாடுகளிலும் சிதறிக்கிடந்த கருத்துக்களையும், தனது சொந்தக் கருத்துக்களையும் சேர்த்து ஒழுங்கான முறையில் ஒரு பொதுப் பட்டநூலாக்கிய பெருமை கெயின்சினையே சாரும். பொதுக்கொள்கை வெளிவந்த பின் பொருளாதார சம்பந்தமாக எழுகின்ற கருத்துக்களில் சில :

- (1) கெயின்சுக்கு முற்பட்டோர் கருத்துக்களோடு சார்பானவை.
- (2) கெயின்சின் கருத்துக்களோடு சார்பானவை.
- (3) கெயின்சுக்குப் பிற்பட்டோர் கருத்துக்களோடு சார்பானவை.

எனப் பிரித்து நோக்குவது வழக்கமாகிவிட்டது. எந்த ஒரு கருத்தினையும் மதிப்பிடுவதற்கு அல்லது எல்லைப்படுத்துவதற்கு உபயோகப்படுத்தும் பொது அளவையானது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கும். அத்தகையதொரு பொது அளவையாக பொதுக் கொள்கை விளங்குவதே மேற்குறிப்பிட்ட பிரிவுகள் எழுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது. இக்காரணத்தினாலும் அந்நூலுக்குப் பொதுக் கொள்கை என்ற பெயர் இருப்பது பொருத்தமே. இப் பொதுக்கொள்கையானது எவ்வாறான வகையில் பொருளியலில் முக்கியத்துவத்தினைப் பெற்றுக் கொள்கின்றது என்பதினைக் கூறமுனைவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

புதிதாக எழுகின்ற எக் கருத்துக்களும், அவை எவ்வெத்துறைகளை (இயற்கை விஞ்ஞானத்துறையினை அல்லது சமூக விஞ்ஞானத்துறையினைச்) சார்ந்தனவாக இருப்பினும் இரு வழிகளில் முக்கியத்துவம் பெறலாம் :

- (1.) பழங்காலத்திலிருந்தே மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு வரும் கருத்துக்கள் யதார்த்த ரீதியானவையல்ல என்றும், அவை எவ்வகையில் உண்மைக்குப் புறம்பானவை என்று மறுத்துக் கூறியும் தெளிவு படுத்துவது.
- (2) புதியனவாக உண்மைக்குப் பொருத்தமுடைய விடயங்களைக் கூறுவது, அதாவது அறிவியல் உலகிற்கு புதிய ஆக்கங்களைக் கொடுப்பது.

மேற்கூறிய இருவழிகளாலும் கெயின்சின் பொதுக்கொள்கையானது முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்குகிறது. பொதுக்கொள்கையின் முற்பகுதியில் பழம் பொருளியலாளரின் கருத்துக்களை மறுத்துக் கூறுவதன்மூலமாக முதலாவது வழியினால் முக்கியத்துவம் பெறுவதுடன் அதுவே தனது நோக்கத்தின் ஒரு பகுதி என்பதையும் அந்நூலின் முதலாம் அத்தியாயத்திலேயே கெயின்ஸ் குறிப்பிட்டு விடுகிறார்.

“பழம் பொருளியலாளரின் எடுகோள்கள் ஒரு விசேட நிலைக்கே பொருந்துவனவேயன்றி எல்லா நிலைகளுக்கும் பொருந்துவனவல்ல. அது கற்பனை செய்யும் நிலை பழம் பொருளியலாளர் கற்பனை செய்த நிலையின் தன்மைகள் நமது நடைமுறைப் பொருளாதார சமூகத்திற்குச் சொந்தமானதல்ல. எனவே அவர்களின் போதனையை எமது அனுபவபூர்வமான

விடயங்களுக்குப் பொருத்த முயன்றால் அது தவறான வழியைக் காட்டுவதுமல்லாமல் கெடுதியையும் விளைவிக்கும்.''

என்று கூறுவதன் மூலம் கெயின்சினது நோக்கத்தினை வெளிப்படுத்தி விடுவதற்கும் பழம் பொருளியலாளரின் உண்மைத்தன்மையற்ற கருத்துக்கள் சிலவற்றினை எள்ளி நகையாடல் செய்வதற்கும் மேற்குறிப்பிட்ட சொற்களைவிட வேறு சொற்கள் கிடைப்பது அருமை என்பதில் ஐயமில்லை. நூலின் பிற்பகுதியில் பொருளியல் உலகிற்குச் சில புதிய கருத்துக்களை வழங்குவதன் மூலமாக இரண்டாவது வழியிலும் பொதுக்கொள்கை முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக விளங்குகின்றது.

அறிவியற் கண்டுபிடிப்புக்களாயினும், சமூக விஞ்ஞானக் கருத்துக்களாயினும் இலக்கியக் கருத்துக்களெனினும், அத்தகைய கண்டுபிடிப்புக்களோடு அல்லது கருத்துக்களோடு அவற்றின் மூலகர்த்தாக்கள் வாழ்ந்த சமூக நிலைமைகளின் தாக்கங்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் பெருமளவோ சிறிதளவோ தொடர்பு பட்டிருப்பது தவிர்க்க முடியாத ஒரு இயல்பாகும். பல நோய்களுக்கான மருந்துகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சூழலை நோக்கின், அம்மருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்ட காலத்தில் அம்மருந்து உபயோகிக்கப்படும் நோயின் உபாதை சமூகத்தில் மிகக் கூடுதலாக இருந்திருப்பதை அறியலாம். உண்மையான ஒரு நாவலாசிரியரை எடுத்துக்கொண்டால் அவரது நாவல்களில் அவர் வாழ்ந்த சமுதாய நிலைமைகள் பிரதிபலிக்கப்படுவதைக் காணலாம். இத்தகைய தொடர்பினைப் பொறுத்தவரையில் கெயின்சின் பொதுக் கொள்கையும் விதிவிலக்கானதல்ல. கெயின்சின் பொதுக்கொள்கையானது பெரும்பாலும் நிறைவு வேலை மட்டத்தினை (Full Employment) எவ்வாறு அடைந்து கொள்வது என்பது பற்றியும் (நிறைவு வேலை மட்டம் என்பது பொருளாதாரத்தில் உள்ள உற்பத்திச் சாதனங்கள் யாவும் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும் நிலையைக் குறிக்கும்) ஏற்ற இறக்கமற்ற நேரான பொருளாதார வளர்ச்சியை எவ்வாறு அடைந்து கொள்வது என்பது பற்றியும் அவற்றில் சிக்கல் ஏற்படுவதற்கான காரணங்களையும் அவற்றை நீக்குவதற்குரிய வழிகளையுமே ஆராய்கிறது. இவையே நூலின் முக்கிய கருப் பொருள்களாய் அமைந்தமைக்குக் காரணம் 1930-ம் ஆண்டளவில் உலக நாடுகளிற் காணப்பட்ட பெருமந்தமேயாகும். அப்பெருமந்த காலத்தில் பெரும்பாலான நாடுகளைப் பாரிய வேலையின்மையும், வறுமைப் பிணியுமே பிடித்திருந்தன. பெருமளவிலான வேலையின்மை என்பது பொருளாதார வளர்ச்சியினை மட்டுமல்ல, சமூக நிலைமைகளிலும் பெரும் பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தக் கூடியதாகும். 1930-ம் ஆண்டு மந்த நிலையில் இருந்து எவ்வாறு மீளாவது என்று அரசியல் வாதிகளும், பொருளியல் அறிஞர்களும் தமது அறிவுப் புலன்களை அவ்விடயத்தினை நோக்கி திசை திருப்பிக்கொண்டிருந்தனர். பொருளியல் அறிஞர்களுக்கு விடுக்கப்பட்ட சவாலாகவும் அந்த மந்த நிலையினைக் கருதலாம். அத்தகைய நேரத்தில் கெயின்சினால் மந்த நிலையை நீக்குவதற்குரிய பரிகாரமர்சன கருத்துக்களை உள்ளடக்கி வெளியிடப்பட்ட நூலாக பொதுக்கொள்கை அமைந்தது. பொருளாதாரம் முழுவதையும் ஒரே நேரத்தில் முழுமையாக நோக்குகின்ற பேரின (Macro) ரீதியில் அமைந்த கருத்துக்களை அடக்கியதாக இருப்பதுவும் பொதுக்கொள்கையின் சிறப்புக்களில் ஒன்றாகும். மொத்த வேலை மட்டம், மொத்த வருமானம், மொத்த உற்பத்தி, மொத்தச் சேமிப்பு, மொத்த முதலீடு, மொத்த நுகர்வு என்ற வகையில் பொருளாதார சம்பந்தமான விடயங்களை மொத்த (Aggregate) ரீதியில் நோக்குதலையே பேரின ரீதியான முறை என்பர். உதாரணமாக ஒரு யானையினை எடுத்துக் கொண்டால் ஒரே நேரத்தில் அதன் எல்லாப்பாகங்களையும் நோக்கு நிலையே பேரின ரீதியான நோக்கு என்று கூறலாம். கார்ல் மார்க்ஸி (Karl Marx) னால் பேரின ரீதியான முறை

பெருமளவுக்குக் கையாளப்பட்டபோதும் தெளிவான முறையில் முதன் முதல் பேரீன ரீதியானநோக்கு இடம் பெற்றிருந்தது. பொதுக்கொள்கையிலேயாகும். அத்துடன் பொதுக்கொள்கை வெளிவந்த பின்னர்தான் பல பொருளியலாளராலும் பேரீன ரீதியானமுறையில் பொருளாதாரத்தினை நோக்குதல் பின்பற்றப்பட்டது. இதற்குமுன்னர் சிற்றின (Micro) ரீதியான நோக்கே பொருளாதாரத்தில் பெரிதும் இடம் பெற்றிருந்தது. தனி நபரின் கேள்வி, தனி ஒரு நிறுவனத்தின் சமநிலை உற்பத்தி, தனி ஒரு நிறுவனத்தின் மூதலீடு, தனிப்பட்ட நுகர்வோனின் சமநிலை என்ற வகையில் பொருளாதாரத்தின் அங்கங்கள் ஒவ்வொரு பகுதி பகுதியாகவே சிற்றின ரீதியான நோக்கில் ஆராயப்பட்டன. இதற்குதாரணமாக ஒரு நேரத்தில் யானையின், கால் களையும், இன்னொரு நேரத்தில் யானையின் துதிக்கையினையும், பிறிதொரு நேரத்தில் யானையின் உடம்பினையும் பகுதி பகுதியாக தனித்தனியே ஆராய்வதைக் குறிப்பிடலாம். இதற்குக் காரணமாக அமைந்தன அக்காலச் சூழ்நிலைகளேயாகும். கைத் தொழிற் புரட்சியின் பலகை 19-ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியின் பின்னர் ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றிலும் விரைவான பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அந்த நிலையே பிற்காலத்திலும் நீடிக்கும் (பொருளாதாரம் மொத்த ரீதியில் வளர்ச்சியடைந்து செல்லும். முழுமையான ரீதியில் எவ்வித பிரச்சினைபும் ஏற்படமாட்டாது) என்று பழம்பொருளியலாளர்கள் கருதியமையால் தனிப்பட்ட நிறுவனத்தின் உற்பத்தியை எவ்வாறு பெருக்கலாம், தனிப்பட்ட முயற்சியாளர் எவ்வாறான முறையில் லாபத்தினை உச்சப்படுத்தலாம் என்ற வகையிலேயே அவர்களது சிந்தனை சென்றுகொண்டிருந்தது. அதாவது ஒரு சில தனிப்பட்ட விடயங்களை உதாரணமாக வைத்தே பொருளாதார முழுமைக்கும் பரிகாரம் தேட முயன்றனர். 1930-ம் ஆண்டளவில் பொருளாதார முழுவதிலும் உலகளாவிய பாரிய வேலையின்மை ஏற்பட்ட போது அவர்கள் கையாண்ட சிற்றினரீதியான ஆய்வு முறை அப்பாரியளவு வேலையின்மையை நீக்குவதற்குரிய வழிமுறைகளைக் காட்டாதபடியால் விழித்துக்கொள்ளவேண்டிய நிலைக்குள்ளாயினர். இந்நிலையிலேயே கெயின்சினால் மொத்த ரீதியாகப் பொருளாதாரத்தினை நோக்கும்முறை தெளிவான ரீதியில் பொதுக்கொள்கையில் காட்டப்பட்டது. பேரீன ரீதியான நோக்கினால் தெளிவான முறையில் முதன் முதலில் பொருளாதாரக் கருத்துக்களை பொதுக்கொள்கை விளக்கியமையாலும் அந்த நோக்கிலேயே மந்தத்தினை நீக்குவதற்குரிய வழிவகைகளைக் காட்டியமையாலும் பொருளியல் உலகில் அந்நூல் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

பழம் பொருளியலாளர்கள் பல காலமாகக் கையாண்டுவந்த உண்மைத்தன்மையற்ற (Unrealistic) எடுகோளான நிறைவு வேலைமட்டம் என்பதனைத் தகர்த்தெறிந்த பெருமை பொதுக்கொள்கையையே சாரும். பழம் பொருளியலாளரின் கருத்துக் கட்டடங்கள் பல, நிறைவு வேலைமட்டம் என்ற எடுகோளினை அத்திவாரமாக வைத்தே எழுப்பப்பட்டிருந்தன. பழம்பொருளியலாளர்கள் ஒரு பொருளாதாரத்தில் எப்போதும் நிறைவு வேலைமட்டம் இருக்குமெனவும், அதில் ஏதும் குறைவுகள் ஏற்படின் தன்னியக்க முறையிலேயே அது விரைவில் நீக்கப்பட்டுவிடும் என்றும் கருதி இருந்தனர். இவர்களின் கருத்துப்படி பொருளாதாரத்தில் விருப்பமின்றி வேலை செய்யாமல் இருத்தல் என்பது தற்காலிகமான நிகழ்ச்சியே. விருப்பத்துடன் வேலையில்லாமல் இருக்கலாம் என்பதையும் உராய்வு வேலையின்மை என்பதையும் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தனர். பிரபுக்கள், ஜமின்தார்கள் போன்ற பெரிய தனவந்தர்கள் தம்மிடம் உள்ள சொத்துக்களில் இருந்து வரும் வருமானத்தினைக் கொண்டே சீவிக்க முடியும். உழைத்து அதன்மூலம் வரும் வருமானத்தினைக்கொண்டு

தான் சீவிக்கவேண்டும் என்ற அவசியம் அவர்களுக்கு இல்லை. அவர்கள் விரும்பினால் வேலை செய்யாமல் இருக்கலாம். அவ்வாறு வேலை செய்யாமல் இருப்பவர்களை விருப்பத்துடனான வேலையின்மை என்பதற்குள் அடக்கப்படுவர், வேலை செய்ய விருப்பமிருந்தும் வேலை கிடைக்காத நிலையே விருப்பமின்றி வேலையின்மை என்பதற்குத் து. இத்தகைய நிலை பொருளாதாரத்தில் தற்காலிக நிகழ்ச்சியாக இருக்குமேயன்றி தொடர்ச்சியான நிலையாக இருக்காது என்பது பழம்பொருளியலாளர் கருத்து. பழம்பொருளியலாளர் இவ்வாறு கருதி இருந்தமைக்குக் காரணம் அக்காலத்தில் எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொண்டிருந்த "நிரம்பல் எப்போதும் தனக்குரிய கேள்வியினைத் தானே ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்த" (Supply always creates its own demand) என்ற விதியேயாகும், இதனை ஜே. பி. சே. (J. B. Say) என்பவர் கூறியபடியால் சேயின் விதி என்றும்; இது சந்தை சக்திகளான கேள்வி, நிரம்பல் என்பவற்றைப் பற்றிக் கூறுவதால் சேயின் சந்தை விதி (Say's market law) என்றும் அழைப்பர். இவ்விதியின்படி உற்பத்தி நிகழும்போதே அதற்கான கேள்வியும் உருவாகின்றது. எனவே பொருள் தேக்கம் அல்லது மிகை உற்பத்தி என்பது ஏற்படாது. உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற பொருட்கள் அனைத்தும் விற்கப்படும். இதனால் மீண்டும் மீண்டும் பொருட்கள் உற்பத்தி செய்யப்படவேண்டிய நிலை ஏற்பட அதில் ஈடுபட்ட தொழிலாளர்களுக்கும் வேலை கிடைத்துக்கொண்டே இருக்கும். இதன் பலனாக வேலை இன்மை என்பது ஏற்படாது என்பதே பழம்பொருளியலாளரின் கருத்து. இன்னும் விரிவாகக் கூறின் பொருட்களுக்கான கேள்வியானது உற்பத்திக்காரணிகளின் வருமானத்தினால் தோற்றுவிக்கப்படுகிறது. உற்பத்திக் காரணிகள் சேவையில் ஈடுபடும்போது வருமானத்தினைப் பெற்றுக்கொள்கின்றன. அதே நிலையிலேயே அதாவது சேவையில் ஈடுபடும்போதே உற்பத்திக் காரணிகள் பொருட்களை உற்பத்தி — நிரம்பல் — செய்கின்றன. அவ்வுற்பத்தி தனக்குரிய கேள்வியினை உருவாக்கிக் கொள்வதால் வருமானம் முழுவதும் உற்பத்திப் பொருட்களின்மீது செலவழிக்கப்படுகின்றது. வருமானம் முழுவதும் மக்களால் செலவழிக்கப்படுகின்றது என்ற எடுகோளை அடிப்படையாகக் கொண்டதே சேயின் விதியாகும். ஆனால் உண்மையில் மக்கள் தம் வருமானம் முழுவதையும் செலவழிப்பதில்லை. அதில் ஒரு பகுதியினைச் சேமிக்கிறார்கள் என்பது நாம் கண்கூடாகக் காணும் விடயமாகும். சேமிப்புக்குள்ளான வருமானத்தின் ஒரு பகுதி பொருட்களை வாங்கப்படயன்படுவதில்லையாதலால் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களின் ஒரு பகுதி தேங்கிக் கிடக்கும். அதாவது, மிகை உற்பத்தி ஏற்பட்டிருக்கும். இதன் விளைவாக வேலை இன்மை என்பது ஏற்படும். பழம்பொருளியலாளர்கள் கருதியபடி நிறைதொழில் மட்டம் என்பது பொருளாதாரத்தில் எப்போதும் நிலவமாட்டாது. முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்தில் இருந்து வேலை இன்மை என்னும் நோயினைத் தீர்ப்பது சுலபமான காரியமல்ல; அந்நோய் அடிக்கடி முதலாளித்துவ பொருளாதாரத்தினைப் பாதித்தேதிரும் என்பதைக் கெயின்ஸ் பொதுக்கொள்கையில் விளக்கி உள்ளார். சேயின் விதியினைக் காரணங்காட்டி மறுத்துக் கூறியதன்மூலம் நிறை தொழில் மட்டம் என்று பழம்பொருளியலாளரால் கருதப்பட்டு வந்த யதார்த்தத் தன்மையற்ற எடுகோளைப் பொருளியல் உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டி பொதுக்கொள்கையானது முக்கியத்துவத்தினைப் பெற்றுக் கொள்கிறது.

பழம்பொருளியலாளரது கருத்துக்களில் பணநிரம்பல், பணக்கேள்வி போன்ற பணச்சார்பான (Monetary) கருத்துகளுக்கும், வேலை வசப்பு, வெளியீடு போன்ற மெய் சார்பான (Real) கருத்துக்களுக்கும் இடையே எவ்வித தொடர்புமற்று பிளவுபட்ட தன்மை காணப்பட்டது. பொருளாதாரத்தில் மந்த நிலைகள், செழிப்பு நிலைகள் ஏன் ஏற்படுகின்றன? வேலை மட்டத்தில் ஏன் ஏற்ற இறக்கங்கள் ஏற்படு

கின்றன? வட்டி வீதம் எவ்வாறு நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது? என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு பணரீதியான காரணிகளுடன் தொடர்புமூலம் மெய் ரீதியான காரணிகளைக் கொண்டே பழம்பொருளியலாளர்கள் விளக்கமளித்திருந்தனர். பழம்பொருளியலாளர் தம் கருத்துக்களில் பணம், பொருளாதாரத்தில் ஆற்றுகின்ற சேவைகளுக்குரிய முக்கியத்துவத்தினை அளித்திருக்கவில்லை. பணமானது பொருட்கள் சேவைகளின் கொடுக்கல் வாங்கல்களை இலகுவாக்குவதற்கு உதவுகின்ற பண்டமாற்றுடகமாக மட்டுமே சேவை செய்கின்றது என்றே கருதி இருந்தனர். திரவத் தேர்வுக் கோட்பாட்டினை (Liquidity Preference Theory) அடிப்படையாக வைத்து பணம் ஒரு பண்டமாற்றுடகமாக மட்டுமல்ல, சொத்தாகவும் தொழிற்படுகின்றது என்பதனை விளக்கி, வட்டி வீதத்தினூடாக இரண்டு கொள்கைகளையும் கெயின்ஸ் இணைத்துக் காட்டினார். பின்வரும் வகையில் அவரது விளக்கம் அமைகின்றது. வேலை மட்டத்தின் அளவினை நிர்ணயிப்பதில் மொத்த முதலீடானது முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. முதலீட்டினை நிர்ணயிப்பதில் முதலின் எல்லை விளைதிறனும் வட்டி வீதமும் பங்கு பெறுகின்றன. கெயின்ஸின் கருத்துப்படி வட்டி வீதமானது பணத்தின் நிரம்பலினாலும் பணத்தின் கேள்வியினாலும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்ற முறிலும் பணச்சார்புடைய கருத்தாக அமைகின்றது. எனவே பணநிரம்பலின் அளவினையோ பணக்கேள்வியின் அளவினையோ மாற்றுவதனூடாக வட்டி வீதத்தில் மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தலாம். வட்டி வீதத்தில் மாற்றத்தினை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் முதலீட்டில் மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தி வேலைமட்டம், வெளியீடு என்பவற்றில் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தலாம். இதன்மூலமாக நாணய நடைமுறைக் கொள்கை (Monetary Policy) யின் முக்கியத்துவத்தினையும் விளக்குகிறார். இக்காலப் பொருளாதாரம் பணப் பொருளாதாரம். மனிதன் அடைந்துள்ள மகத்தான வளர்ச்சிக்குப் பணம் ஆற்றிய தொண்டு அளவிடற்கரியது. உதாரணத்திற்காக பணம் என்ற கருவியினை நடைமுறை உலகில் இருந்து நீக்கிவிட்டு அதனால் எழக்கூடிய விளைவுகளை நினைத்துப் பார்த்தோமானால் பல சிக்கல்கள் எழக் கூடும் என்பதையும், பொருளாதார இயக்கமே நின்றுவிடக்கூடும் என்பதையும் உணரலாம். இவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பணத்தின் பங்கினை வெளிப்படுத்திக் காட்டி, பணச்சார்பான கருத்துக்களையும் மெய்சார்பான கருத்துக்களையும் தனித்தனியே நோக்கிய அறிவுக்குறைவான நோக்கினைவிட, அறிவொளிபொருந்திய முறையில் இரண்டையும் இணைத்து நோக்கிய பெருமை பொதுக் கொள்கையையே சாரும்.

தலையிடாக் கொள்கை என்பது ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாக நாடுகளின் பொருளாதாரக் கொள்கைகளில் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கியது. இதன்படி அரசாங்கமானது பாதுகாப்புச் சேவைகள், சமூக சேவைகள் போன்றவற்றில் மட்டுமே ஈடுபடலாமேயொழிய தனியார்துறைப் பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் அதிகளவு தலையீட்டினைச் செய்ய முடியாத நிலையில் இருந்தது. அதாவது அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் தலையிடாக் கொள்கையின் செல்வாக்கினால் ஒடுக்கப்பட்டவையாக இருந்தன. மொத்த வேலை மட்டத்தின் அளவினை நிர்ணயிக்கின்ற பயன்படு கேள்வியினை நிர்வகிப்பதற்கு அரசாங்கத்தின் தலையீடு அத்தியாவசியமெனக்கூறி, அரசாங்கத்தின் தலையீட்டின் எந்த ஒரு பொருளாதாரத்திலும் நிறை தொழில் மட்டத்தினை அடைய முடியாதென்பதை பொதுக் கொள்கையில் தெளிவுபடுத்தி, தலையிடாக் கொள்கையின் செல்வாக்கினை கெயின்ஸ் குறைத்தார்.

கெயின்ஸின் கருத்துப்படி ஒரு நாட்டின் வேலை மட்டத்தின் அளவானது பயன்படுகேள்வியின் அளவினால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. பயன்படுகேள்வி என்பது மொத்த கேள்வித் தொழிற்பாட்டு வளைகோடும் (Aggregate Demand Function

Curve) மொத்த நிரம்பல் தொழிற்பாட்டு வளைகோடும் சந்திக்குமிடத்திலே உள்ள புள்ளியாகும். “முயற்சியாளர்கள் வெவ்வேறுபட்ட வேலைமட்டங்களில் இருந்து கிடைக்கின்ற வெளியீட்டின் விற்பனையில் இருந்து எதிர்பார்க்கின்ற வெவ்வேறுபட்ட பண வருவாய்களின் அளவுகளைத் தருகின்ற தொழிற்பாடாக அல்லது பட்டியலாகவே” மொத்தக் கேள்வித் தொழிற்பாடென்பது அமைகின்றது. “முயற்சியாளர்கள் வெவ்வேறுபட்ட வேலை மட்டங்களில் கிடைக்கின்ற வெளியீட்டின் இரு விற்பனையில் இருந்து கட்டாயமாகப் பெறவேண்டிய வெவ்வேறுபட்ட பண வருவாய்களின் அளவுகளைத் தருகின்ற தொழிற்பாடாக அல்லது பட்டியலாகவே” மொத்த நிரம்பல் தொழிற்பாடு என்பது விளங்குகின்றது. அவ்விரு வளைகோடுகளும் சந்திக்குமிடத்திலேயே வேலை மட்டமானது தீர்மானிக்கப்படும் என்பது கெயின்சின் கருத்து. இச்சமநிலையில் நாட்டில் உள்ள மொத்த உழைப்பினரும் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. அதாவது நிறை தொழில் மட்டமாக இருக்க வேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லை. சிலர் வேலை இல்லாமலும் இருக்கலாம். பயன்படு கேள்வியின் அளவுமானது உண்மையாக இருக்கவேண்டிய அளவிலும் பார்க்கக் குறைவாக இருக்கின்றது என்பதே அதன் கருத்தாகும். அந்நிலையில் உள்ள சமநிலையானது கீழுழைப்பு சமநிலை (Under - Employment Equilibrium) என்று அழைக்கப்படும். பழம்பொருளியலாளரின் கருத்துப்படி பொருளாதாரத்தில் நிறை தொழில் மட்டம் என்பது எப்போதும் நிலவும். ஆனால் கெயின்சின் கருத்துப்படி நிறை தொழில் மட்டம் நிலவலாம்; ஆனால் அது ஏற்படுவது அரிது. குறுங்காலத்தில் மட்டுமல்ல நீண்டகாலத்திலும் கீழுழைப்பு சமநிலை என்பதே பெரிதும் நிலவும். நிறைதொழில்மட்டம் நிலவுமபோதும் கீழுழைப்பு சமநிலை நிலவுமபோதும் கெயின்சின் கருத்துக்கள் இரண்டு நிலைமைகளுக்கும் பொதுவானதாக அமைகின்றமை பொதுக்கொள்கை என்ற நூலின் பெயருக்கும் வலுவைக் கொடுப்பதாக அமைகின்றன. கீழுழைப்பு சமநிலை என்ற விடயத்தினை தெளிவு படுத்தியமையாலும் பொதுக்கொள்கை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

மொத்த வேலைமட்டத்தின் அளவினைத் தீர்மானிக்கின்ற பயன்படு கேள்வியின் ஒரு பகுதியான மொத்தக் கேள்வித் தொழிற்பாட்டில் நுகர்வு, முதலீடு என்ற இரு பகுதிகள் உள்ளன. மேலும் அவற்றினை தனியார் நுகர்வு, அரசாங்க நுகர்வு அரசாங்க முதலீடு, தனியார் முதலீடு என்ற பிரிவுகளாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். மொத்த வேலைமட்டத்தினை நிர்ணயிப்பதில் மொத்தக் கேள்வித் தொழிற்பாடானது முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. எனவே மொத்த வேலை மட்டத்தினை நிர்ணயிப்பதில் நுகர்வு, முதலீடு என்பவை முக்கியம் பெறுகின்றன எனக் கூறிக்கொள்ளலாம். இதில் நுகர்வு என்பது அதிகம் மாற்றம் அடையாது, பெரும்பாலும் நிலையான தன்மை உடையது. வேலைமட்ட நிர்ணயிப்பில் நுகர்வின் தாக்கத்தினைவிட முதலீட்டின் தாக்கத்தினை கெயின்ஸ் முக்கியத்துவமுடைய தொன்றாகக் கருதினார். தனியார் முதலீடானது அக்காரணங்களாலும், புறக்காரணங்களாலும் மாற்றமடையக்கூடியது. தனியார் முதலீட்டில் குறைவு ஏற்படுமாயின் அக்குறையினை நீக்குமுகமாக அரசாங்கம் தானாகவே செலவுகளைச் செய்யவேண்டும் என்று கூறி நிதிக் கொள்கையின் முக்கியத்துவத்தினையும் வேலைமட்டத்தினை நிர்ணயிப்பதில் முதலீடு பெறுகின்ற முதன்மையையும் விளக்குகின்றார். இதன் மூலமாக அரசாங்கத்திற்கும் பொருளாதார நடவடிக்கைகளுக்கும் இருக்கவேண்டிய தொடர்பும் தெளிவாக்கப்படுகிறது. அத்துடன் வேலை இன்மையை நீக்குவதற்குரிய வழியானது பழம்பொருளியலாளர் கருதியபடி கூலிக்குறைப்பு அல்ல; மொத்தக் கேள்வியினைச் சரியான வகையில் நிருவகித்துக் கொள்வதே என்பதும் விளக்கப்படுகிறது.

பழம்பொருளியலாளர்கள் நாட்டில் வேலையின்மை நிலவும்போது அதனைக் குறைப்பதற்கு கூலிக் குறைப்பினைச் செய்யவேண்டும் என்று வலியுறுத்தினர். பிகு என்ற பொருளியலறிஞர் கூலிக் குறைப்புக்கும், வேலை மட்டத்திற்கும் உள்ள தொடர்பினை 'கூலிகள் ஓர் உற்பத்திச் செலவு' என்ற வகையில் பின்வருமாறு விளக்குகிறார். கூலிகளைக் குறைப்பின் உற்பத்திச் செலவு குறையும். உற்பத்திச் செலவுக் குறைவு பொருட்களின் விலையைக் குறைக்கும். பொருட்களின் விலைக் குறைப்பு நேரடியாக பொருட்களின் கேள்வியினை அதிகரிக்கும். இந்நிலைமை பொருட்களை அதிகம் உற்பத்தி செய்யவேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்த அதிக தொழிலாளர் வேலைக்கமர்த்தப்படுவர். இதனால் வேலையின்மை நீங்கும். பிகு இவ்வாறான விளக்கத்தினைக் கொடுத்தபோது தொழில் முயல்வோருக்கு (Entrepreneurs) செலவாக அமைகின்ற கூலியானது தொழிலாளர்களுக்கு வருமானமாயும் அவ்வருமானமே உற்பத்திப் பொருட்களுக்கான கேள்வியை ஏற்படுத்தக் காரணமாகவும் அமைகின்றது என்பதை மறந்து விட்டார். கூலிக்குறைப்பானது தொழிலாளர்களின் கொள்வனவுச் சக்தியைக் குறைத்து மொத்தக் கேள்வியின் அளவினைக் குறைக்கும் என்பதை உணரவில்லை. மொத்தக் கேள்விக் குறைவானது மொத்த வேலை மட்டத்தினைக் குறைக்கும். சில வேளைகளில் மற்றவை மாறாத இடத்து மொத்த விலைக்குறைவு வீதாசாரமானது. மொத்தக் கூலிக்குறைப்பு வீதாசாரத்திலும் பார்க்கக் கூடுதலாக இருப்பின் பிகு எதிர்பார்த்த விளைவு ஏற்படலாம். ஆனால் நடைமுறையில் கூலிக் குறைப்பு என்பது இலகுவான காரியமல்ல. காரணம் தொழிலாளர்களின் நிரம்பல் பழம்பொருளியலாளர்கள் கருதியபடி மெய்க்கூலியின் தொழிற்பாடல்ல. பணக்கூலியின் தொழிற்பாடே என்று கெயின்ஸ் கூறுகிறார். அத்துடன் தொழிலாளர்கள் பணத்தின் பொய்த் தோற்றம் (Money Illusion) என்பதற்குள்ளாவதும் கூலிகளானவை நெகிழ்ச்சியற்றவையாக இருப்பதிலும் கூலிக் குறைப்பினைச் செய்வதற்குத் தடையாக உள்ளன. மெய்க்கூலி (Real Wage)யை விட பணக்கூலி (Money Wage)யிலேயே தொழிலாளர்கள் பெரிதும் அக்கறை கொண்டுள்ளதால், பணக்கூலியில் ஏற்படுத்தும் குறைப்பானது வேலை நிறுத்தங்களுக்கும் வேறும் பல விரோதச்செயல்களுக்கும் தூண்டுகோலாக அமையும். எனவே கூலிக்குறைப்பு என்பது தர்க்கரீதியாகவும், நடைமுறை ரீதியாகவும், வேலையின்மையைக் குறைக்கச் செய்கின்ற ஒரு காரணி அல்ல என்பதை விளக்கி பயன்படு கேள்வியினைச் சரியாக நிரூபிப்பதன் மூலமே வேலையின்மையை நீக்கலாம் என்று கருத்துத் தெரிவித்தமையினாலும் பொதுக்கொள்கை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

திரவத் தேர்வுக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் கெயின்ஸ் வட்டிவீத நிர்ணயிப்புப் பற்றிப் புதியதொரு கருத்தினை பொருளியல் உலகிற்கு வழங்கினார். "திரவத்தன்மையினை விட்டுக் கொடுப்பதற்காக மக்களுக்கு வழங்கப்படும் வெகுமதியே வட்டி" (Interest is the reward for parting with liquidity) என்பது கெயின்ஸின் கருத்து. இதற்கு முன்னர் பழம்பொருளியலாளரால் முதலீடு, சேமிப்பு என்ற மெய்க் காரணிகளாலேயே வட்டி வீதம் தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்று விளக்கப் பட்டிருந்தது. பணக்காரனிகளுக்கு எவ்வித இடமும் கொடுக்கப்பட்டிராததால் அது மெய்ச்சார்பான வட்டிக் கொள்கை என்று அழைக்கப்பட்டது. ஆனால் கெயின்ஸ் தனியே பணநிரம்பலையும் பணத்தின் கேள்வியினையும் கொண்டு வட்டிவீத நிர்ணயிப்பினை விளக்கியமையால் அது பணச்சார்பான வட்டிக் கொள்கை என்று அழைக்கப்படுகிறது. பணநிரம்பலை கொடுக்கப்பட்ட அளவாக எடுத்துக்கொண்டு பணத்தின் கேள்விப்பக்கத்தினையே விரிவாக ஆராய்கிறார். கெயின்ஸின் கருத்துப்படி பணத்திற்கான கேள்வியானது மூன்று வகைப்படும்,

- (1) கொடுக்கல் வாங்கல்களுக்கான பணத்திற்கான கேள்வி.
- (2) முன்னெச்சரிக்கை நோக்கம் பொறுத்த பணத்திற்கான கேள்வி.
- (3) உத்தேச நோக்கம் பொறுத்த பணத்திற்கான கேள்வி.

முதலிரண்டும் பணம் ஒரு பண்ட மாற்றாடகம் என்ற அடிப்படையில் இருந்து எழுவனவாகவும் வருமானத்தின் தொழிற்பாடாகவும் அமைகின்றன. மூன்றாவது வகையான கேள்வி பணம் ஒரு சொத்து என்ற அடிப்படையில் இருந்து எழுவதாகவும், வட்டி வீதத்தின் தொழிற்பாடாகவும் அமைகின்றது. வட்டிவீத மாறுதலுக்கும் ஆவணங்களின் பெறுமதிக்கும் உள்ள நடைமுறை உண்மைகளை வைத்தே உத்தேச நோக்கக் கேள்வி விளக்கப்பட்டுள்ளது. உத்தேச நோக்கக் கேள்வியினை முக்கிய கருவியாக வைத்தே வட்டிவீத நிர்ணயிப்புப் பற்றி புதிய விளக்கத்தினை கெயின்ஸ் அளித்தார். பேராசிரியர் கான்சன் (Hansen) பேர்னேரேர் கெயின்ஸின் வட்டிவீத நிர்ணயிப்புப் பற்றிய கருத்தில் பூரண திருப்தியடையாவிடினும் அவர் கூறுகின்ற கருத்துக்கள் உண்மை நிலைக்கு அண்மையில் சென்றுள்ளன என்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். கெயின்ஸின் வட்டிக்கொள்கையும் வட்டிவீத நிர்ணயிப்புப் பற்றிப் பூரணமான விளக்கத்தினைக் கொடுக்கவில்லை எனினும் இன்று வட்டிவீத நிர்ணயிப்புப்பற்றி விளக்க எழுகின்ற எந்தக் கொள்கையும் பூரணத்துவம் பெறவேண்டுமாயின் பணக்காரணிகளையும் சேர்த்த கொள்கையாக இருக்கவேண்டும். இல்லையாயின் அக்கொள்கை முழுமைபெற முடியாது. இவ்வகையில் நோக்கும்போது வட்டிவீத நிர்ணயிப்பு பற்றிய விளக்கத்திற்கு பணச் சார்பான கருத்தினை முதன் முதலில் கொடுத்ததென்ற வகையில் பொதுக்கொள்கை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

கெயின்ஸினால் பொதுக்கொள்கை மூலம் வெளியிடப்பட்ட புதிய கருத்துக்களில் நுகர்வுத் தொழிற்பாடும் ஒன்றாகும். மக்களின் வருமானத்தினையும் நுகர்வின்னையும் தொடர்பு படுத்தியே நுகர்வு நாட்டம் என்ற விடயத்தினை விளக்கி உள்ளார். குறுங்காலத்தினைப் பொறுத்தவரையில் நுகர்வுத் தொழிற்பாடானது நிலையானது; அடிக்கடி மாறும் தன்மையுடையதல்ல என்று கெயின்ஸ் விளக்கியமை பலநாடுகளில் செய்யப்பட்ட ஆய்வுகளாலும் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. “வருமானம் அதிகரிக்கின்றபோது மக்கள் அதிகரித்த வருமானம் முழுவதையும் செலவழிப்பதில்லை. அதில் ஒரு பகுதியைச் சேமிக்கிறார்கள்” என்ற உளவிதியினைக் கூறியதன் மூலம் பல விடயங்களைத் தெளிவுபடுத்தி உள்ளார். சேமின் சந்தைவிதியின் போலித் தன்மையை வெளிப்படுத்த இந்த உளவிதியே உதவி செய்தது. வேலை மட்டத்தினை நிர்ணயிப்பதில் முக்கிய இடம் பெறுகின்ற மொத்தக் கேள்வித் தொழிற்பாட்டில் உள்ள நுகர்வு முதலீடு என்ற இருபகுதிகளில் பொதுவாக நுகர்வு மொத்த வருமானத்திற்குக் குறைவாக இருக்குமென உளவிதியின் மூலம் விளக்கி உயர்ந்த வேலை மட்டத்தினைப் பேணுவதில் முதலீட்டுக்குரிய முக்கியத்துவம் காட்டப்படுகிறது. வர்த்தக சகட ஓட்ட (Trade Cycle) நிலைகளில் பூரிப்பு நிலையின் உச்சகட்டம் மந்த நிலைக்கு வழி வகுப்பதையும், மந்த நிலையின் உச்ச இறக்கக் கட்டம் பூரிப்பு நிலைக்கு வழிவகுப்பதையும் நுகர்வுத் தொழிற்பாடு விளக்கியதன் மூலம் நுகர்வுத் தொழிற்பாடு என்ற விடயமும் பொதுக்கொள்கையும் பெருமை பெறுகின்றன.

பெருக்கி (Multiplier) கோட்பாடும் முதன் முதலில் தெளிவாக விளக்கப்பட்டது பொதுக்கொள்கையிலேயாகும் முதலில் கான் (Kahn) என்பவரால் பெருக்கி பற்றிய கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டது. அவரது பெருக்கி ‘வேலைப் பெருக்கி’ யாகும். கெயின்ஸினால் விளக்கப்பட்ட பெருக்கி “முதலீட்டுப் பெருக்கி” யாகும். ஆரம்பத்

தில் முதலீட்டில் ஏற்படும் மாற்றத்திற்கும் அதன் வழியாக மொத்த வருமானத்தில் ஏற்படும் மாற்றத்திற்கும் உள்ள தொடர்பை விளக்குவதே முதலீட்டுப் பெருக்கியாகும். இன்று வேலைக்கொள்கை பற்றிய விளக்கத்தில் இருந்து பிரிக்க முடியாத ஒரு அம்சமாக பெருக்கிக்கோட்பாடு அமைந்துவிட்டது. வெளிநாட்டு வர்த்தகப் பெருக்கி, சமநிலைப் பாதிட்டுப் பெருக்கி போன்ற புதிய கோட்பாடுகள் வெளிவந்து பொருளியல் உலகினை விரிவடையச் செய்ய உதவியமையாலும் பெருக்கிக் கோட்பாடு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

எந்த ஒரு நாட்டினதும் பொருளாதாரம் நிலையானதாக இருப்பதில்லை. மாறுபட்டுக் கொண்டே செல்கின்ற இயக்கவியல் (Dynamic) தன்மையுடையதாக உள்ளது. காலாகாலம் மாறுபட்டுக் கொண்டு செல்கின்ற ஒரு விடயத்தினை விளக்க எழுகின்ற எக்கருத்தும் எதிர்கால, நிகழ்கால நிகழ்ச்சிகளை இணைத்துக் கூறத்தக்க வகையில் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பின் அவை சிறப்புத்தன்மையினைப் பெறும். இதனாலும் பொதுக்கொள்கை முக்கியத்தும் பெறுகின்றது. பழம் பொருளியலாளர் தமது கருத்துக்களை நிலையான தன்மையுடைய விளக்கங்கள் மூலமாக அளித்துள்ளனர். ஆனால் கெயின்ஸ் எதிர்கால நிகழ்வுகளில் நிகழ்கால நடவடிக்கைகளின் தாக்கங்களை இணைத்துக் கூறத்தக்க வகையில் இயக்கவியல் கருத்துக்களை பொருளியல் உலகிற்கு பொதுக்கொள்கைமூலம் தெரிவித்துள்ளார். நிகழ்காலத்தில் செய்யப்படும் முதலீடானது எதிர்காலப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்க இன்றியமையாத தொன்றாக அமையும். நிகழ்காலத்தில் முதலீட்டுத் தீர்மானத்தினை செய்கின்ற போது அதில் முயற்சியாளர்களின் எதிர்கால எதிர்பார்க்கை (Future expectation) என்பது முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இது ஓர் அகப்பண்பாகும். இது முன்பு எவராலும் கூறப்படாத புதிய கருத்தாக பொதுக் கொள்கையில் காணப்படுகின்றது. முயற்சியாளர்கள் எதிர்கால லாப நோக்கினை மனதில் வைத்தே நிகழ்காலத்தில் முதலீடுசெய்வது பற்றிய தீர்மானத்தினை எடுக்கின்றார்கள். இத்தகைய எதிர்கால எதிர்பார்க்கையானது முதலீட்டுத் தொழிற்பாட்டில் இடம்பெறுவதால் அது நுகர்வுத் தொழிற்பாட்டினை விட சிக்கலானதொரு விடயமாக அமைகின்றது என்று சில பொருளியலறிஞர்களால் வருணிக்கப்படுகின்றது. முதன்முதலில் கெயின்ஸினால் இயக்கவியல் தன்மையுடைய கருத்துக்கள் கூறப்பட்டு அதனைப்பின்பற்றி தற்காலத்தில் பல்வேறு அறிஞர்களும் இயக்கவியல் தன்மையுடைய கருத்துக்களை பொருளியல் உலகிற்கு வழங்குவதற்கு மூலகாரணமாக அமைந்ததனால் பொதுக்கொள்கை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

மேற்கூறப்பட்ட விடயங்களைவிட வீக்க இடைவெளி, கருக்க இடைவெளி, குறைநிலைவரவு - செலவுத்திட்டத்தின் முக்கியத்துவம் தற்கால அரசாங்கங்களின் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்றான நிறைதொழில் மட்டக்கொள்கை, மற்றும் நாணய நடைமுறைக் கொள்கை, நிதிநடைமுறைக் கொள்கை ஆகியவற்றின் முக்கியத்துவம் போன்ற இன்றோரன்ன விடயங்களை விளக்கியமையாலும் பொதுக்கொள்கை சிறப்புப் பெறுகின்றது.

பொதுக்கொள்கை வெளிவந்து நாற்பது ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. அதில் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் பலவற்றிற்கு அக்காலத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருந்த முக்கியத்துவம் தற்போது குறைந்துவிட்டது. பல கருத்துக்கள் கண்டனங்களுக்கும் மறுப்புக்களுக்கும் உள்ளாகி உள்ளன. சமூக விஞ்ஞானக் கருத்துக்கள் எக்காலத்திலும் ஒரேயளவு முக்கியத்துவத்தினைக் கொண்டிருக்க முடியாது. காலமாறுதல்

கருக்கேற்ப சமூகங்களின் பொருளியல், அரசியல் நிலைமைகள் மாறும்போது சில கருத்துக்கள் செல்வாக்குப் பெறுவதும் சில கருத்துக்கள் செல்வாக்கு இழப்பதும் இயல்பே. இதற்கு பொதுக்கொள்கையும் விதிவிலக்கானதல்ல. எனினும் அமெரிக்கப் பொருளியலறிஞரான சாமுவேல்சன் (Samuelson) கூறுவது போன்று பொதுக் கொள்கையானது பொருளியல்உலகில் நீண்ட காலத்திற்கு ஒரு பிரமாணமான நூலாக விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. Ackley, *Macroeconomic Theory*, The Macmillan Company, New York, 1961
2. Dillard, *The Economics of John Maynard Keynes*, Crosby Lockwood and Son Ltd., London, 1960.
3. Hansen, H. A., *Guide to Keynes*, McGraw - Hill Book Company, New York, 1953.
4. Keynes J. M., *The General Theory of Employment, Interest and Money* Macmillan and Co. Limited, London, 1936.
5. Mc Cracken L, *Keynesian Economics in the Stream of Economic Thought*, Louisiana State University Press, 1961.
6. Samuelson, *Economics*, McGraw - Hill Kogakusha Ltd. 1973.
7. Seth M. L., *An Introduction to Keynesian Economics*, Lakshmi Narain Agarwal, Agra - 3, 1967.
8. Vaish, M. C., *Macroeconomic Theory*, Vikas Publishing House PVT. Ltd, Delhi, 1974.

மானிடவியலும் ஆக்க இலக்கியமும்

க. சண்முகலிங்கம்

கூட்டுறவு இயக்கத்தினைக்களம்
யாழ்ப்பாணம்

மனிதனைப் பற்றியும், அவனது ஆக்கங்களையும் நடத்தையையும் ஆராயும் அறிவியல் துறையே மானிடவியல் எனச் சருக்கமாகக் கூறலாம். மனிதன் பற்றிய ஆய்வு எனக் கூறும்பொழுது தனிமனிதன் பற்றிய ஆய்வை அது குறிக்கவில்லை மானிடவியல் தனிமனிதனை அன்றி மானிடக் குழுக்கள், இனங்கள், சமூகங்கள் பற்றிய ஆய்வுத் துறையாக அமைகின்றது; அது மனிதனைச் சமூகமனிதன் என்ற நிலையில் வைத்து ஆய்கின்றது. உடலியல், உடலமைப்பியல், உளவியல் முதலிய அறிவியல் துறைகளின் ஆய்வுப்பொருளாக தனிமனிதன், தனிமனித நடத்தை என்பன அமையும். மானிடவியலோவெனின் சமூகமனிதன் பற்றிய இயலாகும்.

அறிவியலை இயற்கை அறிவியல், (Physical Sciences) சமூகஅறிவியல்(Social Sciences) என இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். பௌதிகம், இரசாயனம், உடலியல் என்பன இயற்கை அறிவியலில் அடங்கும் துறைகளுக்கு உதாரணங்களாகும். சமூக அறிவியல் துறையில் அடங்குவன பொருளியல், சமூகவியல், அரசியல்போன்ற அறிவியல்கள். மானிடவியல் இயற்கை, சமூக அறிவியல்கள் என்ற இரு பிரிவுகளையும் தழுவிய அறிவியலாகும். இந்த அடிப்படையில் மானிடவியலை 1. பௌதிக மானிடவியல் 2. சமூக அல்லது பண்பாட்டு மானிடவியல் என இரு பிரிவுகளாக வகுக்கலாம்.

மனிதனுக்கு இருவகையான பாரம்பரியம் உண்டு. ஒன்று உயிரியற் பாரம்பரியம்; (Biological Inheritance) மற்றது சமூகப்பாரம்பரியம் (Social Inheritance). மனிதன் தான் பெற்றுள்ள உயிரியற் பண்புகளை எப்படி அடைந்தான் என்பதைப் பௌதிக மானிடவியல் கூறுகிறது. பௌதிக மானிடவியல் மனிதனை உயிர், விலங்கு என்ற நிலையில் வைத்து ஆராய்கிறது. உயிர்ப் பரிணாமவளர்ச்சியில் பாலூட்டிகள் என்ற பிரிவு தோன்றியதும், அதன் வளர்ச்சி நிலையில் பிரைமேட்ஸ் (Primates) என்ற விலங்குக் குடும்பம் தோன்றியதும், பின்னர் இற்றைக்குப் பத்துலட்சம் வருடங்களுக்கு முன்னர் மனிதன் தோன்றியதுமான பரிணாம வரலாற்றையும், மனிதனின் உயிரியல் பண்புகள் வளர்ந்த முறையையும் பௌதிக மானிடவியல் விளக்குகின்றது. மனிதன் காட்டுமிராண்டிநிலை, அநாகரிகநிலை, நாகரிகநிலை என்ற மூன்று கட்டங்களைத் தாண்டி வளர்ந்துள்ளான். இந்நிலைகளின் கடைக்கட்டமான நாகரிக வாழ்வு பற்றித் தான் எழுதப்பட்ட வரலாறு கூறுகிறது. இக்கட்டம் மனிதனின் நீண்ட வரலாற்றின் மிகக் குறுகிய காலமான 10,000 வருடத்தை மட்டுமே உள்ளடக்கியுள்ளது. மனிதனின் 10 லட்சம் வருட வாழ்க்கையின் நூறில் தொண்ணூற்றி ஒன்பது பங்கு வாழ்வு

காட்டுமிராண்டிநிலை, அநாகரிகநிலை என்ற கட்டங்களில் கழிந்தது, மனிதனின் இயற்கைக்கெதிரான இந்த நீண்ட போராட்ட வரலாற்றைப் பௌதிக மானிடவியல் ஆராய்கிறது.

சமூக அல்லது பண்பாட்டு மானிடவியல் மனிதவியல் வருணனை, (Ethnology) தொல்பொருளியல், (Prehistoric Archaeology) மொழியியல் (Linguistics) என்ற பிரிவுகளைக் கொண்டது. சமூக, பண்பாட்டு மானிடவியல், மனிதனின் வாழிடம், தொழில், பொருளாதாரம், சமூக அமைப்பு, இரத்த உறவு முறை, தனி மனித வாழ்வின் படிக்களான பிறப்பு, பூப்படைதல், திருமணம், இறப்பு என்பன சமூகவாழ்வில் பெறும் பங்கு, குடும்பம், சொத்துரிமை, சமயம், சடங்குகள், நம்பிக்கைகள் என்பன போன்றவற்றை ஆராய்கிறது. சமூக மானிடவியல் பற்றிய பாடப்புத்தகம் ஒன்றின் பொருளடக்கத்தில் மேலே கூறிய விடயங்கள் அமைந்திருப்பதை நாம் காணல் இயலும்.

சில வேறுபாடுகள் நீங்கலாக சமூகமானிடவியல் ஆயும் விடயங்களையே சமூகவியல் (Sociology) எனும் அறிவியல் துறையும் கூறுகின்றது. அவ்வாறாயின் சமூகவியலையும், சமூகமானிடவியலையும் பிரிக்கும் எல்லைக்கோடு யாது? இந்த எல்லையைத் திட்டவாட்டமாகக் கூறுதல் கடினமே,

அநாகரிக சமூகம் (Savage Society) காட்டுமிராண்டி வாழ்க்கை, புராதன சமூகம் (Primitive Society) குழுச்சமூகம் (Tribal Society) மரபுவழிச் சமூகம் (Traditional) என்ற சொற்றொடர்கள் குறிக்கும் எல்லைக்குள் மானிடவியல் அமைகிறது எனவும், நவீன சமூகம் பற்றிய அறிவியலே சமூகவியல் என்றும் சுருக்கமாகக் கூறலாம் எனினும் இவ்வரையறை பூரணமானதன்று. நவீன கைத்தொழில் நகரங்களில் வாழும் மனிதக்குழுக்களையும் கூட சமூக மானிடவியலாளர் ஆராய்ந்து வருகின்றனர்.

இதுவரை கூறியவற்றில் இருந்து மானிடவியல் என்றால் என்ன என்பதைச் சுருக்கமாகக் கண்டோம். இனி, மானிடவியலுக்கும் ஆக்க இலக்கியத்திற்கும் உள்ள சம்பந்தம் யாது என்ற விடயத்திற்கு வருவோம். மானிடவியல் என்ற அறிவியல்துறை ஆக்க இலக்கியத்தை இருவிதமாகப் பாதித்துள்ளது.

1. மனித வாழ்வைப் பொருளாகக் கொண்டது இலக்கியம். ஆதிவாசிகள் வாழ்வு பற்றிய அறிவின் பெருக்கம், ஆதிவாசிகள் வாழ்வை மையமாகக் கொண்ட சிறுகதை, நாவல் போன்ற இலக்கியங்கள் எழ வழிவகுத்துள்ளது.
2. இலக்கிய விமர்சனம் ஆக்க இலக்கியத்தின் ஒரு கூறாகும். மானிடவியல் ஆய்வுகள் இலக்கிய விமர்சனத்தின் எல்லைகளை விரிவுபடுத்தியுள்ளது. குறிப்பாகப் பழந்தமிழ் இலக்கிய ஆய்விற்கு மானிடவியலின் பங்கு பெரிதும் உதவியுள்ளது.

ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்கள் புதிய குழல்களையும், புதிய அனுபவங்களையும் தேடிச்சென்று, வாழ்ந்தும் அனுபவித்தும் தமது ஆக்கங்களைப் படைப்பதன்மூலம் இலக்கியத்தின் பொருளை ஆழமும் அகலமும் உடையதாக்குகின்றனர். இவ்வகையில் ஆதிவாசிகள் வாழ்வுபற்றிய நாவல்கள், சிறுகதைகள், நாடகங்கள் இலக்கியத்தின் செழுமையைக் கூட்டுவனவாகும். தமிழில் தோன்றிய நாவல்களை எடுத்து நோக்குவோமாயின் சமூக நாவல், வரலாற்று நாவல், பிரதேச நாவல், டெல்கி, சென்னை, கொழும்பு முதலிய நகரவாழ்வை மையமாகக் கொண்ட நாவல், அகில உலகப் பின்னணி, யுத்தம், உள்நாட்டுப்போர், இராணுவ வாழ்க்கை, அரசியல் என்ற பல்

வேறு பின்னணிகளைப் பொருளாகக்கொண்ட நாவல் என்ற வகைப்பாடுகளைக் காணல் இயலும். இத்தகைய பொருள்விரிவு இலக்கியத்திற்கு வளம் ஊட்டுவதென்பதில் கருத்து வேறுபாட்டுக்கு இடமில்லை.

ஆதிவாசிகளின் வாழ்க்கை கலைத்துறையில் இடம் பெற்றமைக்குச் சிறந்த உதாரணம் ஆங்கிலத்திரைப்படத் துறையாகும். அமெரிக்க இந்தியர், ஆபிரிக்காவின் பல்வேறு இனங்கள், மெலனீசியர், பொலினீசியர், ஸ்பானியர் தாக்குதலால் அழிந்த அஸ்டெக், மாயா நாகரிக இனங்கள் ஆகிய ஆதிவாசிகளைப் பொருளாகக் கொண்ட எண்ணிறந்த திரைப்படங்கள் வெளிவந்துள்ளன. தமிழ்த்திரைப்படங்களில் இத்தகைய உதாரணம் எதுவும் இல்லை. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ரொடியர் சமூக வாழ்வைப் பொருளாகக் கொண்ட 'சடோஸ் கண்டுலு' என்னும் சிங்களத்திரைப்படம் வெளிவந்தது. ஷேடர் என்ற ஆதிவாசிகள் வாழ்வைச் சித்தரிக்கும் சிங்களத்திரைப்படம் ஒன்றும் வெளியிடப்பட்டது. நகர நாகரிகத்தின் வாடையே அற்ற ஒதுக்குப்புறமான கிராம வாழ்வைச் சித்தரிக்கும் 'பினரமலி' என்ற திரைப்படமும், லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரிஸ் நெறிப்படுத்திய 'தாபநிலா' என்ற திரைப்படமும் சமூக மானிடவியலாளனின் கவனத்தை ஈர்க்கக்கூடிய சிங்கள திரைக் காவியங்கள்.

சிலப்பதிகாரத்தில் மலைவாழ் மக்கள், இடையர் முதலியோர் வாழ்வு சித்தரிக்கப்படுகிறது. சேக்கிழார் கண்ணப்பன் என்ற வேடனையும், கம்பன் குகன் என்ற பாத்திரத்தையும் உருவாக்கியுள்ளனர். குறவன் குறத்தியர் என்ற பாத்திரங்கள் குறவஞ்சி என்ற பிரபந்தங்களில் வருகின்றன. பழந்தமிழ்ப்புலவர்கள், நாகரிக சமூகத்தின் எல்லைப்புறங்களில் வாழ்ந்த ஆதிவாசிகளின் வாழ்வையும் இலக்கியத்தில் இடம் பெறச் செய்தனர். நவீன இலக்கிய கர்த்தாக்கள் ஆதிவாசிகளின் வாழ்வைச் சித்தரிக்கும்பொழுது மானிடவியல் அறிவினதுணையை அணுகுகின்றனர். அல்லது ஆதிவாசிகளுடன் வாழ்ந்து, அவர்களின் வாழ்வுமுறை பற்றிய அறிவுடன் எழுதுகின்றனர். ஆதிவாசிகள் வாழ்வை மையமாகக்கொண்ட தமிழ் நாவல்களுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு 'குறிஞ்சித்தேன்' என்ற நாவல். இதன் ஆசிரியர் ராஜம் கிருஷ்ணன். எம். எஸ். கல்யாணசுந்தரம் எழுதிய 'இருபது வருஷங்கள்' என்ற நாவலிலும் ஆதிவாசிகள் பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன. தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளவையான 'சிந்து முதல் கங்கை வரை' 'வால்காவிலிருந்து கங்கை வரை' என்ற இரு நூல்கள் வரலாற்று, மானிடவியல் அறிவியல் நோக்கில் எழுதப்பட்ட புனைகதை நூல்களாகும். இவற்றின் ஆசிரியர் ராகுல் சாங்கிருத்யாயன் ஆவர்.

மானிடவியல் ஆதிவாசிகள்பற்றிய ஆய்வாக மட்டும் அமையாது நவீனகைத் தொழில் சமூகத்தின் தாக்கங்கள் அற்று இயங்கும் எல்லாச் சமூகங்கள் பற்றியதாக அமைகிறது. இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் சுமார் 80% மக்கள் கிராமங்களிலேயே வாழ்கின்றனர். இந்திய வரலாற்றில் இன்று வரையான எல்லாக் கட்டங்களிலும் புராதன குழுவாழ்வின் மிச்சசொச்சங்கள் நிலைத்து வந்துள்ளன. தடைப்பட்ட பொருளியல் சமூக வளர்ச்சி இதன் காரணமாக அமைந்தது. எனவே எமது இன்றைய சமூக வாழ்வை விளங்கிக்கொள்ள மானிடவியல் அறிவு அவசியமானது. எமது சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், திருமணம், குடும்ப அமைப்பு என்பன பற்றிய தேர்ந்த ஞானம் இலக்கிய கர்த்தாவிற்கு வேண்டும். இத்தகைய அறிவுத் தெளிவுடன் எழுதப்பட்ட நாவல் செ. கணேசலிங்கனின் 'சடங்கு' தமிழகத்தில் வெளிவந்த நாவல்களுள் நீல. பத்மநாதன் எழுதிய 'தலைமுறைகள்' நாவல் விதந்துரைக்கத்தக்கது. நீல. பத்மநாதன் தமது நாவலின் முன்னுரையின் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

'வெறும் கதைப்பிரியர்களுக்கு நான் சொல்வதெல்லாம்..... எனக்குப் பழக்கமான ஒரு சமூகத்தின் நாடித் துடிப்புக்கள், பூர்வீக வரலாற்று விளக்கங்கள், ஆசார அனுஷ்டானங்கள், சடங்கு சம்பிரதாயங்கள், விழாக்கள், விளையாட்டுகள், வாழையடி வாழையாய் வந்தடைந்த கதைகள், பாடல்கள், பழமொழிகள், பிராந்திய கொச்சை வர்த்தைகள். பேச்சு வழக்குகள். தொனிவிசேஷங்கள், வாக்கிய அமைப்புக்கள்-இத்தியாதி இத்தியாதியவைகளை யெல்லாம் கூடியமட்டும் சிந்தாமல் சிதறாமல் கலாபூர்வமாய் வெளிப்பிரகடனம் பண்ண இங்கே கதை வித்தானது பக்க பலமாய்ப் பயன் பட்டிருக்கின்றது என்பது தான்.' 1

நீல. பத்மநாதன் குறித்துள்ள விடயங்கள் யாவும் மானிடவியலாளனின் ஆய்வுக்குரிய விடயங்களே. தமிழர் சமூகவாழ்வைத் திறம்படச் சித்தரித்துள்ள ஏனைய நாவல்களாக, தாகம் (கு. சின்னப்பாரதி) வேள்வித்தீ (எம். வி. வெங்கட்ராம்) நீண்டபயணம் (செ. கணேசலிங்கம்) புத்தம் வீடு (ஹெப்சிபா யேசுதாசன்) பள்ளி கொண்டபுரம் (நீல. பத்மநாதன்) என்பனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிடப்பட்டுள்ள அண்டை வீட்டார் (மலையாளம், பி. கேசவதேவ்) இரண்டபடி, செம்மீன் (மலையாளம், தகழி சிவசங்கரன்பிள்ளை) மண்ணும் மக்களும் (கன்னடம், சிவராம காரந்த்) ஆகியவற்றையும் இங்கே குறிப்பிடுதல் பொருந்துவதே.

இந்நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்தில் சிவில்சேவை உத்தியோகத்தராக இலங்கையில் பணிபுரிந்தவரான வியனாட் ஜூல்ப் Village in the Jungle என்னும் நாவலை எழுனாதிர். ஆங்கில சமூகத்தைச் சேர்ந்த இவர் நகரவாழ்வையோ, முன்னேறிய விவசாய சமூக வாழ்வையோ உயர் மக்களையோ கதைப்பொருளாகக் கொள்ளாது கம்புறுப்பிட்டியாவில் இருந்து முப்பது மைல் தொலைவில் இருந்த காட்டுக்கிராமம் ஒன்றைக் கதை நிகழும் பின்னணியாகக் கொள்கின்றார். இக்கிராம மக்கள் ஆதிவாசிகளின் நிலையிலேதான் வாழ்கின்றார்கள். இயற்கையின் அடிமையாக வாழ்கின்ற ஒரு பின்தங்கிய சமூகத்தின் இரங்கத்தக்க மிருக வாழ்க்கை, வறுமை, அறியாமை, முன்னேறிய சமூகத்தின்பால் அது கொள்ளும் அச்சம், அச் சமூகத்தின் மூடநம்பிக்கைகள் என்பனவற்றை இந்த நாவல் அழகாகச் சித்தரிக்கின்றது. கடந்த எழுபது வருட காலத்தில் ஏற்பட்ட பொருளாதார சமூக மாற்றங்கள் பல மாறுதல்களை எழுது நாட்டின் கிராமப்பகுதிகளில் ஏற்படுத்தியுள்ள போதிலும் வவுனியா, மன்னார், மட்டக்களப்பு போன்ற பகுதிகளில் உள்ள பின்தங்கிய கிராமங்களின் வாழ்க்கை நிலைமைகள் வியனாட்ஜூல்ப் காட்டும் வாழ்வுக்கு ஒப்பானதே.

இலங்கையின் பின்தங்கிய கிராமங்களின் வாழ்க்கையை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்ட நாவல்கள் மிகக் குறைவு. இத்தொடர்பில் கிராமவாழ்க்கையின் தன்மை பற்றிய குறிப்பு ஒன்றைக் கூறுதல் பொருந்தும். 'கிராமம் இன்பலோகம்' என்பது மரபுவழிச் சமூகம் பற்றி நம் மத்தியில் நிலவும் பொய்நம்பிக்கையாகும். இத்தகைய நோக்குடன் எழுதப்படும் நாவல் ஒரு கட்டுக்கதையாகவே இருக்க முடியும். சமூக மானிடவியலாளனுக்கும், சமூகவியலாளனுக்கும் உள்ள அறிவு பூர்வமான பார்வை நாவலாசிரியனுக்கு இல்லாவிடில் கிராமவாழ்வுபற்றிய ஒரு யதார்த்த நாவலைப் படைத்தல் இயலாது. நாட்டுப் பாடல்கள் தொடர்பாக க. கைலாசபதி எழுதியவை இவ்விடத்தில் குறித்தல் பொருத்தமானது.

".....அதைப்போலவே 'கிராமப்புறம் இன்பலோகம்' என்று கூறுவதும் மிகைக் கூற்றாகும். தூரத்திலே தெருவோரத்திலிருந்து பார்க்கும்பொழுது கிராமப்புறம்

முழுவதும் பசும்புற்றரையாகவும், மெல்லிய இளநங்கையர் கூட்டமாகவும் தென்படலாம். நகரத்தின் ஜனசந்தடி இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அவையாவும் புறத்தோற்றங்களே. கிராமப்புறத்திலும் மக்கள்தான் வசிக்கின்றார்கள். மக்கள் மத்தியில் அங்கும் முரண்பாடும் மோதலும் உண்டு; பிணி உண்டு; பொய்யுண்டு; சாக்காடு உண்டு; குதுண்டு; பொருமையுண்டு. சுருங்கக்கூறின் மனிதன் படைத்த அத்தனை கெடுபிடிகளும் குறைந்த அளவிலேனும் உண்டு.²

வியனாட் லூவின் நாவல் காட்டும் இரங்கத்தக்க, கொடுமையான காட்டுக்கிராம வாழ்வு இவ்வுண்மையை விளக்கும்.

ஆக்க இலக்கியத்தின் ஒரு பிரிவான இலக்கியத்திறனாய்விற்கும் மானிடவியலுக்கும் உள்ள தொடர்பை அடுத்து நோக்குவோம். மனிதப்பரிணாமத்தின் ஒரு கட்டத்தில் மொழி தோன்றியது. மொழிவளர்ச்சியடைந்தபின் இலக்கியம் உருவாகியது. முதலில் வாய்மொழிப்பாடல்களும் பின்னர் எழுத்தில் அமைந்த இலக்கியங்களும் தோன்றின. இலக்கியத்தின் தோற்றகாலம் மனிதசமூகம் பல பெரிய சாதனைகளை நிறைவேற்றி முன்னேறிய ஒரு காலகட்டமாகும். கிரேக்கம், லத்தீன், சமஸ்கிருதம், தமிழ் என்ற மொழிகளின் ஆதி இலக்கியங்கள் தோன்றிய காலத்தில், மேற்குறித்த மொழிகளைப்போல மக்கள் இனத்தவர்கள் வாழ்ந்த காலம் நியோலிதிக் காலம் என்ற வரலாற்றுக் கால கட்டத்தைத் தாண்டிய காலமாகும். உணவு தேடல், வேட்டையாடல் என்ற நிலைகளைக் கடந்து மந்தைவளர்ப்பு, புராதன விவசாயம், பண்ட உற்பத்திப்பெருக்கம், நகரவாழ்வு என்ற பொருளாதார நிலைகளைச் சமூகம் அடைந்தது. இந்தப்படிசை மனிதன் அடைந்த கட்டங்களிலேயே "உலகின் செம்மொழி இலக்கியங்கள் தோன்றின. மனித நாகரிகமடைந்த வரலாற்றைக் கூறும் அறிவியல் துறை மானிடவியல் ஆதலின், இலக்கியத்திற்கும் மானிடவியலுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் கூறாமலேவிளங்கும்.

ஐரோப்பிய செம்மொழி இலக்கியத்திறைக்கும் மானிடவியலுக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தம் உண்டு. கிரேக்க, லத்தீன் செம்மொழி இலக்கியங்களைக் கற்ற அறிஞர் மானிடவியல் அறிவைப் பயன்படுத்தி இலக்கிய ஆய்வுகளைச் செய்தனர். இதேபோல் மானிடவியலாளர் பலர் கிரேக்க, லத்தீன் இலக்கியங்களைத் தம் ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தினர். மானிடவியலாளனின் ஆய்வுப்பொருள் புராதன சமூகம் ஆதலின் புராதன சமூகங்களான கிரேக்கர், ரோமர் இலக்கியங்கள் மானிடவியலுடன் தொடர்பு படுவதில் ஆச்சரியமில்லை.

புராதன தமிழரின் சமூகவாழ்வை மானிடவியல் நோக்கில் எழுதிய எஸ். சிங் காரவேலு தமது நூலின் முகவுரையில் தமிழ் ஆராய்ச்சிக்கும் மானிடவியலுக்கும் உள்ள தொடர்பின் அவசியம் பற்றி விளக்கியுள்ளார். கிரேக்க, லத்தீன் இலக்கிய ஆய்விற்கும் மானிடவியலிற்கும் உள்ள தொடர்புபற்றி விளக்கும் இந்நூலாசிரியர் பிரான்ஸ்போவஸ், குரோபர், டைலர் போன்ற மானிடவியலாளர் ஐரோப்பிய செம்மொழி இலக்கியப்புவமை மிகுந்தோராய் இருந்தமையையும் கிரேக்க இலக்கிய ஆய்வாளர்களான ஜோர்ஜ். தோம்சன் முதலியோர் எந்தளவு மானிடவியல் அறிவுடையோராய் உள்ளனர் என்பதையும் குறித்துள்ளார்.³

மானிடவியல் அறிவின் துணையோடு சங்க இலக்கியம் ஆராயப்படுமிடத்து பல உண்மைகள் எமக்குத் துலக்கமாகும். சங்ககாலச் சமூக வாழ்க்கைபற்றி நா. வானமாமலை பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

‘வேட்டையாடும் இனக்குழு வாழ்க்கையும், ஆடு மாடு மேய்க்கும் இனக்குழு வாழ்க்கையும் அழிந்து தனிச்சொத்துரிமையும் அரசும் தோன்றிய வரலாற்றுக்காலம் என்பதை மானிடவியல் நோக்கோடு சங்க இலக்கியத்தைக் காண்போர் அறியலாம். இந்நிலைகளில் தொன்மைச் சமுதாயம் அழிந்து நிலவுடமை அமைப்புத்தோன்றியது. ஒர்புறம் தனிச்சொத்துடைமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட வர்க்க சமுதாயமும் இன்னொருபுறம் தொன்மைப் பொதுவுடமைச் சமுதாயமும் ஏககாலத்தில் நிலவின. ஒன்று அழிந்து வந்தது. மற்றொன்று வளர்ந்து வந்தது.’⁴

க. கைலாசபதி பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:

‘சான்றோர் இலக்கியம் காட்டும் சமுதாயம் நாகரிக உலகின் நுழை வாயிலிலே நிற்கும் சமுதாயமாகும். கிறித்து சகாப்தம் தொடங்குவதற்கு ஏழெட்டு நூற்றாண்டு களுக்கு முன்னர் தமிழக வரைப்பிலே நூற்றுக்கணக்கான குலமரபுக்குழுக்கள் (tribes) சிதறிக் கிடந்தன. ஒளியர், ஆவியர், கோசர், அதிபர், அருவர், மழவர், வழுதியர் முதலிய கூட்ட மக்களெல்லாம் இத்தகைய குலமரபுச் சமூக வாழ்க்கையில் இருந்தவரே. இவர்களது பெயர்கள் குலமரபுப் பெயர்களாகும். நாளடைவில் இக்குலங்களிற் சில இரும்பு முதலிய உலோகங்களைப் பயன்படுத்தவும் வளர்ச்சி பெற்ற பண்டமாற்றில் ஈடுபடவும் பழகின. இது குலத்துக்குள்ளும் குலங் களுக்கிடையிலும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை உண்டாக்கியது. இப்பொருளாதாரப் புரட்சியை விரிவாக ஆராய இது ஏற்ற சந்தர்ப்பம் அன்று. மனித வரலாற்றில் நிகழ்ந்த பெரும் புரட்சியாகிய இம்மாற்றத்தினையே எங்கல்ஸ் ‘குடும்பம் தனியுடமை அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம்’ என்னும் நூலில் விவரித்துள்ளார்.’⁵

குலமரபுச் சமுதாயங்களின் வாழ்வு எத்தகையது? அவற்றின் உலகக்கண் ணோட்டம் என்ன? எங்கல்ஸ் குறித்த பெரும் பொருளாதாரமாற்றம் தமிழகத்தில் எங்ஙனம் நிகழ்ந்தது? என்ற கேள்விகளுக்கான விடைகளை அறிந்து கொள்ளாமல் புறநானூற்றுப் பாடல்களையோ ஏனைய சங்க இலக்கியங்களையோ சரிவரப் புரிந்து கொள்ளல் இயலாது.

கடந்த பத்து ஆண்டு காலத்தில் மானிடவியல் நோக்கில் எழுதப்பட்ட இலக்கிய ஆய்வுகள் பல தமிழில் வெளிவந்துள்ளன. நா. வானமாமலை, க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, பி. எல். சாமி, சு. வரதராசலு, எஸ். சிங்காரவேலு என்போர் இத்தகைய ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் எழுதியோருள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

க. கைலாசபதி எழுதிய வீரயுகம் பற்றிய ஆங்கில நூலும், தமிழிலே எழுதிய பல கட்டுரைகளும் சங்கப் புறப்பாடல்கள் பற்றிய ஆய்வில் புதுப் பாதையை வகுத்துள்ளன. சங்ககாலம் தமிழர் வரலாற்றின் பொற்காலம் என்ற கருத்து பரவலாக தமிழர் மத்தியில் நிலவி வந்தது. எனினும் உண்மைக்கு முகம் கொடுக்கும் நேர்மையும் துணவும் உடைய தமிழறிஞர் பலர் பொற்காலச்சித்திரத் திற்கு மாறான வகையில் கொலையும் கொள்ளையும் சங்ககாலத் தமிழகத்தில் நிலவி யதைக் காட்டியுள்ளனர். பொற்காலம் என வருணனை செய்வதோ அல்லது சங்க காலம் இருண்ட காலமே என அங்கு நிலவிய கொலையையும் கொள்ளையையும் சான்று காட்டி நிறுவுதலோ அறிவு விளக்கத்திற்குத் துணை செய்யா. சங்க காலத்தில் கொலை வெறி ஏன் தோன்றியது? கொலைக்கும் கொள்ளைக்குமான சமூகத்தேவை என்ன? என்பவற்றை ஆய்வாளர் காட்ட வேண்டும். வரலாறு, சமூகவியல், மானிட

வியல், அறிவியல் துறைகளின் துணையுடன் ஒப்பியல் நோக்கில் சங்க இலக்கியத்தை ஆராயும் க. கைலாசபதியின் தமிழர் வீரயுகம் பற்றிய ஆய்வு இத்தகைய கேள்விகளுக்கான பதில் தருவதாய் உள்ளது.⁶

ஏனைய அறிவியல் துறைகளுடன் ஒப்பிடுகையில் மிகக் குறைந்தளவு கால வரலாற்றையுடைய அறிவியல் துறையாக மானிடவியல் அமைகிறது. தமிழில் இத்துறை பற்றிய அறிவு தற்போது வளரத் தொடங்கியுள்ளது. 'ஆராய்ச்சி' என்னும் காலாண்டு ஆய்விதழ் மானிடவியல் ஆய்வுக்கு முதன்மை கொடுத்து வருகின்றது. மானிடவியல் அறிவு தமிழ் ஆக்க இலக்கியத்தைச் செழுமைப்படுத்தும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பத்மநாதன். நீல., தலைமுறைகள், ஜெயகுமார் ஸ்ரோர்ஸ், நாகர்கோவில், இரண்டாம் பதிப்பு, 1971
2. கைலாசபதி. க. "நாட்டுப்பாடல்கள்" சிந்தனை மலர் 1 இதழ் 1 ஏப்பிரில் 1967 பக்கம் 46
3. Singaravelu S. Social Life of Tamils Classical Period, University of Malasiya, Kuala Lumpur, 1976 பக். 8-9
4. வானமாமை. நா. "பந்தமிழ் இலக்கியத்தில் பொருள் முதல்வாதக் கருத்துக்கள்" ஆராய்ச்சி, மலர் 2, இதழ் 1, அக்டோபர் 1970, பக்கம் 14.
5. கைலாசபதி. க. பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், பாரிநிலையம், சென்னை. முதற்பதிப்பு டிசம்பர் 1966
6. Kailasapathy. K., Tamil Heroic Poetry Oxford University Press, 1968

இலங்கையின் ஆதீப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் காட்டும் இந்து மதம்

சி. க. சிற்றம்பலம்

வரலாற்றுத்துறை
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்
யாழ்ப்பாண வளாகம்

கி. மு. 3ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் காணப்படும் பிராமி மொழிக் கல்வெட்டுக்களே இந்நாட்டின் மிகப்பழைய கல்வெட்டுக்களாகும். ஆயிரக்கணக்கான இவை நாட்டின் பல பாகங்களிலும் சிதறிக் காணப்படுகின்றன ¹ இவை ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வரிகள் கொண்ட மிகச்சிறிய கல்வெட்டுக்களாகும். அத்துடன் இவை பெளத்த குருமாருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தானத்தையும் அதை வழங்கியவர்கள் பெயரையும் கூறுகின்றன. இவ்விதம் பெளத்த மதச் சாயலுடைய இவை பெளத்தமல்லாத ஏனைய மதங்களைப்பற்றி நேரடியாக எதையும் கூறவில்லை. இருந்தும் பெளத்த சங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தானத்தை வழங்கியவர்களின் பெயர்ப்பட்டியலை நோக்கும்போது அவர்கள் ஒருகால் இந்து மதத்தைத் தழுவி யிருந்தார்கள் என்ற உண்மை வெளிப்படுகிறது. இதே நேரத்தில் இத்தானத்தை வழங்கியவர்கள் எல்லோரும் பெளத்தர்களாக மட்டும்தான் இருந்தனர் என்று எண்ணுதல் தவறு. சமரசமும் சமயக் காழ்ப்பு உணர்ச்சியுமற்ற அக்காலத்தில் ஒரு மதத்தவர் மற்றைய மதப் பிரிவுகளுக்குத் தானம் வழங்கப் பின்றிற்கவில்லை என்பதனை எடுத்துக்காட்டப் போதிய வரலாற்றுச் சான்றுகள் உள. துர் அதிஷ்ட வசமாக இக்கால இலக்கியச் சான்றுகளாகிய மகாவம்சம் போன்ற நூல்கள் கல்வெட்டுச் சான்றுகளை விரிவுபடுத்துவதில் பெரிதும் உதவவில்லை. காரணம் பெளத்த சங்கத்தின் வரலாற்றினைக் கூறும் நோக்கமாகவே இந்நூல் எழுதப்பட்டது என்பதனை இந்நூலாசிரியரே வெளிப்படையாகக் கூறியிருப்பதால் பெளத்தமல்லாத ஏனைய மதங்களைப் பற்றிய விவரத்தை விரிவாகக் கூறுவதில் அவர் ஆர்வங் காட்டவில்லை. இக்கால இந்து சமயக் கட்டிடங்களான தொல்பொருளியற் சான்றுகளும் மிகமிக அருகியே காணப்படுகின்றன. இதற்குக் காரணம் இக்காலத்தைய இந்து மதக் கட்டிடங்களும் அழியும் பொருட்களாலேயே தான் கட்டப்பட்டன. தமிழகத்தில் இதே காலப் பகுதியில் நிலைபெற்றிருந்த இந்துக் கோயில்களைப் பற்றிச் சங்க நூல்கள் விரித்தாலுங்கூட, இவையாவும் அழிந்து விட்டதுமல்லாமல் அவை நிலை பெற்றிருந்ததை உறுதிப்படுத்தத் தொல்பொருளியற் சான்றுகள் கூடக் கிடைக்காமல் இருக்கும் நிலையையும் இச் சந்தர்ப்பத்தில் எண்ணுதல் பொருத்தமுடைத்தாகும். இந்தியாவைப் போன்று இலங்கையிலும் முதல் முதல் அழிவற்ற பொருட்களைக்கொண்டு வழிபாட்டு ஸ்தலங்களை அமைத்த மதம் பெளத்த மதமே. எனவே

ஆதி இந்துமதம் பற்றி எமது ஆய்வு பெரும்பாலும் கல்வெட்டுக்களிலே காணப் படும் பெயர்ப்பட்டியல் ஆய்விலும், இலக்கியச் சான்றுகள் ஆங்காங்கே செப்பும் ஒருசில செய்திகளிலும் மட்டுமே தங்கி விடுகிறது என்பது ஈண்டு நோக்கற்பாலது. இந்து மதம் என்று குறிப்பிடும்போது இந்து மதத்தில் வணங்கப்பட்ட வைதீகக் கடவுளர் தொட்டுக் கிராமியக் கடவுளர் வரையும் பொதுமக்கள் வழிபாடுகள் ஆகியனவற்றையும் மனதிற் கொண்டுதான் எமது ஆய்வு தொடருகிறது.

இந்நாட்டுக்குப் பௌத்த மதம் கி. மு. 3ம் நூற்றாண்டில் வருமுன் இங்கு ஓர் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட கட்டுப்பாடுள்ள மதமொன்று இருக்கவில்லை எனப் பௌத்த வரலாற்று நூல்கள்¹ கூறுகின்றன. சீன யாத்திரிகனான குவான் சுங்கும்² "முற்காலத்தில் சிங்கள அரசில் தவறான சமய வழிபாடு நிலவியது" என்கிறார். கி. பி. 7ம் நூற்றாண்டில் இந்தியா வந்து தென் இந்தியாவில் காஞ்சி வரை வந்தும் இலங்கை வராத இச் சீன யாத்திரிகன் குறிக்கும் தவறான வழிபாடு யாது? இக்காலம் தென்னகத்தில் பௌத்த-இந்துமதப் பூசல்கள் நிலவிய காலமாகும். எனவே இச் சந்தர்ப்பத்தில் இவர் குறிப்பிடும் தவறான வழிபாட்டு முறை இந்து மதத்தையே குறிக்கிறது என்று கொண்டால் பிழையாகாது. அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் காஞ்சி தலைநகரந்த பௌத்த கல்விப் பீடங்களில் ஒன்றாக அமைந்திருந்ததுவும் இலங்கைக் குருமார்கள் அடிக்கடி இங்கு சென்று சமய அறிவைப் பெருக்குவதில் ஈடுபட்டிருந்தமையை நோக்கும்போதும் இந்நாட்டில் நிலவிய சமய நிலையை இவர்கள்மூலம் சீனயாத்திரிகன் அறிந்திருந்தான் என்று கொள்ளுதல் உசிதமாக அமைகிறது. இங்கு பௌத்தம் வருமுன்பே பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பு வந்த வந்தேறு குடிகளாகிய திராவிடரும், ஆரியரும் இந்துமத வாழ்க்கை முறை, சமய நிறுவனங்கள், கோட்பாடுகள், வழிபாட்டு முறைகள் ஆகியனவற்றை இந்நாட்டில் புகுத்தினர் எனக் கொள்ளலாம். இதனால் பௌத்தம் இங்கு வரமுன்பே, இவை இந்நாட்டில் வேரூன்றி விட்டன எனவும் கொள்ளலாம். இந்நிலையைத்தான் இரா மாயணம், மகாபாரதம், ஸ்கந்தபுராணம் போன்ற நூல்களில் இலங்கை பற்றி வரும் குறிப்புக்களும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இவற்றை மனதிற் கொண்டுதான் கீழைத்தேய கலாச்சார வித்தகரான சேர் வில்லியம் ஜோன்சும்³ தொன்மைக்காலந் தொட்டு இந்நாட்டில் இந்துக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இலங்கையின் ஆதி வரலாற்றை நோக்கும்போது இக்கால அரசியல், சமூகத் துறையில் பிராமண வகுப்பினர் பெற்ற முக்கியத்துவம் சிறப்பாகக் காணப்படுகிறது.⁴ கல்வெட்டுக்களின் பல இடங்களிலும் இவர்கள் "பமண" என விலிக்கப்படுகின்றனர். ஆதி இந்திய இலங்கை அரச அமைப்புக்களில் புரோகிதர் ஒரு செல் வாக்கான ஸ்தானத்தை அரண்மனையிற் பெற்றிருந்தார். பிராமணர் நிர்வாகிகளாகவும் நல்லாசிரியர்களாகவும் சாணப்படுகின்றனர். கல்வெட்டுக்களில் சில இடங்களில் பிராமணர் "யடகே" எனவும் அழைக்கப்படுகின்றனர். காரணம் இவர்கள் வேத பாராயணத்தில் கைதேர்ந்து இருந்ததோடு கற்பித்தல் போன்ற தொழில்களிலும் ஈடுபட்டிருந்தமையே ஆகும். இக்காலத்தில் வேள்விசனும் சமயத்தில் பெற்ற முக்கியத்துவத்தினைக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் "யாகததக" போன்ற பெயர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. "பாண்டுக்காயன்" காலந்தொட்டு பிராமணர் பெற்றுவந்த செல்வாக்கினை மகாவம்சம் விரிக்கிறது. இம் மன்னன் அனுராதபுர நகரத்தை நிருமானித்தபோது மந்திரங்களைச் செபிப்பதற்கென விசேடமான கட்டிடங்களை நிருமானித்தான்.⁵ இம்மந்திரங்கள் செபிக்கப்பட்ட இடம் இந்து வழிபாட்டோடு சம்பந்தப்பட்ட இடங்களே என்பதுவும் ஈண்டு குறிப்பிடத் தக்கது. இலங்கையில் அரச

மரம் நாட்டப்பெற்ற வைபவத்தில் கலந்துகொண்ட அதிவிசேட பிரமுகர்களில் பிராமணனான திவங்க⁷ குறிப்பிடப்படுகிறார். இவர் வாழ்ந்த கிராமம் அரசமரக் கிளைகள் நாட்டப் படுவதற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட எட்டு இடங்களில் ஒன்றாகக் குறிக்கப்படுகிறது⁸. இக்குறிப்புக்கள் பெளத்த மதத்தில் படிப்படியாகப் பிராமணர் எவ்விதம் சேர்க்கப்பட்டனர் என்பதை வெளிக்காட்டுகின்றன. பெளத்தம் இந் நாட்டில் அரச ஆதரவைப்பெறத் தொடங்கப் பிராமணர் அரசியல் சமூகத் துறைகளிற் பெற்ற செல்வாக்கும் முக்கியத்துவமும் படிப்படியாகக் குறையத் தொடங்கின எனலாம். பெளத்த மதத்தைத் தழுவிய பிராமண வகுப்பினர் தமது முன்னைய குலத் தொழில்களைவிட்டு, பல புதிய தொழில்களில் ஈடுபடத் தொடங்கினர்.

நாட்டில் பிராமண வகுப்பினர் வகித்த முக்கிய இடம் அக்காலத்தில் இந்து மதம் பெற்றிருந்த சிறப்பான இடத்தை எம் கண்முன்னே கொண்டு நிறுத்துகிறது. இக்காலத்தில் சைவம் பெற்றிருந்த சிறப்பும் கல்வெட்டுக்களில் பல இடங்களில் பேசப்படுகிறது. “சிவ”⁹ என்ற சொல் பல இடங்களில் காணப்படுகிறது. செம்மை சிறந்தவன், சிவந்த மேனியன் என்ற பொருளிலமைந்த இச்சொல் ஒரு திராவிடச் சொல்லென கனித் குமார் சட்டர்ஜி அவர்கள் கருதுகிறார்கள். “சிவகூட”, “சிவரக்தி” போன்ற சிறப்புப் பெயர்களும் சிவனால் பாதுகாக்கப்படுபவர்கள் என்ற பொருளிலமைந்து இக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. சமகால இந்திய பெளத்த ஸ்தலமாகிய பாறுற்றில் அமைந்த கல்வெட்டுக்களிலும் “சிவதாஸ” “சிவபாலித” போன்ற பதங்கள் காணப்படுவதும் ஈண்டு நினைவு கூரற்பாலது. பிராமிக் கல்வெட்டொன்றில் “விஸ்வதேவ”¹⁰ என்ற சொல் வருகிறது. இது பெரும்பாலும் தேவர்களில் முதன்மை பெற்ற முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவனைக் குறித்தது என்று கொண்டால் பிழையாகாது. மகாவம்சம் ஆதி இலங்கை மன்னர் பெயர்ப்பட்டியலில் கிரிகண்ட சிவ, மூத்த சிவ, மகா சிவ போன்ற பெயர்களைக் குறிப்பிடுதலை நோக்கும்போது இவர்கள் சைவர்களாக இருந்திருக்கலாம் என எண்ணத் தூண்டுகிறது. “நாடிக” “வசப” போன்ற பதங்கள் சிவனது வாகனமாகிய நந்தியை நினைவூட்டுகின்றன. சிவனது இருப்பிடமாகிய கைலாசமலை கூட இக் கல்வெட்டுக்களில் “கேலச” என விளிக்கப்படுகிறது.

இலங்கையின் பெளத்தமத வரலாறு எழுதிய வண. ராகுல¹¹ அவர்கள் சமந்த கூட எனப் பாளிமொழி இலக்கியங்களில் பேசப்படும் சிவனொளிபாதமலையில் அமைந்திருந்த சமன் கடவுள், பெளத்தம் இந்நாட்டிற்குக் கால் வைக்க முன்பே இங்கு நிலவிய கடவுள் என்கிறார். புத்தபிரான் இந்நாட்டின்மீது மேற்கொண்ட தமது முதலாவது விஜயத்தின்போது இக் கடவுளைப் பெளத்த மதத்துக்கு மாற்றியதாகவும் பெளத்த நூல்கள் கூறுகின்றன. இதனால் இது ஒரு இந்துத் தெய்வம் என்பது பெறப்படுகிறது. பல இந்துக்கடவுளர் பெளத்த செல்வாக்குக்கு உட்பட்டுப் புதுப்பெயர் கொண்ட கடவுள்களாக மாறியதைப் பெளத்தமத வரலாறு எமக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. இவ்விதமே இந்துமதக் கடவுளாகிய அழித்தல் தொழிலைக் கொண்ட சிவனும் பெளத்த மதத்தில் சமனாகி (யமன்) வணங்கப்பட்டான் என்று கூறுதல் பொருத்தமுடையதாகக் காணப்படுகிறது. மலையுறைத் தெய்வமாகிய சிவனின் பாதங்கள் கொண்ட இம்மலையை கிரேக்க அறிஞரும் “ஒளிபத” என அழைத்தது ஈண்டு நினைவு கூரற்பாலது.

மகாவம்சம்¹² பாண்டுகாபயன் அநுராதபுரத்தில் சிவிகாசாலா, சோதி சாலா ஆகிய கட்டிடங்களை நிருமாணித்தான் எனக் கூறுகிறது. மகாவம்சத்தின் உரைநூலாகிய மகாவம்சரீகா¹³ சோதிசாலா என்பது ஒன்றில் பிராமணர்கள்

சோதிவசனப் பாராயணம் செய்த இடம் அல்லது வைத்தியசாலை என விளக்கம் தருகிறது. பேராசிரியர் பரணவித்தானை¹⁴ அவர்கள் இக்கட்டிடம் ஏனைய சமயக் கட்டிடங்களோடு சேர்த்து விளிக்கப்படுவதால் இதை ஒரு வைத்தியசாலை எனக் கொள்ளுவதிலும் பார்க்க ஒரு சமயக் கட்டிடம் எனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமானது என அபிப்பிராயப்படுகிறார். எனவே இதையும் சைவ சமயத்தோடு சம்பந்தமான கிரிகைகள் நடந்த இடம் எனக் கொண்டால் பிழையாகாது. சிவிகா சாலாவைப் பற்றிப் பேசுவந்த மகாவம்ச ரீகா¹⁵ இது ஒரு லிங்கம் வைத்து வணங்கப்பட்ட இடமாக அல்லது ஓய்வகமாக இருந்திருக்கலாம் எனப் பொருள்பட விளக்கம் தருகிறது. மேற்கூறிய செய்திகள் பாண்டக்காபயன் காலத்திலிருந்து நிலவி வந்த சிவலிங்க வழிபாடு இந்நாட்டின் பழைய வழிபாடாக இருந்ததை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. கி. பி. 4ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மகாசேன மன்னன் இந்நாட்டிலமைந்த லிங்க ஸ்தலங்களைத் தரை மட்டமாக்கிய செய்தியை மகாவம்ச ரீகா¹⁶ கூறுவதை நோக்கும்போது இவ்வழிபாடு செல்வாக்குப்பெற்ற வழிபாடாகத் தொடர்ந்து வளர்ந்துவந்தது என்பதுவும் தெளிவாகிறது. இற்றைக்கு 5000 ஆண்டு கட்டு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே சிவ - லிங்கவழிபாடுகள் இந்திய சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன என்பதை அங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட சிவனின் சிலைகளும் ஏனைய லிங்கங்களும், உறுதிப்படுத்துகின்றன.¹⁷

ஆதி இலங்கையில் முருக வணக்கமும் மிகப்பழமையானது என்பதை எடுத்துக்காட்டும் வகையில் கல்வெட்டுக்களில் வரும் முருகனது வேலைக் குறிக்கும் "வேலு"¹⁸ என்ற சிறப்புப் பெயர் காணப்படுகிறது. வேல் வழிபாடு மிகவும் தொன்மை படைத்தது. தமிழ்நாட்டில் ஆதிச்ச நல்லூர்¹⁹ என்ற இடத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட பழந்தமிழர் பண்பாடாகிய பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டைச் சேர்ந்த தொல்பொருட் சான்றுகளில் முருகனது வேலும் காணப்படுவது இங்கு நினைவு கூறப்பாலது. இதன் காலம் கி. மு. 1200 ஆண்டாக இருக்கலாம் என அறிஞர் கருதுகின்றனர். இலங்கையிலும் பெருங் கற்காலப் பண்பாடு இந்நாட்டின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே பரவியிருந்தது என்பதைப் புத்தளமாவட்டத்திலுள்ள பொம்பரிப்பு போன்ற இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சி முடிபுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இதற்கும் ஆதிச்ச நல்லூர்க் கலாசாரத்திற்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. எனவே பொம்பரிப்பு ஆராய்ச்சியை விரிவுபடுத்தினால் ஆதிச்ச நல்லூரில் முருகன் வணக்கத்துக்குரிய சான்றுகள் கிடைப்பது போல் இங்கும் கிடைக்கலாம். முருகவணக்கத்தின் ஆரம்பம் முதலில் வேல் வழிபாட்டில் ஆரம்பித்துக் காலகதியில் இவ்வேல் முருகனது ஆயுதமாக மாறி வழிபடப்பட்டது எனலாம். பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் "வேலு" "வேலுசு" ²⁰ போன்ற குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. இலங்கையிலும் கதிர்காமம் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே முருக வழிபாட்டோடு தொடர்புடைய இடம் என்பதை மரபு வழிக்கதைகள் எதிரொலிக்கின்றன. அத்தோடு முருகனது ஏனைய அம்சங்களான "விசாக" "குமார" "மகாசேனாதிபதி" போன்றனவும் கல்வெட்டுப் பெயர்களில் காணப்படுகின்றன. இந்தியாவிலும் குஷானியருடைய நாணயங்களில் மேற்கூறப்பட்ட பெயர்கள் காணப்படுவதும் நோக்கற்பாலது.

சிவ, முருக வழிபாட்டைக் குறிக்கும் பெயர்கள் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுவது போன்று விநாயக வணக்கத்தைக் குறிக்கும் பெயர்கள் இங்கே குறிப்பிடப்படாமை கவனிக்கற்பாலது. இவ்வழிபாடு பிற்பட்ட கால வழிபாடாக எழுச்சி பெற்றதுதான் இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம் என்று கொண்டாலும் கூட, இலங்கையில் கி. மு. 1ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மிகுந்தலையிலுள்ள கண்டாக

சைத்தியத்திலுள்ள²¹ கணங்களில் சிற்பங்கள் இதன் தொன்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இக்கணங்களில் ஒன்று யானைமுகத்தையுடைய கணமாகக் காணப்படுகிறது. இவ் யானைமுகக் கணத்தைச் சூழ ஏனைய கணங்கள் சைகளில் பல்வகைப் பொருள்சூடன் காட்சி தருவதை நோக்கும்போது இக்கணம் யானைமுகக் கடவுள் தான் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. பேராசிரியர் எல்லாவெலவும் இவ்வாறே கருதுகிறார். ஆந்திர நாட்டில் கி. பி. 2ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிற்பங்களில் மேற்கூறிய சிற்பங்கள் அமராவதிக் கலையில் காணப்படுகின்றன. கண்டாக சைத்தியம் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்தாலும் கூட இச் சிற்பங்கள் பிற்காலத்தில் இச் சைத்தியத்தில் அலங்காரப் பொருட்களாகச் சேர்க்கப்பட்டன எனக் கொண்டால் பிழையாகாது. இலங்கையின் சிற்பக்கலை வளர்ச்சியிலும் திராவிடக் கலைக் கூடத்தைச் சேர்ந்த ஆந்திரச் சிற்பிகள் முக்கிய பங்கினை நோக்கும் போதும், மேற்கூறிய யானைமுகக் கடவுளின் சிற்பம் கி. பி. 2ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்திருக்கலாம் எனக் கொள்ளலாம். இச் சிற்பத்தை ஆந்திரக் கலைஞர்கள் தம் நாட்டிலிருந்து இங்கு கொண்டுவந்திருக்கலாம் அல்லது இங்கேயே இத்தையும் வடித்தெடுத்திருக்கலாம் எனவும் தோன்றுகிறது. ஏனெனில் இலங்கையில் தோன்றிய முதல் புத்தரது உருவச் சிலைகள் சில ஆந்திர நாட்டிலிருந்து இங்கு கொண்டுவரப்பட்டன, சில இங்கேயே ஆந்திரக் கலைஞர்களால் வடித்தெடுக்கப்பட்டன, இதனை மனதிற் கொண்டுதான் யானைமுகக் கடவுளினது சிலை பற்றிய அனுமானமும் அமைகிறது. வடமேற்கு இந்தியாவில் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே யானைமுகக் கடவுள் வழிபாடு வழக்காற்றில் இருந்தது என்பதை அங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட சிற்பங்களும் நாணய இலட்சிணைகளும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் இவ்வழிபாடு சிலப்பதிகார காலத்திலேயே²² வழக்கில் இருந்தது என்று சிலர் கருதுகின்றனர்.

வைதீக மதக் கடவுளாகிய பிரமனும் ஒருகால் இங்கே வழிபடப்பட்டான் என்பதையும் கல்வெட்டுக்களில் வரும் பெயர்கள் வெளிக்காட்டுகின்றன. “பம” “பமதாஸ” போன்றனவே இவையாகும். காளி, துர்க்கை ஆகிய பெண் தெய்வங்களின் வழிபாடு இங்கே காணப்பட்டது. அக்கினி (“அகிதத்த”, “அகிபூதி”), இந்திரன் (“இட”, “இடபூதி”), மித்ர (“மித்ரபால”, “மித்ரகூட”), சோம (“சோமதத்த”, “சோமதேவ”), சூரியன் (“சூரிசூட”), வருணன் (“வருணதத்த”) ஆகிய வேதகாலக் கடவுளர்களும் வழிபடப்பட்டு வந்தமையைக் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இன்றுபோன்று அன்றைய இந்துக்களும் பிள்ளைகள் பிறக்கும் போது அவர்கள் பிறந்த நட்சத்திரத்தைக் கொண்டே அவர்களுக்குப் பெயரிடும் வழக்காற்றைப் பேணி வந்தனர் என்பதையும் இவற்றிலே காணப்படும் “விசாக” “ரேவதா” “பரணி” “சித்ரா” போன்ற நட்சத்திரங்களின் பெயர்களிலிருந்து அறிந்துகொள்ளலாம்.

வைஷ்ணவ வழிபாடு பற்றிய சான்றுகளையும் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் தருகின்றன. ஒரு கல்வெட்டில் “பத வாசுதேவ”²³ என்ற வசனம் வருகிறது. இவ் வசனம் இதே காலத்தைச் சேர்ந்த வட இந்தியாவிலுள்ள விதிசாவினுள்ள கெலியோ டொறஸ் கம்பக் கல்வெட்டில் வரும் வரிகளை நினைவூட்டுகிறது. இதில் கெலியோ டொறஸ் என்ற கிரேக்கன் தன்னையும் விஷ்ணு பக்தன் என அழைக்கிறான். விஷ்ணுவின் பல்வகை அவதாரங்களையும் இக்காலத்தைய மக்கள் அறிந்திருந்ததை இக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் பெயர்கள் கூறுகின்றன. விஷ்ணு இவற்றில் “விணு” என விளிக்கப்படுகிறார். இச் சொல் தமிழில் மூங்கிலைக் குறிக்கும் “வேணு” என்ற அடியி

லிருந்து பிறந்திருக்கலாம். விஷ்ணுவும் வேணுகானனே. கல்வெட்டுக்களில் வரும் "கணகுட்டச", "கணதத",²⁴ "கணதாசிகய" எனவரும் பெயர்களும் கண்ண வழிபாடு உடையவர்கள் இருந்தனர் என்பதைக் காட்டுகின்றன. "கோபால்" "ராம" "நாராயண" ஆகியவை இக்கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் ஏனைய விஷ்ணுவின் அம்சங்களாகும்: ஆதி இலங்கையில் நிலவிய விஷ்ணு வழிபாட்டைக் குறிக்காட்டும் பதிகளுள் வல்லிபுரம், தொந்தரூமுனை ஆகிய இடங்களிலமைந்த விஷ்ணு ஆலயங்களை இங்கே குறிப்பிடலாம்.

ஆதி இலங்கையில் வழக்காற்றிலிருந்த நாக, யக்ஷ வழிபாடுகள் பற்றி இலக்கிய நூல்கள் கூறுகின்றன. இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளில் நாகர், யக்ஷர் எனப்பட்டோர் "ஒஸ்ரலோயிட்" இனத்தைச் சேர்ந்த இந்நாடுகளின் பூர்வீக குடிகளாகும். இவர்கள் கலாசாரத்தின் சில அம்சங்களை, இவர்கள் மீது தமது கலாச்சாரத்தைத் திணித்து இவர்களை வென்ற திராவிட, ஆரிய கலாசாரங்கள், பெற்றன என்பதை இந்தியா-இலங்கை வரலாறுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இவற்றில் ஒன்று நாக வழிபாடாகும். இந்தியாவைப் போன்று இங்கும் பௌத்த மதம் பரவமுன்பே நாகவழிபாடு வியாபித்திருந்தது. காலகதியில் இவ்வழிபாடு வைதீக இந்துமத வழிபாட்டிலும், பௌத்த வழிபாட்டிலும் சேர்க்கப்பட்டது. இந்நாடுகளின் பௌத்தகலைச் சின்னங்களில் காணப்படும் நாக வழிபாட்டுச் சின்னங்கள் பௌத்த வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்திய நாகவழிபாட்டின் எச்சங்களாகும். பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் "நாக"²⁵ "நாகமிதக" "நாகததக" போன்ற பெயர்கள் நாக வழிபாட்டைப் பேணியோர் பெயர்களேயாகும். இலங்கையின் வடபகுதி ஒருகால் நாகவழிபாடு சிறப்புப் பெற்ற இடமாக இருந்தது என்பதனை இவ்வழிபாட்டின் சின்னங்களாகிய நயினை நாகபூஷணி அம்மன் கோவிலும், நாகர் கோயிலும், கிராமங்களில் காணப்படும் நாகதம்பிரான் கோயில்களும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இன்றும் இந்துக்கள் மத்தியில் வழக்காற்றில் இருக்கும் நாகலிங்கம், நாகமுத்து நாகமணி, நாகராஜா போன்ற பெயர்கள் இவ்வழிபாட்டின் தொன்மையையும் தொடர்ச்சியையும் நினைவூட்டுகின்றன.

இலங்கையின் பூர்வீக குடிகளின் வழக்காற்றிலிருந்த மற்றைய வழிபாடு யக்ஷ வழிபாடாகும். யக்ஷ வழிபாடு ஒருவகை இறந்தோர் வழிபாடு எனலாம். உலகின் பல பகுதிகளிலும் தலைசிறந்த இறந்தோரின் நினைவாக உருவம் அமைத்து அவர்களை வழிபடும் மரபு வியாபித்திருந்தது. சங்க நூல்கள் பேசும் நடுகல் வழிபாடும் இதன் அடிப்படையில்தான் அமைந்தது போலும். கிறிஸ்துவின் முற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்த பல பேரிய யக்ஷ, யக்ஷியர் சிலைகள் வட இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆதி இந்திய பௌத்த கட்டிடக் கலைக் கூடங்களான பாறாட், சாஞ்சி ஆகிய இடங்களில் பல யக்ஷ, யக்ஷியர் உருவங்கள் காணப்படுவதும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது. இவற்றைப்போன்ற பெரிய யக்ஷ உருவங்கள் இந்நாட்டுப் பௌத்த கட்டிடக் கலையில் காணப்படாவிட்டாலும் கூட, இங்கு காணப்படும் குறுகிய யக்ஷ உருவங்கள் இந்நாட்டில் ஊன்றியிருந்த யக்ஷ வழிபாட்டிற்குச் சிறந்த உரை கற்களாகும். மகாவம்சம் பல யக்ஷக் கடவுளர்களைக் கூறுகிறது. காலவேல²⁶, சித்தராஜ²⁷, மகேஜ²⁸ ஆகியோர் இவர்களிற் குறிப்பிடத் தக்கவர்களாகும். வியாததேவ²⁹, கம்மாரதேவ³⁰ ஆகியவை தனித்தனி விளைஞர் கூட்டங்களின் தெய்வங்களாகும். புரதேவ³¹ அநுராதபுர நகரத்தின் காவல் தெய்வமாகும். இவற்றோடு மர வணக்கமும் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றது. இவற்றுள் ஆலமரம் குறிப்பிடத்தக்கது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் இக் கல்வெட்டுக்களில் கர்ணப்படும் சுமார் 45 வரையிலான பிராமி எழுத்து வகையைச் சாராத குறியீடுகள் பற்றி ஆராய்வது பொருத்தமானதாகும். இவற்றின் முக்கியம் பற்றிப் பேராசிரியர் பரணவித்தான அவர்கள் "இலங்கையின் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள்"³² என்ற தமது வெளியீட்டில் ஆராய்ந்துள்ளார். அவர் கருத்துப்படி இக்குறியீடுகள் கல்வெட்டுச் செய்திகளை வாசிக்க உதவியாக இருப்பதோடு பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் கூறும் விடயங்களுக்கும் இவற்றுக்கு மிடையே முழு ஒற்றுமையும் உளதாகும். ஆனால் இவற்றைச் சற்றுவிரிவாக நோக்கும்போது இவை வேறு பல அம்சங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன என எண்ணத்தோன்றுகிறது. உதாரணமாக பரமக வடிகா (156) என்பவரது கல்வெட்டில் நந்திபதம், திருதவம் ஆகியனவற்றின் குறியீடுகள் காணப்படுகின்றன. இவை இந்துமதச் சின்னங்களாகும். பௌத்த மதச் சார்புடைய இக்கல்வெட்டுக்களில் இவை குறிக்கப்பட்டதன் நோக்கம் என்ன? ஒரு சமயம் இவை இக் கல்வெட்டைக் கொடுத்தவரின் வழிபாட்டு முறையைக் கூறி இக் கல்வெட்டில் சொல்லப்பட்ட விடயங்கள் நிலைத்து நிற்பதற்கு அவர் தமது வழிபாட்டு இலட்சணைகளைச் சாட்சியாக இட்டதையும் குறிக்கலாம். இல்லாவிட்டால் கல்வெட்டுக்குரியவர் பௌத்தராக மாறியபின்பும் பழகிய தமது பழைய வழிபாட்டு இலட்சணைகளைப் பொறித்ததையும் எடுத்துக் கூறலாம். மீன் குறியீடு விஷ்ணுவின் மற்சய அவதாரத்தையும், உடுக்கு சிவனின் உடுக்கையும் குறிக்கலாம். சக்கரம், சுவஸ்திகா ஆகியவை இந்து பௌத்த மதங்களுக்குரிய பொதுச்சின்னங்களாகும். மேற்கூறிய உதாரணங்கள் சமயச் சார்புடைய இக்குறியீடுகள் பல இந்துமத அம்சங்கள் கொண்டும் காணப்படுகின்றன என்பதனை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அத்துடன் அச்சுக் குத்தப்பட்ட ஆதி இந்திய நாணயங்களிலும், தென் இந்திய பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டைச் சேர்ந்த மட்கலன்களிலும்³³ வரும் குறியீடுகள் பல இப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் வரும் குறியீடுகளோடு ஒத்துக் காணப்படுகின்றன என்பதுவும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே இவற்றின் ஒப்பியல் ஆய்வு இக்காலத்தைய சமயம் பற்றிய பல புதிர்களை நிச்சயம் வெளிக்காட்டும்.

மேற் குறிப்பிட்ட மேலாய்வு ஆதி இலங்கை மதவரலாற்றின் பல கட்டங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றது எனலாம். முதலாவதாக இலங்கையின் பூர்வீக குடிகளான நாகர், யக்ஷர் ஆகியோர் கடைப்பிடித்த வழிபாட்டு முறைகள், இரண்டாவதாக மேற்கூறிய வழிபாட்டை தன் வழிபாட்டோடு இணைத்த வைதீக இந்துமத வழிபாடு, மூன்றாவதாக இவற்றையெல்லாம் காலோட்டத்தில் முன்னர் வளர்ந்து வந்த பௌத்த வழிபாட்டு முறைகள், இங்கு பௌத்த மதத்துக்குக் கிடைத்த அரச ஆதரவு, பௌத்த குருமாரின் விடாமுயற்சி, இந்து பௌத்த மதங்களுக்கிடையே நிலவிய ஒற்றுமை இலங்கையில் பௌத்த மதத்தின் கையை மேலோங்க வைத்தாலுங்கூட, இன்றும் பௌத்த வழிபாட்டில் இந்துக்கடவுளர் பெறும் இடமும் அவர்கள் பல புதுப்பெயர்கள் கொண்டு வழிபடப்படும் விதமும், இந்து மத அனுஷ்டானங்கள் பல பௌத்த சமுதாயத்தில் வேருன்றிக் காணப்படுவதும், இந்நாட்டின் இந்துமதத்தின் தொன்மைக்கும், அதன் தொடர்ச்சியான வரலாற்றுக்கும் சிறந்த உரைகற்களாகும்.

அடிக் குறிப்புக்கள்

1. Paranavitana, S. *Inscriptions of Ceylon*, Vol. I (Colombo 1970) pp I—XIII
2. Rahula, Walpola. *History of Buddhism in Ceylon* First edition, (Colombo 1956 p. 34)

3. Hiuen Tsiang BK XI p 246
4. CLR Part I p 63
5. Ellawalla, H., **Social History of Early Ceylon** Ch. 2 pp 11—17
6. MV Ch. X V 20—24
7. MV XIX V 33
8. MV XIX V 60
9. CJSJG II p 203 No. 618
CJSJG II p 202 No. 615
CJSJG II p 203 No. 619
CJSJG II p 211 No. 653
10. JRAS (CB) New Series Vol. II p. 130 No. 12
11. Rahula Walpola. **History of Buddhism in Ceylon**
First edition (Colombo 1956) p. 41
12. MV XV 102
13. MVT p 296
14. JRAS (CB) Vol. XXXI No. 82 pp 302—327
15. MVT p 296
16. MVT p 502
17. Marshall, Sir John, **Mohenjo - Daro and the Indus Civilization** (3 Vol). Lond. 1931
18. Paranavitana. S.(ed.) **Inscriptions of Ceylon** Vol. I (Colombo 1970)
In. No. 123, 169, 612, 979
19. Nilakanta Sastri, **History of India** (Oxford 1966) p 57
20. Paranavitana, S. **Inscription of Ceylon** Vol. I (Colombo 1970)
In No. 121, 355, 647
21. ASCAR 1935
22. Silap. XXVIII; 147, 148.
23. CJSJG, II. No. 427 p 107
24. Paranavitana, S. op. cit. In Nos. 531, 532, 651, 748, 749
25. Paranavitana, S. op cit. In. Nos. 120, 507, 1007, 1207
26. MV XXXVII 44
27. MV X 84
28. MV X 90
29. MV X V 89
30. **Mahabodhivamsa**, p. 136
31. MV XXV V 87
32. See Paranavitana p. XXVI
33. Lal B. B. "From Megaliths to the Harappa"
Ancient India, No. 16. 1960

வேற்றுமையும் சொல்லொழுங்கும்

யோகேஸ்வரி கணேசலிங்கம்

தமிழ்த் துறை
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்
யாழ்ப்பாண வளாகம்

1. முன்னுரை

1.1 தமிழிற் சொற்கள் தீனித்தும், பல சொற்கள் ஒருவகை ஒழுங்கமைப்பில் தொடர்ந்தும் வருவதால் வசனம் அல்லது வாக்கியம் அமைகின்றது. படி என்ற பதம் ஒரு தனி வாக்கியம். இங்கு 'நீ படிப்பாய்' என்பதே படி என்பதால் உணர்த்தப்படுகின்றது. ஆனால் நீ என்ற முன்னிலைச் சொல்லும் 'ஆய்' என்னும் விருதியும் வராமலே படி என்ற பதம் 'நீ படிப்பாய்' என்பதை உணர்த்துவதால் அந்த ஒரு சொல்லே ஒரு வாக்கியமாகின்றது. எளிய நிலையில் இரு சொற்கள் தொடர்ந்து அமையும் வாக்கியமாகத் தோன்றி நாகரீகம் வளர, வளரப் பல சொற்கள் தொடர்ந்து அமையும் அமைப்பு ஏற்படுகின்றது. இது உலக மொழிகளைப் பற்றிய ஒரு பொது வரலாற்றுக் குறிப்பாகும். குழந்தைகள் மொழியைப் பேசக் கற்றுக் கொள்ளும் பொழுது, முதலில் ஒரு சொல் வாக்கியத்தினையே அமைக்கின்றனர், பின்னர் இரு சொல், மூன்று சொல் ஆகியவற்றால் அமையும் வாக்கியங்களைப் பேசுகின்றனர் என்பதையும் இங்கு நாம் மனங் கொள்ளுதல் நலம். வாக்கிய அமைப்பில் சொற்கள் தொடர்வதாக அமையும் பொழுது வேற்றுமை உருபுகள் அங்கே முக்கிய பங்கினைப் பெறுகின்றன. பழம் பெரும் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் தொடக்கம், இன்றுவரை வெளிவந்த இலக்கண நூல்கள் பலவற்றிலும் வேற்றுமை பற்றிக் கூறப்படுகின்றன. ஆனால் அந்நூல்கள் யாவும் வேற்றுமைபற்றிக் கூறுகின்ற பொழுது வேற்றுமை எத்தனை வகைப்படும், அவ் வேற்றுமைகளுக்குரிய உருபுகள் என்ன, அவை எவ்வெப் பொருள்களில் வருகின்றன; வேற்றுமை மயக்கம் என்றால் என்ன என்பன பற்றியே கூறுகின்றன. காலங்காலமாக மாணவர்களும் வேற்றுமை என்ற இலக்கணக் கூறினைப் படிக்கின்ற பொழுது வேற்றுமையின் உருபுகள் யாவை; அவை கொள்ளும் பொருள்கள் யாவை; அதனால் ஏற்படும் மயக்கம் என்பது யாது என்றே கற்கின்றார்கள். ஆனால் இந்த வேற்றுமை உருபுகளானவை தொடரின்கண் வருகின்ற பொழுது எவ்வாறு பொருளை மாறுபடுத்துகின்றன என்பதனையோ, வாக்கிய அமைப்பில் என்ன விதமான ஒழுங்கமைப்பில் வருகின்றனவென்றோ (வாக்கிய அமைப்பில்) எத்தகைய இடத்தைப் பெறுகின்றன என்பதனையோ அவர்கள் சிந்திக்கத் தவறிவிட்டார்கள் என்றே கூறலாம்.

உதாரணமாக — ஏழைக்கு உணவைக் கொடுத்தான்
 ஏழைக்கு உணவைப் பானையிலிருந்து கொடுத்தான்
 ஏழைக்கு உணவை மகிழ்வோடு கொடுத்தான்
 ஏழைக்கு உணவை வீட்டில் கொடுத்தான்
 ஏழைக்கு தனது உணவைக் கொடுத்தான்

என்ற வாக்கியங்களை எடுத்துப் பார்க்கின்ற பொழுது, இவ்வாக்கியங்கள் யாவற்றிலும் ஏழைக்கு உணவு கொடுத்தமையே அடிப்படைச் செயலாக இருந்த போதும் அத்தொடரில் வருகின்ற வேற்றுமை உருபுகள் அவற்றின் பொருளைப் பல்வேறுவிதமாக வேறுபடுத்தி விடுகின்றன என்பது புலப்படுகின்றது. ஆகவே அடிப்படை வாக்கியங்களையோ அன்றேல் தொடர் வாக்கியங்களையோ நாம் ஆராய்கின்றபோது வாக்கிய அமைப்பில் வேற்றுமை உருபுகள் பெரும் பங்கினைப் பெறுகின்றன என்பதனை அறியக் கூடியதாக இருக்கின்றது. வேற்றுமைத் தொடர்கள் தமிழ் வாக்கியங்களிலே அமைந்து வரும் ஒழுங்கு, அவ்வொழுங்கின் அடிப்படையில் உண்டாகக் கூடிய புதிய இலக்கண விதிகள் ஆகியன பற்றியே இக் கட்டுரை ஆய்வு செய்கின்றது. பரிட்சார்த்த வாக்கியங்களாக எழுத்துத் தமிழ் வாக்கியங்களையே இக்கட்டுரையிற் கையாண்டுள்ளேன். ஆனால் அவற்றுக்கு நிகரான பேச்சுத்தமிழ் வாக்கியங்களை வாசகர்கள் ஒப்பிட்டு நோக்கலாம். இங்கு சுட்டிக் காட்டப்படும் மொழிப்பண்புகள் பெரும்பாலும் இரு வழக்குகளிலும் காணப்படுகின்றனவாகவே யுள்ளன.

1.2 வேற்றுமை பற்றித் தமிழ் இலக்கணகாரர் கூறியவை

இன்று நிலவும் பழம்பெரும் இலக்கண நூல்களாகிய தொல்காப்பியம், நன்னூல் ஆகிய இரண்டும் ஆராய்ச்சி மாணவர்களாற் பெரிதும் பயிலப்படுகின்றன. ஆகவே இலக்கணத்தின் ஒரு கூறுகிய வேற்றுமை பற்றி அந்நூல்கள் என்ன கூறுகின்றன என்பதைப் பார்ப்போம். தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தில் உள்ள மொத்தம் ஒன்பது இயல்களில் மூன்று இயல்கள் வேற்றுமை பற்றிக் கூறுகின்றன. வேற்றுமை இயல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு என்பனவே அவ்வியல்களாகும். ஆனால் தொல்காப்பியத்தை முதல் நூலாகக் கொண்டெழுந்த நன்னூல் பெயரிய விண் இறுதியில் வேற்றுமை பற்றி இருபத்தியொன்பது சூத்திரங்களைக் கூறுகிறது.

“வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப
 விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே”¹

என்று தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். வேற்றுமைகள் ஏழு வகைப்படும், விளிவேற்றுமையையும் ஒரு வேற்றுமையாகக் கொண்டால் வேற்றுமைப் பாகுபாடு எட்டாகும் என்பது தொல்காப்பியர் கூற்றாகும். வேற்றுமையைக் கூறவந்த நன்னூலார்,

“ஏற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்கு மீறும்ப் பொருள்
 வேற்றுமை செய்வன எட்டே வேற்றுமை”²

என்று கூறுகின்றார். தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தோடு நன்னூல் சூத்திரத்தை ஒப்பிட்டு நோக்கின் நன்னூலார் வேற்றுமை என்றால் என்ன? அது எங்கே வரும்? அது எத்தனை வகைப்படும்? என்பதனைத் தொல்காப்பியரிலும் பார்க்கத் தெளிவாகக் கூறுகின்றார் என்பது புலப்படுகின்றது. பெயர்ச் சொற்கள் இறுதியில் வேற்றுமை உருபுகளைச் சேர்ப்பதனால் பெயரியின் இறுதியில் வேற்றுமை என்ற இலக்கணக் கூறினைக் கூறியிருக்கலாம். இச்சூத்திரத்திற்கு அடுத்ததாக தொல்காப்

பியர், நன்னூலார் இருவருமே ஒவ்வொரு வேற்றுமைக்குமுரிய முக்கிய உருபுகளைச் சூத்திரமாகக் கூறுகின்றனர். இவ்விடத்து மூன்றாம் வேற்றுமைக்கு தொல்காப்பியர் 'ஒடு' உருபு கூற, நன்னூலார் 'ஆல்' உருபு கூறுதலொன்றே வேறுபடுகின்றது.

இலக்கணத்தின் ஒரு கூறுகிய வேற்றுமை பற்றி இலக்கண ஆசிரியர்களும், மொழியியலாளரும் இவ்வாறு கூறுயபோதும் சொற்கள் ஒருவித ஒழுங்கமைப்பில் தொடர்ந்து வருகின்ற போது அங்கே வேற்றுமை என்ன இடத்தை வகிக்கின்றது என்பதனைப் பார்ப்போம்.

2. வேற்றுமை இயல்புகள்

தமிழில் பெயர்ச் சொற்களின் இறுதியிலேயே வேற்றுமை உருபுகள் சேர்க்கப் படுகின்றன. ஓர் அடிப்படை வாக்கியத்தில் வேற்றுமை உருபுகளை இணைத்த பெயர்ச்சொல்லைத் தொடர்ந்து, பிறிதோர் பெயர்ச் சொல் வருமிடத்து அவ் வாக்கியத்தின் சொல்லொழுங்கினை நாம் மாற்றியமைத்த போதும், ஆறும் வேற்றுமை தவிர்ந்த ஏனைய வேற்றுமைகளில் அதன் பொருள் மாறுபடாமை கவனித் தற்குரியது.

கத்தியைக் கண்ணன் எடுத்தான்

கத்தியால் கண்ணன் வெட்டினான்

என்ற வாக்கியங்களை

கண்ணன் கத்தியை எடுத்தான்

கண்ணன் கத்தியால் வெட்டினான்

என்று சொல்லொழுங்கினை மாற்றியமைத்த போதும் அவ்வாக்கியத்தின் பொருள் மாறுபடவில்லை. ஆனால்,

கத்தியினது பிடி முறிந்தது

கத்தியினுடைய கூர் மழுங்கியது

என்ற வாக்கியங்களை

பிடி கத்தியினது முறிந்தது

என்றோ

கூர் கத்தியினுடைய மழுங்கியது

என்றோ

மாற்றியமைக்கின்ற போது அங்கே பொருள் தெளிவாகப் புலப்படாமை குறிப்பிடத்தக்க ஒரு பண்பாகும். மேலும், மேற்கூறிய வாக்கியங்களை நோக்குகின்ற போது வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்ற ஏனைய வாக்கியங்களுக்கும் ஆறும் வேற்றுமை உருபினை ஏற்ற வாக்கியத்திற்குமிடையே பிறிதுமோர் வேறுபாடு இருப்பது நோக்கத்தக்கது.

பள்ளிக்கு கண்ணன் போனான்

பள்ளியில் கண்ணன் இருந்தான்

என்று வருகின்ற வாக்கியங்கள் பள்ளியினது கண்ணன், பள்ளியினுடைய கண்ணன் என்று தொடங்கிவரமாட்டா. பள்ளியினது கூரை சரிந்தது என்று வரும். இவ்வேறுபாடு வேற்றுமை உருபை ஏற்ற சொல்லைத் தொடர்ந்து பிறிதோர் பெயர்ச்சொல் வருகின்ற பொழுது தோன்றுகிறது. இதுவரை குறிப்பிட்ட வேறுபாட்டியல்புகளை மொழியியல்புப்படையில் விளக்கமாக இனி நோக்குவோம்.

என்னும் வகையில் மாறுபட்டமையும் பொழுது தமிழ் மொழி பேசுவோர் அதனை ஏற்றுக் கொள்வர். ஆனால் அவ்வொழுங்கு,

1, 4, 2, 3
4, 3, 2, 1

என அமையுமிடத்து அவை சரியான வாக்கியங்களோ என்றொரு ஐயத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. ஆனால்,

4, 2, 3, 1
1, 2, 4, 3
4, 2, 1, 3

என்னும் ஒழுங்கோ தமிழ் மொழிக்குரியதன்று என எவருங் கூறுவர். இவ்வாறே ஏனைய இரு வாக்கியங்களின் ஒழுங்குகளையும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

2.1.3 ஆறாம் வேற்றுமை உருபேற்ற சொல்லினையுடைய வாக்கிய ஒழுங்கில், 3மேலே குறிப்பிட்ட வாக்கியங்களில் (2.1.1., 2.1.2) ஏற்படும் மாற்றங்களைப் போன்றன நிகழ்வதில்லை. உதாரணமாக

கத்தியினது பிடி முறிந்தது
1 2 3

என்னும் வாக்கியத்தின் சொற்றோடர் ஒழுங்கு

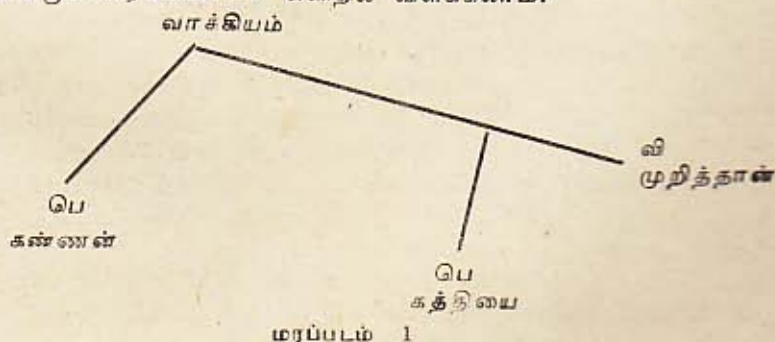
முறிந்தது கத்தியினது பிடி
3 1 2

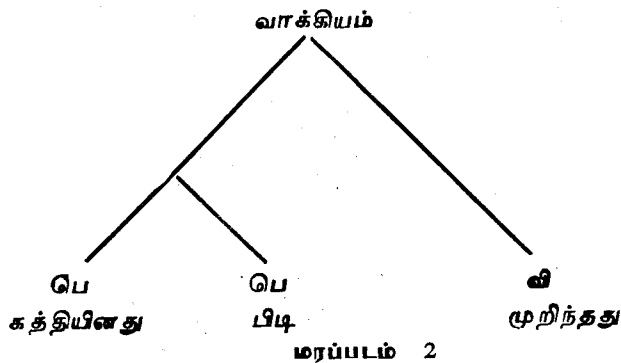
என்றுதான் மாறியமையுமே தவிர

2, 1, 3 : பிடி கத்தியினது முறிந்தது
1, 3, 2 : கத்தியினது முறிந்தது பிடி
2, 3, 1 : பிடி முறிந்தது கத்தியினது
3, 2, 1 : முறிந்தது பிடி கத்தியினது

என்னும் ஒழுங்கில் அவ்வாக்கியச் சொற்றோடரியல்பு மாறியமையவே மாட்டாது.

2.1.4 ஆறாம் வேற்றுமை தவிர்ந்த ஏனைய உருபுகள் கொண்ட சொற்களையுடைய வாக்கிய ஒழுங்கமைப்புக்கும், ஆறாம் வேற்றுமைச் சொல்லுடைய வாக்கிய ஒழுங்கமைப்புக்குமிடையே காணப்படும் வேறுபாட்டின் காரணத்தினைச் சொற்றோடரமைப்பு முறையை ஒட்டியே விளக்கமுடியும். முன்னையதின் வேற்றுமைச் சொற்கள், வினைச் சொல்லினையே முடிக்கும் சொல்லாகக் கொண்டமைய, ஆறாம் வேற்றுமைச் சொல்லோ அப்படி அமைவதாயில்லை. ஆறாம் வேற்றுமைச் சொல் இன்னொரு பெயர்ச் சொல்லுக்கு அடையாகவே இடம்பெறுகின்றது. இவ் வேறுபாட்டினைப் பின்வரும் மரப்படங்கள் எளிதில் விளக்கலாம்.

இவ் வேறுபாட்டினை மரபுவழிப்பட்ட தமிழ் இலக்கண காரரின் உரைகளினின்றும் பெறக் கூடியதாயுள்ளது. நன்னூற் காண்டிகை உரைகாரர் இரண்டாம் வேற்றுமை தொடக்கம் ஐந்தாம் வேற்றுமை வரை சூத்திரங்களிற் கூறப்பட்ட பொருள்களுக்குக் கொடுத்துள்ள உதாரணங்களை நோக்குக, உதாரணமாக இரண்டாம் வேற்றுமைக்குரிய உருபும், பொருளும் பற்றிய நன்னூற் சூத்திரம் பின்வருமாறு அமைகின்றது.

“இரண்டா வதனுரு பையே யதன் பொருள்
ஆக்க லழித்த ளடைத னீத்தல்
ஓத்த லுடைமை யாதி யாகும்”³

இச் சூத்திரத்திற் குறிப்பிடப்படும் பொருள்களாகிய ஆக்கல், அழித்தல், அடைதல், நீத்தல், ஓத்தல், உடைமை ஆகியனவற்றுக்கு உதாரணங்களாகக் காண்டிகையுரைகாரர் கூறுவன:

குடத்தை வனைந்தான்
கோட்டையை இடித்தான்
ஊரை யடைந்தான்
மனைவியைத் துறந்தான்
புலியை யொத்தான்
பொன்னை யுடையான்

என்பனவாகும். இவற்றில் மேற்கூத்திரத்திற் குறிப்பிடப்பட்ட ஆக்கல் முதல் உடைமைப் பொருள்கள் யாவற்றையும் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபாகிய ‘ஐ’ உணர்த்தவில்லை. முடிக்குஞ் சொற்களாகிய வினைச்சொற்களே உணர்த்துகின்றன. இதே போன்று நான்காம், ஐந்தாம் வேற்றுமைக்குக் கூறப்பட்ட பொருள்களையும் வேற்றுமையுருபுகளன்றி முடிக்குஞ் சொற்களாகிய வினைச் சொற்களே உணர்த்திநின்றனவே இலக்கண நூல்களிற் காட்டப்பட்டுள்ள உதாரணங்களை நோக்கி உணரலாம். மூன்றாம் வேற்றுமைகளாகிய ஆல், ஓடு ஆகியன முறையே கருவி, உடனிகழ்ச்சிப் பொருள்களை வினைச் சொல் துணையின்றியே உணர்த்தவல்லன. எனினும் இரண்டாம் வேற்றுமை தொடக்கம், ஐந்தாம் வேற்றுமை வரையும் காணப்படும் பொதுப்பண்பு என்னவெனில், வேற்றுமையேற்ற பெயர்ச் சொற்களுக்கும், முடிக்குஞ் சொற்களாகிய வினைச் சொற்களுக்கு மிடையேயுள்ள நெருங்கிய தொடர்பாகும். ஆனால் இந்நெருங்கிய தொடர்பு அவ்விரு சொற்களுக்கும் (அதாவது வேற்றுமையேற்ற பெயர்ச் சொல்லும், வினைச் சொல்லும்) வாக்கியத்தில் அருகருகே நிற்க வேண்டுமென்ற தேவையை வற்புறுத்துவதில்லை.

ஆனால் ஆறும் வேற்றுமை உருபேற்ற பெயர்ச் சொல்லுக்கும், பயனிலைச் சொல்லுக்கும் எந்தவிதத் தொடர்புமில்லை. அதனுடைய நெருங்கிய தொடர்பு உடனடியாக அடுத்து வரும் பெயர்ச் சொல்லுடனேயே பொருந்தியுள்ளது. தமிழ் இலக்கண காரரும் ஆறும் வேற்றுமைக்குரிய முக்கிய பொருள்களாகிய தற்கிழமை, பிறிதின் கிழமை என்பன ஆறும் வேற்றுமையுருபேற்ற பெயர்ச்சொல்லுக்கும் அதைத் தொடர்ந்து வரும் பெயர்ச் சொல்லுக்கும் இடைப்பட்ட சொற்பொருளியல் தொடர்பினையே குறிக்கின்றன.

உ+ம் : கையினது விரல் — தற் கிழமை

இராமனது புத்தகம்—பிறிதின் கிழமை

உலக மொழிகள் பெரும்பாலானவற்றில் உடைமை வேற்றுமை (Genitive Case) தற்கிழமை பிறிதின் கிழமை என்னும் பொருள் வேறுபாட்டினால் குறித்து நிற்கின்றது.⁴ உதாரணத்துக்கு

John's hand

John's book

என்னும் வாக்கியங்களை நோக்கு. இவ்வாறு ஆறும் வேற்றுமை உருபேற்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்கும், அதைத் தொடர்ந்து வரும் பெயர்ச் சொல்லுக்கு மிடையே பிரிக்க முடியாத நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதன் காரணமாக, வாக்கிய ஒழுங்கு மாறுபடும்பொழுது அவை இரண்டும் ஒன்றாகவே மாறக்கூடியன ஆனால் ஏனைய வேற்றுமைகளில் இந்நிலை காணப்படுவதில்லை.

உதாரணமாக : கண்ணன் கத்தியால் வெட்டினான்

1 2 3

என்னும் வாக்கியத்தில் ஏழாம் வேற்றுமை உருபேற்ற கத்தியால் என்னும் பெயர்ச் சொல்லுக்கும் வெட்டினான், என்னும் வினைச் சொல்லுக்குமிடையே கண்ணன் என்னுஞ் சொல் வர,

கத்தியால் கண்ணன் வெட்டினான்.

என்று வாக்கியம் வேறோர் ஒழுங்குடன் அமைவனாம். ஆனால்,

கத்தியினது பிடி முறிந்தது

1 2 3

என்னும் வாக்கிய ஒழுங்கு,

பிடி கத்தியினது முறிந்தது

2 1 3

என மாறியமைய முடியாத மொழி இயல்பு தமிழிலே காணப்படுகின்றது.

2. 2 ஆறும் வேற்றுமையின் பிறிதோரியல்பு

2.2.1 பள்ளியினுடைய கண்ணன், பள்ளியினது கண்ணன் என்னும் தொடர்கள் தமிழிலே இடம் பெறுவதில்லையென்றும், பள்ளியினது கூரை என்னுந் தொடர் இடம் பெறலாமென்றும் மேலே குறிப்பிட்டோம். இவை போன்ற பல தொடர்களை எடுத்து ஆராயுமிடத்து ஆறும் வேற்றுமை உருபை அடுத்து உயர்திணைப் பெயர் இடம் பெறுது என்றும், அவ்வாறு உயர்திணைப் பெயர் இடம் பெறின், ஆறும் வேற்றுமை உருபை ஏற்கும் பெயரும், உயர்திணையாக அமைய வேண்டும், என்றும் ஒரு பொதுவினக்கணம் வகுக்கக் கூடியதாயுள்ளது.

உதாரணமாக,

தந்தையினது மகன்

என்னுந் தொடரில் ஆறும் வேற்றுமை உருபை ஏற்றிருக்கும் பெயரும் அப்

பெயரைத் தொடர்ந்து இடம் பெறும் பெயரும் உயர்திணையைச் சார்ந்தன. ஆகவே மேற்குறிப்பிட்ட பொது விலக்கணத்தினைப் பின்வருஞ் சூத்திர விதியால் அமைத்துக் கொள்ளலாம்.

பெ		பெ	
+ உடைமை		— உயர்	
α உயர்	+		α = + அல்லது—
<+ உயர் >		<+ உயர் >	<> = விதிவிலக்கு

இவ்வாறே தொடரின் கண் பயனிலைக்கு முன் வேற்றுமை உருபை ஏற்ற ஒரு பெயர்ச் சொல் வருகின்ற பொழுதும் ஆறும் வேற்றுமை ஏனைய வேற்றுமைகளிலிருந்து வேறுபடுகின்றது. ஏனைய வேற்றுமைகளில் வேற்றுமை உருபை ஏற்ற சொல்லை அடுத்து வினைப்பயனிலை வர, ஆறும் வேற்றுமை உருபை ஏற்ற பெயர்ச் சொல்லின் பின் இடம் பெறும் பயனிலை, பெயர்ப் பயனிலையாகவே வருகின்றது.

அவன் மரத்தை வெட்டினான்

அவன் கையால் கிறினான்

என்ற வாக்கியங்களையும்

அவன் கந்தனது பிள்ளை

அவன் வீட்டினுடைய சொந்தக்காரன்

என்னும் ஆறும் வேற்றுமை வாக்கியங்களையும் ஒப்பிட்டு நோக்குக.

2.2.2. அடுத்து அடுக்குச் சொற்கள் வாக்கியத்தில் இடம் பெறுவதை எடுத்துக் கொண்டோமானால் அங்கும் ஆறும் வேற்றுமை ஏனைய வேற்றுமைகளின்றும் வேறுபடுவதைக் காணலாம். ஏனைய வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்று வருகின்ற பெயர்ச்சொல்லை அடுத்துவரும் அடுக்குச் சொற்கள் வினைப்பயனிலையோடு முடிகின்றன.

தடியால் படார் படார் என அடித்தான்

வீட்டுக்கு விறு விறு என நடந்தான்.

என்று வினைப்பயனிலையைக் கொண்டு முடியும் வாக்கியங்கள் ஆறும் வேற்றுமை உருபை ஏற்ற சொற்களை அடுத்து வருகின்றபொழுது அவ்வாறு முடியாது வேறு விதமாக வருகின்றன.

அருவியது சல சல என்ற ஓசை ... காதில் விழுந்தது.

என்றோ வேறு விதமாகவோ முடியும்போது அந்த வாக்கியம் நீண்ட வாக்கியமாகின்றது. இவ்விடத்து ஒரு வினைப்பயனிலையைக் கொண்டு முடியாது நீண்ட வாக்கியமாகி முடிவுபெறும் தன்மை ஆறும் வேற்றுமை உருபை ஏற்ற இடத்து இடம் பெறுகின்றது. |

2.2.3. இவ்விதமாகவே ஒரு வினையாலணையும் பெயர் வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்று வாக்கிய அமைப்பில் வருகின்றபொழுதும் ஆறும் வேற்றுமை ஏனைய வேற்றுமைகளிலிருந்து வேறுபடுகின்றது.

ஆட்டை வெட்டினவனைக் கண்டேன்
பெட்டியில் வைத்தவனைப் பிடித்தான்

என்ற வாக்கியங்கள் ஆறும் வேற்றுமை உருபை ஏற்குமிடத்து வேறுபடுகின்றன.

பெட்டியில் வைத்தவனது பொருள் திருடப்பட்டது

ஆட்டை வெட்டினவனது பணத்தை எடுத்தான்

என வருமிடத்து வேற்றுமை உருபை ஏற்ற வினையாலனையும் பெயரின்பின் பிறிதோர் பெயர்ச்சொல் வந்த பின்னரே பயனிலையை ஏற்கின்றது.

2.2.4. இவ்விதமாகவே ஓர் அடிப்படை வாக்கியம் ஏனைய வேற்றுமைகளை ஏற்று வருவதற்கும், ஆறும் வேற்றுமை உருபை ஏற்றுத் தொடரின் கண் வருவதற்கும் வேறுபாடு காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

கண்ணன் பந்தை எறிந்தான்

கண்ணன் பந்தினால் எறிந்தான்

கண்ணன் பந்துக்கு எறிந்தான்

என்று வரும் வாக்கியங்கள்

கண்ணன் பந்தினது நிறத்தைப் பார்த்தான்

கண்ணன் வீட்டினது மதிலால் ஏறினான்

என்று ஆறும் வேற்றுமையை ஏற்றபொழுது வருகின்றன. இந்த அமைப்பினைப் பார்க்குமிடத்து எந்த ஒரு வாக்கியத்தை எடுத்தாலும், ஆறும் வேற்றுமை உருபை ஏற்ற பெயர்ச்சொல், நிச்சயமாகப் பிறிதோர் வேற்றுமை உருபை ஏற்ற பெயர்ச் சொல்லை ஏற்ற பின்பே பயனிலையை ஏற்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

2.3. இரண்டாம் வேற்றுமை இயல்புகள்

இரண்டாம் வேற்றுமை தமிழ்மொழி உட்படப் பல மொழிகளில் செயப்படு பொருள் வேற்றுமையாகவே அமைகின்றது. தமிழில் வேற்றுமையமைப்புக்கும் சொற்றொடரொழுங்குக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு என்பதற்கு இரண்டாம் வேற்றுமையும் ஆதாரமாக அமைகின்றது. பின்வரும் இரு வாக்கியங்களையும் நோக்குக.

(1) மாடு வயலை உழுதது

(2) 'உழவன் வயலை உழுதான்

முதலாவது வாக்கியத்தில் எழுவாயாக அஃறிணைப் பெயராகிய மாடு இடம் பெறுகின்றது. ஆனால் மாடு தானாகப் போய் வயலை உழுமாட்டாது என நாம் அறிவோம். அம்மாடு வயலை உழவைக்கும் கருத்தா அவ்வாக்கியத்திலே தோன்றாது நிற்கும் இயல்பினை நோக்குக. ஆனால் இரண்டாவது வாக்கியத்தில் உயர்திணை எழுவாய் உழவன் இடம் பெற்ற போதிலும் வயலை உழும் செயலுக்குரிய கருவி தோன்றாது நிற்கின்றது. மேலெழுந்த வாரியான இவ்வியல்பினை நோக்குமிடத்து இன்னொரு அடிப்படை இயல்பினையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. அதாவது பேரும்பாலான மொழிகளில் ஒரு வாக்கியத்தில் உயிரில் பெயராகச் செயப்படு பொருள் இரண்டாம் வேற்றுமை ஏற்றுவரின் அதே பெயரை இன்னொரு வாக்கியத்தில் எழுவாயாக மாற்றியமைக்கும் இயல்பு காணப்படுவதில்லை. 4 தமிழும் இம்

மொழி இயல்பினைப் பெற்றுள்ளது. மரம் என்னுஞ் சொல் உயிரில் பெயராகும் (-உயிர்), ஆனால் புலி என்னும் பெயர் உயிருடைப் பெயராகும் (+உயிர்).

அவன் மரத்தை வெட்டினான்

என்னும் வாக்கியத்தில் செயப்படு பொருளாக இடம்பெறும் மரம் அதே வாக்கியத்தை மாற்றியமைக்குமிடத்து எழுவாயாக இடம்பெற முடியாது:
மரம் அவனை வெட்டியது.

ஆனால்

அவன் புலியைக் கண்டான்

என்னும் வாக்கியத்தில் இடம் பெறும் புலி எழுவாயாக அமைய முடியும்:

புலி அவனைக் கண்டது.

என்பது ஏற்புடைத் தமிழ் வாக்கியமாகும்.

3. ஒரே உருபு தொடர்ந்து வருதல்

வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்ற சொற்கள் வாக்கியத்தில் தொடர்ந்து குறிப்பிட்ட ஒழுங்கமைப்பில் வருகின்றபொழுது தொடர்ந்துவரும் சொற்களில் ஒரே உருபு வருவது சில வேற்றுமைகளுக்கு மட்டுமே உரிய சிறப்பம்சமாக இருக்கின்றது. நான்காம் வேற்றுமை உருபாகிய குவும் ஆளும் வேற்றுமை உருபாகிய அதுவும் தொடரில் அடுத்து வரக் கூடியதாக இருக்கின்றன.

உதாரணமாக :

ஊருக்கு கலியாணத்திற்கு போனால்

என்றும்

கண்ணனது மனைவியது சேலை

ராமனுடைய மகனுடைய புத்தகம்

என்றும் ஒரே வேற்றுமை உருபுகள் வருகின்றன. ஆனால் இன்று பேச்சு வழக்கில்

அவனிட்டைப் புத்தகத்தைக் கொடுத்தான்

அவனிட்டைக் காசைக் கேட்டான்

என்று இரண்டாம் வேற்றுமை 'ஐ' உருபும் வருகின்றது.

4. இன்றைய வழக்கிலுள்ள புதிய வேற்றுமை உருபுகள்

ஐ, ஆல் கு, இன், அது, கண் என்ற உருபுகள் இரண்டாம் வேற்றுமையினி ருந்து, ஏழாம் வேற்றுமை வரை வேற்றுமைகளுக்குரிய உருபுகளாக இலக்கண ஆசிரியர்கள் கூறியுள்ளனர். ஆனால் காலத்துக்குக்காலம் புதுப்புது வேற்றுமை உருபுகள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இன்றைய வழக்கிலுள்ள வாக்கியங்களை எடுத்து ஆராயின் பல புதிய உருபுகள் பொருளை வேறுபடுத்தக் கையாளப்படுவது காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

உடமைப் பொருளை உணர்த்த அது, உடைய, உருபுகள் கூறப்பட்டிருப்பினும் அவளின்ர வீடு; பிள்ளையின்ர சட்டை என ன்ர ஆளும் வேற்றுமை உருபாகப்

பேச்சுத் தமிழில் இடம்பெறுகின்றது. நீக்கல் பொருளை உணர்த்த ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபாகிய இருந்து உபயோகிக்கப்படுவது போல வளவுக்காலே வந்தான், வீட்டுக்காலே ஓடினான் என உக்கால என்னும் உருபு உபயோகிக்கப்படுகின்றது: 'கு' உருபுக்குப் பதிலாக 'என்று' என்னும் சொல் பயன்படுகின்றது:

சோதனைக் கென்று படித்தான்
காசக் கென்று செய்தான்.

இடப்பொருளில் 'ஐ' உருபு பயன்படுகின்றது:

பாலுக்கை தண்ணீரை ஊற்றினான்
வீட்டுக்கை பொருளை வைத்தான்.

முடிவுரை

மரபு வழித் தமிழ் இலக்கணகாரர் வேற்றுமை பற்றி விரிவாகக் கூறினாரே யெனினும், வேற்றுமைக்கும் சொற்றொடரியல்புக்குமுள்ள சில விசேட தொடர்புகளைத் தெளிவுறுத்தினரில்லை. அத்தகைய விசேட தொடர்புகள் சில இக்கட்டுரையில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவ்வடிப்படையில் தமிழ் வேற்றுமை அமைப்பினையும் சொல்லொழுங்கினையும் நாம் அணுகுமிடத்து மேலும் பல மொழியியல்புகளை அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்புண்டு.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், கணேசையர் பதிப்பு, திருமகள் அழுத்தகம், சுன்னாகம், சூத் 62
2. நன்னூல், ஆறுமுகநாவலர் வி. அச்சம், சென்னை, 24ம் பதிப்பு, 1966, சூத். 291.
3. நன்னூல், சூத். 296.
4. Lyons, J., Introduction to Theoretical Linguistics, Cambridge 1968 p. 294.

இலங்கையும் இந்து சமுத்திர வர்த்தகமும்

(கி. மு. 2ம் நூ. - கி. பி. 13ம் நூ. வரை)

ச. சத்தியசீலன்

வரலாற்றுத்தறை
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்
யாழ்ப்பாண வளாகம்

இலங்கை ஒரு தீவாகப் பரந்தளவிலான நீர்ப்பரப்பினிடையே இந்து சமுத்திரத்தின் மத்தியில் இந்திய உபகண்டத்திற்கு அண்மையில் அமைந்து காணப்படுவதாலே வர்த்தக வரலாற்றில் தனியானதோர் இடத்தை அது பெற்றுள்ளது. அதன் காரணமாகக் கிழக்கேயுள்ள நாடுகளுக்கும், மேற்கேயுள்ள நாடுகளுக்கு மிடையிலான கடல் வர்த்தகப் பாதைகள் சந்திக்கும் இடமாக இலங்கை முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. ஒரு புறத்திலே இத்தாலி, கிரேக்கம், சிரியா, அராபியா, எகிப்து, எதியோப்பியா என்பவையும், மறுபுறத்திலே தென்கிழக்காசிய நாடுகள், சீனா என்பவையும் அமைந்து காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு பரந்த அளவிலானதரைப் பிரதேசங்களிடையே நடைபெற்று வந்த கடல் வர்த்தகப் பாதைகள் சந்திக்கும் பிரதான நிலையமாக இலங்கை காணப்படுகிறது. இந்த வகையிலே பெற்றிருந்த கேந்திரத்தானத்தின் விளைவாக இந்து சமுத்திர வர்த்தக வரலாற்றிலே இலங்கை முக்கியமான இடத்தைப் பெற்று விளங்குகிறது.

இலங்கை வரலாறுனது ஆதிகாலத்திலிருந்தே வர்த்தகத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தது. அதனாலே பெருமளவு பாதிப்பைப் பெற்றிருந்தது. இலங்கை வரலாற்றுக்கால ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட திராவிட ஆரியக் குடியேற்றமும், தென்இந்திய, வடஇந்தியப் பண்பாட்டுப் படர்ச்சியும் அக்காலத்தில் நடைபெற்ற வர்த்தகத்தின் விளைவுகளே. பௌத்த ஜாதகக் கதைகளிலும், மகா பாரதம், அர்த்த சாஸ்திரம், மணிமேகலை போன்ற நூல்களிலும் ஆங்காங்கே காணப்படும் குறிப்புகளிலிருந்து, ஆரம்பகாலத்திலே வர்த்தகம் தொடர்பாக இலங்கை முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றிருந்தது என்பது நன்கு புலனாகும். பிற்பட்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட ஐரோப்பியரின் வருகைகூட இந்த வர்த்தக நோக்கினையே கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு நோக்கும்போது இலங்கை வரலாற்றிலே வர்த்தகத்தின் தாக்கம் நன்கு நிலவியதை அவதானிக்கலாம்.

இலங்கையின் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் பற்றியறிய எமக்குக் கிடைக்கும் மூலாதாரங்களைப் பொதுவாக இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்து நோக்கலாம். இலக்கிய ஆதாரங்களை, தென்னாசியா தவிர்த்த வெளிநாட்டுக் குறிப்புகள் என்றும், தென்னாசிய இலக்கிய மூலாதாரங்கள் என்றும் தொல்லியல் மூலங்களை சாசனங்கள் என்றும், பிற தொல்லியற் சின்னங்கள் என்றும் வகுத்து நோக்கலாம்.

இலக்கிய மூலங்கள் :

1. தென்னாசியா தனிந்த வெளிநாட்டுக் குறிப்புகள் :

இக் குறிப்புக்களை இந்து சமுத்திர வர்த்தகம் பற்றியும், அதில் இலங்கை கொண்டிருந்த பங்கு பற்றியும் அறியப் பெருமளவிற்குத் துணைபுரிகின்றன. இவை சனாக்குள்ளே ஸ்ராபோ, பெரிப்புளாஸ் ஆசிரியர், தொலமி, பிளினி, பிளேகோப்பியஸ், கொஸ்மஸ், பாகியன், ஹியூன் சாங், இத்திங், செளயூ-சுவா என்போர் எழுதிய குறிப்புகள் மிக முக்கியமானவை. பொதுவாக இவற்றைக் கிரேக்க, லத்தீன், அராபிய, சீன மூலாதாரங்கள் என்று குறிப்பிடலாம்.

2. தென்னாசிய இலக்கிய மூலாதாரங்கள் :

அதிர்ஷ்ட வசமாக எமக்குக் கிடைத்துள்ள வடமொழி, பாளி, சிங்களம் முதலிய மொழிகளிலுள்ள சில நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றுள் பௌத்த ஜாதகக் கதைகள், அர்த்த சாஸ்திரம், தீபவங்ஸ, மஹாவங்ஸ, மஹாவங்ஸ டகா, ஸமந்த பாஷாதிக்க, ரஸவாஹினி, பாலராமாயணம், ராஜதரங்கினி என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

தொல்லியல் மூலங்கள் :

1. சாசனங்கள் :

கிறித்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த பிராமிக்குகைச் சாசனங்களிலே வர்த்தகம் சம்பந்தமான குறிப்புகள் வருகின்றன. பிற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்தவையாக இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் கிடைக்கும் சாசனங்களும் எமக்கு வர்த்தகம் பற்றித் தகவல் தருகின்றன. இவற்றுள்ளே தென்னிந்திய வணிகக் கணங்கள் வெளியிட்டனவும், அவற்றுடன் தொடர்புடைய பிற சாசனங்களும், முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் நயினாதிவுக் கல்வெட்டும் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

2. பிறதொல்லியற் சின்னங்கள் :

இலங்கையின் பழைய துறைகளிலும், உள்நாட்டுப் பிரதேசங்களிலும் கிடைக்கும், வெளிநாட்டு நாணயங்கள், உடைந்த பொருட்கள், மட்பாண்ட ஓடுகள், சிறு மணிகள் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. நாணயங்களிலே இந்திய, உரோம, அராபிய, சீன நாணயங்கள் குறிப்பிடத்தக்கன.

இலங்கையின் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் பற்றித் தெளிவாக அறிவதற்கு இந்து சமுத்திரப் பிரதேசத்தில் நடைபெற்ற வர்த்தகம் பற்றியறிதல் அவசியமாகின்றது. இந்து சமுத்திரத்திலே நிலவிய வர்த்தகத் தொடர்புகளின் பல்வேறு கால கட்டங்களிலே இலங்கையின் முக்கியத்துவம் கூடியும் குறைந்தும் காணப்படுகிறது. அந்தப் பின்னணியிலேதான் இலங்கையின் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தின் தன்மை அளவு பற்றி அறிய முடியும்.

நாம் எடுத்துக்கொண்ட கர்லப்பகுதி வரையில் இந்து சமுத்திரத்தின் பரந்தளவிலான வர்த்தக நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இந்த நீண்டகாலப் பகுதியிலே கிறித்துவுக்கு முற்பட்ட முதலிரு நூற்றாண்டுகளிலிருந்து கிட்டத்தட்ட கிறித்துவுக்குப் பிற்பட்ட மூன்றாம் நூற்றாண்டுவரை கிரேக்க உரோமர்களின் வர்த்தக ஆதிக்கம் மேலோங்கியிருந்தது. உரோமப் பேரரசு வீழ்ச்சியடையச் சிறப்பாகப் பாரசீகர் ஆறாம் நூற்றாண்டு வரையில் இப்பிரதேச வர்த்தகத்திலே முக்கிய பத்துவம் பெறுகின்றனர். இவர்களின் பின்பு பத்தாம் நூற்றாண்டு வரையில் அராபியர் எழுச்சியைத் தொடர்ந்து இந்து சமுத்திர வர்த்தகம் பெருமளவு அவர்களாதிக்கத்துட்பட்டிருந்தது. பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கும் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும்

இடைப்பட்ட கால இந்து சமுத்திர வர்த்தகத்திலே பிரதேசவாரியாக அராபிய சோழ, ஸ்ரீவிஜய ஆதிக்கம் அவ்வப் பிரதேசத்தைச் சூழ நிலவி வந்தது. மேற் குறிப்பிட்ட காலவரையறைப் பின்னணியிலே இலங்கை வெளிநாட்டு வர்த்தகம் பற்றிக் கூறுதல் பொருத்தமாகும்.

தென்னாசியாவிற்கும் உரோமநாட்டிற்குமான வர்த்தகத்தொடர்புகள் முதலாம் நூற்றாண்டில் ஹிப்பலஸ் (Hippalus) என்ற மாலுமி பருவக்காற்றின் உபயோகத்தைக் கண்டுபிடித்ததின் மூலம் துரிதமடைந்தன. இதன் விளைவாகப் பேரரசர் குளோடியஸின் (Claudius) காலத்தில் புதுக் கடல்மார்க்கப்பாதை கண்டுபிடிக்கப் பட்டமை இந்துசமுத்திர வர்த்தக வரலாற்றிலே பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியதெனலாம். இக்கண்டுபிடிப்பாலே இப்பிரதேசங்களுக்கு இடையிலான பிரயாணக்காலம் வெகுவாகக் குறைக்கப்பட்டது. அத்துடன் ஆபிரிக்க, அராபியப் பிரதேசங்கட்கூடாக, இந்துநதிர்பிரதேசம், பாருக்கசா (Barukacca) மலபார் கடற்கரைப் பிரதேசங்களுக்கு நேரடியாகப் போகக்கூடிய விதத்தில் உதவி புரியத்தக்க தென்மேற் பருவக்காற்றின் உபயோகத்தையும் வெளிக்கொணர்ந்தது.

கிறித்துவுக்குப் பிற்பட்ட முதலிது நூற்றாண்டுகளிலும் உரோமப் பேரரசின் மூலம் ஏற்படுத்தப்பட்ட அமைதிச் சூழ்நிலையில் இந்தியாவிற்கும் உரோம நாட்டிற்குமிடையிலான வர்த்தகம் மிகவும் முன்னேறியிருந்தது. பேரரசில் சமாதானமும் செல்வப் பெருக்கும் ஏற்பட்டபோது கீழைத்தேய வாசனைப் பொருட்களுக்கும், ஆடம்பரப் பொருட்களுக்கும் மேற்கத்தைய உலகில் அதிக கிராக்கி ஏற்பட்டது. இந்தக் கிராக்கி இந்தியாவிற்குச் செல்லும் வர்த்தக மார்க்கமுடான நடவடிக்கைகளை மேலும் ஊக்குவிக்கலாயிற்று.

இந்திய உபகண்டத்திற்கு அண்மையில் இலங்கை அமைந்திருக்கின்ற காரணத்தால், சிறப்பாக இம்முதலாம் காலகட்டத்திலே தென்னிந்தியாவுடன் கிரேக்க உரோமர் கொண்ட தொடர்புபற்றி இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். இத்தொடர்புகள் பற்றியறிய எமக்குக் கிடைக்கும் பிறநாட்டார் குறிப்புக்கள் பெரிப்புளஸ் என்ற நூல், பிளினி எழுதிய இயற்கைநூல், தொலமியின் நூல்கள் என்பனவாகும். இவைதரும் குறிப்புக்களிலிருந்து கிரேக்க, உரோமர், சேர, சோழ, பாண்டிய எனப்பட்ட மூன்று இராச்சியங்களுடனும் வர்த்தகத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தனர் என்பது தெரிகின்றது. இதனால் முற்பட்ட கட்டத்தில் கிரேக்க உரோம வர்த்தகமானது பெருமளவிற்குத் தென்னிந்திய மேற்குக் கரைத்துறைகள் மூலமாகவே நடைபெற்றது என அறிகிறோம். இந்த நிலையில் இலங்கையுடன் நேரடியான வர்த்தகத் தொடர்புகள் இருந்தன என்று கருத முடியாதுள்ளது. பெரிப்புளஸ் கூறுவதன்படி ஈழப் பொருட்கள் கிரேக்க உரோம வணிகர்களால் தென்னிந்தியத் துறைகளிலே பெறப்பட்டன என்பதை அறிகிறோம்.¹ வாமிங்டன் அவர்களும் கிரேக்க உரோம வணிகர் பொதுவாக இலங்கையில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களை இலங்கைக்கு வராமலே இந்தியாவின் மேற்குக் கரையிலிருந்த வர்த்தக நிலையங்களிலே பெற்றுக்கொள்வதோடு திருப்தி கண்டார்கள் என்கிறார்,² இவ்வாறு பார்க்கையில் இக்காலத்தில் இலங்கையின் தென்னிந்தியாவுடனான வர்த்தகம் உரோமப் பேரரசுடனான வர்த்தகத்தின் ஒரு பகுதியாகவே நடைபெற்று வந்தது என்று கொள்ள முடிகிறது.

கிறித்துவுக்குப் பிற்பட்ட இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பின்பாகக் கிரேக்க உரோமர் இந்து சமுத்திர வர்த்தகத்திலே மிகவும் குறைந்தளவு பங்கையே பெறு

கின்றனர். உரோமப் பேரரசில் இதே காலப் பகுதியில் அரசியல் ஸ்திரமின்மை ஏற்பட்டு அதன் செல்வச் செழிப்புக்குன்றி வீழ்ச்சிப் பாதையிலே செல்லத் தொடங்குகின்றது. தென்னிந்தியாவில்கூட நான்காம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதி களப்பிரரது ஆட்சிக் காலமாக இருள் சூழ்ந்து காணப்படுகின்றது. இந்தக் காரணங்களால் இப்பிரதேசங்களுக்கிடையே இவர்களால் நடத்தப்பட்டுவந்த வர்த்தகம் தடைப்பட்டது எனக் கருதலாம். ஆனால் கிறித்துவுக்குப் பிற்பட்ட மூன்றாம்—ஆறாம் நூற்றாண்டுகள் வரையுமுள்ள காலப்பகுதியில் பாரசீக, அராபிய வர்த்தகர்கள் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றனர். உரோமப் பேரரசின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்த மூன்றாம், நான்காம், ஐந்தாம் நூற்றாண்டுகளில் எல்லாம் இந்துசமுத்திர வர்த்தகம் பற்றியறியப் போதிய ஆதாரங்கள் எமக்குக் கிடைக்காமற் போகின்றன. முன்னர் போலக் கிரேக்க லத்தீன் நூல்கள் இதுபற்றிக் குறிப்பவைமாகக் கிடைக்கவில்லை. கிடைக்கும் அராபிய நூல்களிலும் ஒருசில குறிப்புக்களே காணப்படுகின்றன. பாரசீக இலக்கியம் முழுமையாகச் சமய சம்பந்தமான இலக்கியமாதலால் வர்த்தகம் சம்பந்தமான குறிப்புக்கள் இல்லாமல் போகின்றன. இதனால் இந்துசமுத்திரத்தின் மேற்கில் நடைபெற்ற வர்த்தகத்தின் தன்மை, அளவு ஆகியவற்றை விளங்கப் போதிய ஆதாரங்கள் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை எனலாம். பொதுப்படக் கிடைக்கும் சில குறிப்புக்களை அடிப்படையாக வைத்து முன்போலவே தொடர்ந்தும் இந்து சமுத்திர மேற்குப் பாகத்தில் வர்த்தக முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன எனலாம். இதிலே கிரேக்க உரோமருக்குப் பதிலாக மேற்காசிய இனத்தவர் பங்கு பெறுகின்றனர்.

நான்காம் நூற்றாண்டிலே எழுதப்பட்ட உரோம நூலொன்றிலே பாரசீகக் குடாவிலும், அதற்கப்பாலுள்ள பிரதேசத்திலும் கப்பலோட்டும் முயற்சிகள் பெருமளவிலே மேற்கொள்ளப்பட்டது பற்றிக் குறிப்புள். பாரசீகத்தில் ஆதிக்கம்பெற்ற சசானிய வம்சத்தவர் பாரசீக மாலுமிகளின் கடலோட்ட முயற்சிகளுக்கு ஆதரவளித்தனர் என அறிகிறோம். மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் காலில் சசானிய மன்னன் கரையோரத்தில் பலபுதிய துறைகளையும், அவற்றுடன் தொடுக்கும் ஆற்றுத் துறைகளையும் தாபித்தான் என்றறிகிறோம். ஆகவே பாரசீகர் சசானிய மன்னர் காலத்தில் இந்துசமுத்திர வர்த்தகத்தில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கு, பெற்றிருந்தனர் என இவற்றைக் கொண்டு பொதுப்பட அறியலாம். இதேபோலவே அராபியாவின் தென்கரையோரத்தில் பாதுகாப்பும் வசதியும் பொருந்திய துறைகளை அராபிய மாலுமிகள் பயன்படுத்திக் கடலின் செல்வத்தைப் பெற்றகான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டதுபற்றிக் குறிப்புக்கள் கிடைக்கின்றன. பொதுப்பட அராபியரும் ஓரளவு இந்துசமுத்திர மேற்குப்பாக வர்த்தகத்திலே மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பின்பாகப் பங்கு கொண்டிருந்தனர் என்று கூறலாம். சீன ஆதாரங்களிலும் மேற்குப் பாக வர்த்தகம் பற்றி இடையிடையே குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. கிறித்துவுக்குப் பிற்பட்ட ஐந்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சீன ஆதாரமொன்றிலே காணப்படும் குறிப்பின்படி சீனா, இந்தியா, கிழக்காபிரிக்கா, சிரியா ஆகிய இடங்கட்கிடையே கடல் வர்த்தகத் தொடர்புகள் இருந்தன என்று அறியக்கிடக்கின்றது. பொதுவாக மேற்காசிய வர்த்தகர்களே தெற்கு நோக்கிக் கிழக்காபிரிக்கக் கரையோரத்திலும் வர்த்தக முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர் எனக்கொள்ள இடமுண்டு. ஆனால் மேற்காசிய, கிழக்காசிய வர்த்தகம் எவ்வாறு, எந்தளவிலே நடைபெற்றதென்று திட்டவட்டமாக அறியச் சான்றுகள் பேர்தாது. ஆனால் ஆறாம் நூற்றாண்டில் இதுபற்றிப் பெருமளவிற்குத் தெளிவான அமைப்பு புதிய ஆதாரங்களிலிருந்து வெளிப்படுகின்றது. அந்த அமைப்பின்படி இப்பெரு மார்க்கங்களின் நடுவே இலங்கை ஒரு பண்டங்கள் மாற்றப்படும் இடமாக, வர்த்தகப் பரிவர்த்தனை நிலைய

மாக அமைந்ததென்று பொதுப்படக்காண முடிகின்றது. அதே அமைப்புத்தான் ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலும் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று பல வரலாற்றாசிரியர் ஊகிப்பர். இவ்வாறு இலங்கை பெற்ற நிலையை ப்ரோகோப்பியஸ் (Procopius) எழுதிய நூலும்,³ கொஸ்மஸ் (Cosmas Indicopleustes) எழுதிய நூலும்⁴ உறுதியாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இந்துசமுத்திரத்தின் வர்த்தக வரலாற்றிலே கிறீத்துவுக்குப் பிற்பட்ட நான்காம், ஐந்தாம், ஆறாம் நூற்றாண்டுகளிலே மிக முக்கியமான அபிவிருத்திகள் ஏற்பட்டன. முன்னைய நூற்றாண்டுகளில் வர்த்தகப் பரிவர்த்தனை மையமாகத் தென்னிந்தியத் துறைகள் பெற்ற நிலைமைமாறி இம் முக்கியத்துவத்தை இலங்கைத் துறைகள் பெறலாயின. அவ்வாறான துறைகளில் மகாதீர்த்தம் பெருமளவில் இக்காலப் பகுதியில் பயன்படுத்தப்பட்டது என அறிகிறோம். சீன யாத்திரிகனான பாஹியன் ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இலங்கை வந்தபோது ஒரு சீன வாணிகன் தலைநகரில் வழிபாடு செய்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.⁵ குவாய் யூன் (Kwai Yeun) என்பவர் தொகுத்த சீனத்திரிபிடகத்திலே காணப்படும் பட்டியலில் நான்காம் நூற்றாண்டிற்கும் ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குமிடையே சீனவிற்கு இலங்கையிலிருந்து சென்ற பெளத்த துறவிகளது பெயர்கள் காணப்படுகின்றன⁶ இவர்களது இந்த நீண்டதூரப் பிரயாணங்கள் இப்பிரதேசங்களுக்கிடையே நடமாடிய வர்த்தகக் கப்பல்கள் மூலமாகவே நடைபெற்றிருக்க வேண்டும்.

ப்ரோகோப்பியஸின் நூலிலிருந்து எதிரோப்பியர்களும், பாரசீகர்களும் இலங்கையில் இந்தியர்கள் கொண்டுவரும் சீனப் பட்டுக்களை வாங்கினார்கள் என அறியக்கிடக்கிறது.⁷ இலங்கை பரிவர்த்தனை மையமாக விளங்கியது பற்றிய முக்கிய தகவல் கொஸ்மஸின் நூலிலே காணப்படுகின்றது. இவரது கூற்றுப்படி சீனா, இந்தியா, எதிரோப்பியா, பாரசீகம் ஆகிய நாடுகளின் கப்பல்கள் தமது பண்டங்களை இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்து அங்கிருந்து வேறு துறைகளுக்கு அனுப்பியதாகத் தெரிகிறது.⁸ அத்துடன் இந்த வர்த்தகத்திலே இலங்கையரும் மும்முரமாக ஈடுபட்டதாகவும் தங்கள் சொந்தக் கப்பல்களை இரு திசைகளுக்கும் அனுப்பி வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதாகவும் அறிகிறோம். பொதுவாகப் பாரசீக அக்ஸஸைட் கப்பல்களும், இந்தியக் கப்பல்களும், சீனக் கப்பல்களும் தூரகிழக்கு நாட்டு வர்த்தகக் கப்பல்களும் இலங்கைத் துறையான மகாதீர்த்தத்திலே சந்தித்துக் கொண்டன. இக்காலப் பகுதியிலே தென்னிந்தியா களப்பிரரின் ஆட்சியின்கீழ் இருந்தமையால்—இலங்கை தென்னிந்தியப் படையெடுப்புக்களிலிருந்து விடுதலை பெற்றிருந்தமையால் இந்நிலைமை நீடித்திருந்தது. இதே காலத்தைச் சேர்ந்த தீபெஸ் அறிஞர் தனது பிரயாணத்தின்போது இலங்கையின் சந்தைகள் எதிரோப்பிய, பாரசீக வணிகர்களால் நிறைந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.⁹ மேற்கூறப்பட்டவைகளிலிருந்து ஆறாம் நூற்றாண்டளவில் இலங்கை மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வர்த்தக நிலையமாக விளங்கியிருந்தது என்று சொல்லலாம். அந்த நிலையில் இலங்கையின் மேற்குக் கரையில் காணப்பட்ட மகாதீர்த்தம் இந்து சமுத்திரக் கடல் வர்த்தகத்தின் ஒரு நடுநிலையமாகவும், வர்த்தகப் பரிவர்த்தனை நிலையமாகவும் உன்னதமான ஓரிடத்தைப் பெற்றிருந்ததெனலாம்.

இத்தொடர்பின் விளைவாக ஐந்தாம், ஆறாம் நூற்றாண்டுகளில் இலங்கையின் துறைகளிலும், தலைநகரிலும் மேற்காசிய வர்த்தகர்களின் குடியேற்றங்கள் பெருமளவு தாபிக்கப்பட்டிருந்தன. சிரிய இனத்தைச் சேர்ந்த நெஸ்டோரிய கிறீத்தவ வர்த்தகர்கள் அந்நூற்றாண்டுகளிலே இலங்கையிலிருந்தனர் என்றும் அவர் சம

யத் தேவைகட்காக ஒரு நெஸ்டோரியக் கிறித்தவ பிஷ்ப்பாண்டவர் இலங்கைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார் என்றும், அறிகிறோம்.¹⁰ கொஸ்மஸின் இத்தகவல்களை உறுதிப்படுத்தும் வகையிலே அநுராதபுரத்திலே ஒரு நெஸ்டோரிய கிறித்தவ சிலுவை பொறிக்கப்பட்ட கல்லொன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது.¹¹

கிறீத்துவுக்குப் பிற்பட்ட ஐந்தாம், ஆறாம் நூற்றாண்டுகளில் இலங்கைப் பண்டங்கள் யாவும் பாரசீகப் பண்டங்களாகவே கருதப்பட்டன. ஏனெனில் பாரசீகக் கப்பல்களில் கொண்டு செல்லப்படும் பொருட்கள் அந்நாட்டுடன் தொடர்பு படுத்தப்பட்டமையே. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வஜ்ரபோதி எனும் பௌத்த பிக்கு இலங்கைக்கு வந்தபோது பொ-த்சி-லீ (Po-tchi-li) என்ற துறைமுகத்தில் முப்பத்தைந்து பாரசீகக் கப்பல்கள் காணப்பட்டதாகவும் அவை விலையுயர்ந்த கற்களைப் பெறுவதற்காக வந்திருந்தன என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.¹² இதே காலத்தைச் சேர்ந்த பிற ஆதாரங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் இவர் குறிப்பிடும் துறைமுகமாக மகாதீர்த்தமே இருக்கவேண்டும். ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இலங்கை வந்து சென்ற பாஹியனின் பிரயாண நூலில் இலங்கையின் துறைகளில் ஸேபியர் எனப்பட்ட மேற்காசிய வர்த்தகர் பலர் தங்கியிருந்தது பற்றியும், இலங்கைத் துறைகளிலிருந்து யாவாவிற்குக் கப்பல் போக்குவரத்து வசதிகள் இருந்தது பற்றியும் அறிகிறோம்.¹³ ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முன் இலங்கையிலிருந்த பாரசீகர் பற்றிய சிறந்த தகவல்களைச் சீன நூலான குவி-சோ (Hwi Chao) (729) கூறுகிறது.¹⁴ அதில் பாரசீகர் இலங்கையுடன் வர்த்தகம் செய்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்த இரண்டாம் காலகட்டப் பகுதியிலே இந்து சமுத்திரத்தின் கிழக்குப் பாகத்திலே நடைபெற்ற வர்த்தகம் பற்றி ஒருசில இந்திய, சீன ஆதாரங்கள் மூலம் பொதுப்பட அறிய முடிகிறது. கிறீத்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளிலிருந்தே தென்னாசியா, தென்கிழக்காசியா இடையிலான வர்த்தகத் தொடர்புகள் ஆரம்பித்திருந்தன. இந்திய மாலுமிகள் கிழக்கு நோக்கிப் பொன்விளையும் பூமி என்று வர்ணிக்கப்பட்ட சுவர்ணபூமி என்ற பரந்த பிரதேசத்திற்குச் சென்று வருதல் பற்றிய குறிப்புக்கள் பௌத்த ஜாதகக் கதைகளிலே அடிக்கடி காணப்படுகின்றன. அப்படியிருந்தபோதும் கிறீத்துவுக்குப் பிற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில்தான் மிகுந்த தெளிவுடன் இவ்வர்த்தகத் தன்மைபற்றி அறிய முடிகின்றது. கிறீத்துவுக்குப் பிற்பட்ட இரண்டாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ் நாட்டுத் துறைகள் இவ்வர்த்தகத்தில் பங்கு பெறுதலை இலக்கியச் சான்றுகள் மூலம் அறியலாம். இந்த ஆரம்பக் கட்டத்தில் இலங்கை அவ்வளவு தூரம் இவ்வர்த்தகத்தில் பங்கு கொண்டதற்குச் சான்றில்லை. ஆனால் நான்காம் நூற்றாண்டின் பின்பாக இலங்கையும் இத்தகைய வர்த்தகத்திலே பங்கு கொண்டது பற்றிச் சிறப்பாகச் சீன நூல்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது. வழக்கமாக இக்கிழக்குப் பாகத்து வர்த்தகத்தைத் தனிப்பட இந்திய மாலுமிகளே நடத்தியதாக இந்திய வரலாற்றாசிரியர் கருதினர். ஆனால் அண்மைக்கால ஆராய்ச்சிகளின் விளைவாக இவ்வர்த்தகத்திலே தென்னாசிய வர்த்தகர் பெற்ற பங்குபோன்று தென்கிழக்காசிய வர்த்தகரும் குறிப்பாக மலாய் இனத்தவர்களும் பங்கு கொண்டனர் என்பது கண்டுகொள்ளப்பட்டது. தென்கிழக்காசிய வர்த்தகர் தென்னாசியாவுடன் மட்டுமல்லாது கிழக்காபிரிக்கக் கரைவரை சென்றிருக்க வேண்டுமென்ற ஒரு கொள்கையும் ஆராய்ச்சியாளர் மத்தியிலே இருக்கின்றது.¹⁵ அதனால் ஆரம்ப கட்டத்தில் இந்தியரும், தென்கிழக்காசிய வர்த்தகரும் இந்துசமுத்திரத்தின் கிழக்குப்பாக வர்த்தகத்தை நடத்தினர் என்பதே பொருத்தமாகும்.

இந்துசமுத்திர வர்த்தக வரலாற்றின் மூன்றாம் கட்டமான கிறீத்துவுக்குப் பிற்பட்ட ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கும் பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்

தில் அராபியர் மேலாதிக்கம் பெறுகின்றனர். ஆறாம் நூற்றாண்டின் பின்பாக இஸ்லாத்தின் எழுச்சியின் விளைவாக அராபிய இனம் திடீரென்று வலுப்பெற்ற இனமாக மாறப் பல்வேறு துறைகளில் வேறு இனத்தவர் பெற்ற இடத்தை அராபியரே பெற்றனர். அதன் விளைவாக இதுவரை வர்த்தகத் துறையிலே பாரசீகர் வகித்துவந்த முக்கியமான இடத்தை அராபியர் பெருமளவில் பறித்துக் கொண்டனர். இதனால் ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கும், பத்தாம், பதினொராம் நூற்றாண்டுகளுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் மேற்காசியா, இலங்கையிடையே அராபிய வர்த்தக உறவுகள் கூடுதலாக ஏற்பட்டு அரபுக் குடியேற்றங்களும் கரையோரத்துறைகளிலே ஏற்பட்டன எனலாம்.

இதே காலப்பகுதியில் இந்துசமுத்திரத்தின் கிழக்குப்பாக வர்த்தகம் பற்றிச் சீன ஆதாரங்கள் தகவல் தருகின்றன.¹⁶ இதுவரை இந்தியரும், தென்கிழக்காசிய வர்த்தகரும் நடத்திவந்த வர்த்தகத்துடன் சீனர்களும் குறிப்பிடத்தக்களவு பங்கு பெறுகின்றனர். அவ்வாறு பங்கு பெறத் தொடங்கியவர்கள் பத்தாம், பதினொராம் நூற்றாண்டுகளில் தென்னாசியாவுக்கு வந்து சென்றனர். இவ்வாறு இலங்கையின் இரு பக்கத்திலும் நடைபெற்றுவந்த மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சர்வதேசக்கடல் வர்த்தகம்பற்றி எமக்கு ஒரு புறத்தில் மேலைத்தேய, மேற்காசிய ஆதாரங்களும் மறு புறத்தில் சீன ஆதாரங்களும் கிடைக்க, தென்னாசிய ஆதாரங்கள் போதியளவில் இதுபற்றிக் குறிப்பிடாதுள்ளன. இதனால் இவ்வர்த்தகத் தன்மையைத் திட்டமாக அறிய முடியாதுள்ளது. பொதுவாக நோக்குமிடத்து இவ்வர்த்தகம் உச்சக் கட்ட மடைந்த காலத்தில், சிறப்பாக ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலும் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த ஒவ்வொரு இனமும் இவ் வர்த்தகத்தைத் தமக்குச் சாதகமாக மாற்றுவதற்குப் பெரிதும் போட்டியிட்டுச் சில சந்தர்ப்பங்களிலே போராட்டம்கூட நடத்தின எனலாம். அப்படியாக மேற்கே அராபியர், நடுவில் தென்னிந்தியர், கிழக்கே மலாய் இனத்தவர் இவ் இந்துசமுத்திர வர்த்தகத்திலே ஆதிக்கம் பெற்ற இனத்தவராக ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின்னர் காணப்படுகின்றனர். இலங்கையானது ஒன்பதாம், பத்தாம் நூற்றாண்டுகள் வரையாவது இதில் மையமான பங்கு வகித்துப் பின் அவ்விடத்தை இழந்திருக்க வேண்டும்.

இந்துசமுத்திர வர்த்தக வளர்ச்சி வரலாற்றிலே பதினொராம் நூற்றாண்டு ஒரு முக்கியமான கட்டமாகும். அந்நூற்றாண்டில் இவ்வர்த்தகத்தைக் கட்டுப்படுத்த அராபியர் பெருமளவில் முயற்சித்து இலங்கைக்கப்பால் தென்கிழக்காசியாவரை செல்லத்தொடங்கினர் என அறிகிறோம். அதேசமயம் தென்னாசியாவில் தென்னிந்திய வல்லரசான சோழ அரசு எழுச்சி பெற்றுக் கடல்கடந்த பிரதேசங்களில் தன்னாதிக்கத்தை பரப்புதலைக் காணலாம். அதேநேரத்தில்தான் கிழக்கில், தென்கிழக்காசியாவில் மலாய் வல்லரசாக ஸ்ரீவிஜயம் எழுச்சி பெற்றுத் தன்னாதிக்கத்தைக் கடல் கடந்த இடங்களில் பரப்பவும் இந்தியா, சீனா இடையிலான வர்த்தகத்தைக் கட்டுப்படுத்தவும் முயற்சித்தது.

இறுதிக்கட்டமான பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் பதினாறாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இரு இந்துசமுத்திர வல்லரசுகள் இப்பிரதேசத்தில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தன. கிறித்துவுக்கு பிற்பட்ட ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தென்னிந்திய வெளிநாட்டு வர்த்தகம் ஒரு உச்சமான கட்டத்தை அடைந்ததெனலாம். இக்காலப் பகுதியில் வலிமை வாய்ந்த கடல்கடந்த பேரரசொன்றைச் சோழர் அமைத்திருந்ததால்

அது கொடுத்த பாதுகாப்பைப் பயன்படுத்தித் தென்னிந்திய வணிகக் கணங்கள் கடல்கடந்த வர்த்தகத்தில் குறிப்பாகத் தென்கிழக்காசியாவுடனும் ஓரளவிற்குத் தென்னாசியாவுடனும் துரிதமான வர்த்தகத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தின. இக் காலப்பகுதியிலே அரசியலுக்கும் வர்த்தகத்துக்கும் இடையிலிருந்த தொடர்பினை நேரடியாக அறிவதற்குச் சான்றுகள் இல்லாவிட்டாலும் இரண்டிற்குமிடையில் நெருங்கிய தொடர்புகள் இருந்தன என்பதை ஊகித்தறியும் வகையில் சம்பவங்கள் இடம்பெறுகின்றன. திட்டவாட்டமான சான்றில்லாத காரணத்தால் இக்கால வர்த்தக வரலாறு பலகருத்து வேறுபாடுகளுக்கு இலக்காகிய துறையாக அமைகிறது. ஆனால் சோழரின் கடல் கடந்த படையெடுப்பு - ஆதிக்கப் படர்ச்சியைத் தென்னிந்திய வர்த்தக நலன் பேணற்கான நடவடிக்கையாகவே கருதவேண்டும். சோழப் பெருமன்னன் இராஜேந்திரனின் படையெடுப்புக்கள் - வங்காளக்குடாவின் கரையோரங்கள், இந்துசுமுத்திர வர்த்தகப் பாதையிடையே காணப்பட்ட தீவுகளை ஆடிப்படுத்தியமை, அக்குடாவை சோழசமுத்திரமாக மாற்றுவதில் வெற்றி கண்டமை - தாக்கப்பட்ட இடங்களாகிய மாநக்கவாரம், மாப்பளாம் தலைத்தக் கோலம் என்பன வர்த்தக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த துறைகளாக இருந்தமை - இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது இப்படையெடுப்புகளுக்கு அரசியல் முக்கியத்துவத்தைவிட வர்த்தக முக்கியத்துவமே கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது.

கிறித்துவுக்குப் பிற்பட்ட ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பமளவிலிருந்து தென்னிந்தியாவின் சில பிரதேசங்களில் குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டிற்கு வெளியே கன்னடப் பிரதேசத்தில் ஐந்நூற்றுவர் என்ற வணிகக் கணத்தவர் எழுச்சி பெறுகின்றனர். கேரளத்திலே இதேகாலம் மணிக்கிராமம் போன்ற சில வணிகக் கணங்கள் தோன்றுகின்றன. பத்தாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பமளவில் இக்கணங்களின் நடவடிக்கைகள் தென்னிந்தியாவின் பல்வேறு பாகங்களிலும் இடம் பெறுவதுடன் கடல் கடந்த பிரதேசங்களிலும் இடம்பெறத் தொடங்குகின்றன. மணிக்கிராமத்தவர் தெற்கே இலங்கையிலும்¹⁷ தென்கிழக்கே தாய்லாந்தின் கரையோரத்திலும்¹⁸ வர்த்தக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தனர் என்பதற்குச் சாசனச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. பர்மாவிலும் சுமத்திராவிலும் தென்னிந்திய வணிகக் கணங்களின் சாசனங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.¹⁹ இக்கணத்தவர் வெறுமனே வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் மட்டும் ஈடுபடாது சமூக, சமயவிடயங்களிலும் ஈடுபட்டனர் என்பதை அவர்களது கல்வெட்டுக்கள் மூலம் அறியலாம். நான்கு நாட்டார், நகரத்தார், வலஞ்சியர் போன்ற வணிகக் கணங்களுடைய நடவடிக்கைகள் பற்றிக், குறிப்பிடும் சிலகல்வெட்டுக்களும் இலங்கையில் காணப்படுகின்றன.²⁰ பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பின்பாக இக்கணங்களின் சாசனங்கள் கடல்கடந்த பிரதேசங்களில் எதிலும் கிடைக்கவில்லை. இந்த நிலைமைக்கும் சோழப் பேரரசு தென்னிந்திய வணிகர்களுக்கு அளித்த பாதுகாப்புக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்க வேண்டும்.

சோழ மன்னர்கள் தூரப் பிரதேசங்களுடன் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் இங்கு கவனிக்கத்தக்கவை. சோழப் பெருமன்னருள் இராஜராஜன், இராஜேந்திரன், குலோத்துங்கன் ஆகியோர் சீனப் பேரரசரின் அவைக்குத் தூதுக்குழுக்கள் அனுப்பியதைச் சீன ஆவணங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.²¹ அப்படியான தூதுக்குழுக்கள் அரசியல் நோக்குடன் மட்டும் அனுப்பப்பட்டவையாக இருக்கமுடியாது. இக் காலத்தில் தென்னிந்தியா - கிழக்காசியா இடையில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த வர்த்தகத்திற்கும் தூதுக்குழுவிற்கும் தொடர்புண்டு என்று கொள்ள இடமுண்டு.

சோழரது வெளிநாட்டுப் படையெடுப்புக்கள் பதினொராம், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளிலே வெளிநோக்கிச்சென்ற வணிக கணங்கட்குப் பெரும் பாதுகாப்பை அளித்திருக்க வேண்டும். இதனைப் பாதுகாப்பு கிடைத்த காலத்தில் வணிகக் கணங்கள் தென்கிழக்காசியாவில் வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதிலிருந்தும், பாதுகாப்பற்ற சமயம் தம் நடவடிக்கைகளைக் கைவிடுவதிலிருந்தும் உணரலாம். கேரளக் கரை, இலட்சதீவுகள், மாலைதீவுகள், இலங்கை ஆகியவற்றை அடிப்படுத்தியதன் மூலம் மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கிச் சென்ற பெரு வர்த்தக மார்க்கங்களைத் தம்மாதிக் கத்துள் உட்படுத்தியபோது, வளர்ச்சி பெற்றிருந்த அராபியர் செல்வாக்கைக் கட்டுப் படுத்தவும் முடிந்தது. பதினொராம், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளிலே இலங்கை யிலோ தென்கிழக்காசியப் பிரதேசங்களிலோ அராபிய செல்வாக்கு வெளிப்படையாகத் தென்படாதிருப்பதற்கு இதுவே காரணமாதல் வேண்டும். மறுதரப்பில் ஸ்ரீவிஜயப் பேரரசின் ஆதிக்கத்தை அடக்கல் மூலம் தென்னிந்திய வர்த்தகக் கப் பல்கள் தடையில்லாது மலாக்கா நீரிணைவழியாகக் கிழக்கு நோக்கிச் செல்லக்கூடியதாகவும் இருந்தது. அத்தகைய வசதி நன்கு பயன்படுத்தப்பட்டுத் தென்னிந்திய வர்த்தகர் சீனாவுடன் பதினொராம் நூற்றாண்டில் வர்த்தகம் நடத்தியிருக்க வேண்டுமென்பதற்கு மறைமுகச் சான்றாகச் சோழப் பெருமன்னர் தூதுக்குழுக்கள் அமைகின்றன. ஸ்ரீவிஜயத்தின் எழுச்சிக் கட்டத்தில் அத்தகைய தூதுக்குழு இடம் பெருமை தென்னிந்திய சீன வர்த்தகம் தடைப்பட்டதன் விளைவாகலாம். சில வேளைகளில் இலங்கை, தென்கிழக்காசியப் பிரதேசங்களில் வர்த்தக நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்ட வணிகக்கணங்களே சீனாவிலும் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டிருக்கலாம்.

இலங்கையில் இக்குறிப்பிட்ட கால வர்த்தகம்தொடர்பாக முக்கியத்தும் வாய்ந்த சில துறைகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. அவற்றுள் மகாதீர்த்தம் அல்லது மாதோட்டம், ஊராத்துறை, ஐம்பு கோல, திருகோணமலை, பல்லவவங்க, உறுவெல என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. மாதோட்டம் அடிக்கடி மஹாவங்ஸலிலே குறிப்பிடப்படுகின்றது. இது படையெடுப்புக்கள் இறங்கிவரும் வழியாகவும், புறப்படும் இடமாகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. பிறொகொப்பியஸின் நூலிலிருந்தும், கொஸ்மஸ் தரும் குறிப்புக்களிலிருந்தும் மகாதீர்த்தம் பெருவர்த்தகத்தலமாக இருந்தது என்று அறியலாம். கொஸ்மஸின் கூற்றுப்படி சீன, இந்திய, எதியோப்பிய, பாரசீகம் ஆகிய நாடுகளின் கப்பல்கள் தமது பண்டங்களை இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்து அங்கிருந்து வேறு துறைகளுக்கு அனுப்பியதாகத் தெரிகிறது. ரஸவாஷினி எனும் நூலின்படி மகாதீர்த்தத்தில் நந்தி எனும் பெயருள்ள வணிகன் தன் கப்பல் கூட்டத்தின் உதவியுடன் ஏற்றுமதி இறக்குமதி வர்த்தகத்தை வெளிநாடுகளுடன் நடத்தினான் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 22 ஸமந்தபுஷாதிக்கவிலே மகாதீர்த்தத்திற்கும் சுவர்ணபூமிக்கும் இடையே நடைபெற்ற கடற்பிரயாணங்கள்பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. 23 சாகஸவத்து எனும் நூலின்படியும் மகாதீர்த்தத்தில் இருந்த வணிகன் ஊராட்டுப் புறங்களுக்குச் சென்று பண்டங்களை விற்பதாக அறிய முடிகிறது. 24 மன்னார் கச்சேரி தூண் கல்வெட்டு இத்துறைமுகத்திற்குப் பொறுப்பாக இருந்த மகாபுடலத்தன் (Mahaputa-laddan) என்ற அதிகாரியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. 25 இந்த வகையில் பார்க்கையில் இலங்கையின் இந்துசமுத்திரப் பிரதேசங்களுடனான வர்த்தகத்திலே மகாதீர்த்தம் மிகப் பிரதான துறையாக விளங்கியிருக்க வேண்டுமென்பதை அறியலாம்.

தற்காலத்தில் ஊர்காவற்றுறை என அழைக்கப்படும் ஊராத்துறை என்பதும் ஒரு பெரிய வர்த்தகத் துறையாக இருந்திருக்க வேண்டும். இத்துறைபற்றி நாம்

குறிப்பிடத்தக்க தகவல்களை முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் நயினூதிவுக் கல்வெட்டு மூலம் அறிகிறோம்.²⁶ இக்கல்வெட்டின் மூலம் பிறநாட்டார் இத்துறைக்கு வந்து வர்த்தகம் செய்தனர் என்பதைப் பெறுகிறோம். இதிலே இதுவரை வாசித்துத் தெளிவாக்கப்பட்ட பகுதிகளில் ஊராத்துறையில் இருந்த கப்பல்களின் சேதங்கள் தொடர்பான சில வர்த்தக ஒழுங்குபாடுகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. கிரிமலைக்கு மேற்கே மூன்றுமைல் நூரத்தில் காணப்பட்ட ஜம்புகோலத்துறை கூடியளவிற்குப் பெளத்த பாளிதூவ்களிலே சமயத்துடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டே குறிப்பிடப்படுகின்றது. வங்காளத்திலுள்ள தாம்ரலிப்தியுடனான தொடர்புகளைப் பொறுத்தமட்டில் ஜம்புகோலம் முக்கியம்பெறுகிறது. வடஇந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த சமய சம்பந்தமான உறவுகள் பெரும்பாலானவை இவ்விரண்டு துறைகளினூடாகவே நடைபெற்றன. இங்குவர்த்தக நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன என்பதற்கு ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. இருந்தாலும் கிழக்கிற்கும் மேற்கிற்குமான இந்து சமுத்திர வர்த்தகப் பாதையின் நடுவில் இருந்தமையால் ஜம்புகோலம் வர்த்தக முக்கியத்துவம் பெற்ற துறையாக இருந்திருக்கலாம் என்று எண்ண வைக்கின்றது. மகாதீர்த்தம் துறைமுக நகராக எழுச்சியடையப் படிப்படியாக ஜம்புகோலத்துறை தன் முக்கியத்துவத்தை இழந்திருக்க வேண்டும். கிழக்குக் கரையிலே காணப்படும் திருகோணமலைக்கும் கலிங்க நாட்டிற்குமிடையே தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இந்து சமுத்திரக் கிழக்குப்பாக வர்த்தகம் பொறுத்து இத்துறை முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு தென்மேற்காசிய நாடுகளுடன் வர்த்தக உறவுகள் ஏற்பட்டிருந்தால் அங்கு முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்த தென்னிந்திய வணிக கணங்களின் முயற்சிகள் இத்துறைமுகத்தைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசங்களிலும் நடைபெற்றிருக்கலாம். எப்படியாயினும் இந்துசமுத்திரத்தில் தம்மாதிகத்தைத் தாபித்துக்கொள்ள விரும்பிய சோழர் இத்துறைப்பகுதியில் தங்கள் முக்கிய கவனத்தைச் செலுத்தியிருக்க வேண்டும்.

இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்களிலும், உள்நாட்டிலும் பரவலாகக் காணப்படும் உரோம, பாரசீக, அரேபிய, இந்திய, சீன, நாணயங்களிலிருந்து அந்தநாடுகளுக்கும் இலங்கைக்குமிடையே நடைபெற்ற. வர்த்தக நடவடிக்கைகள் பற்றி ஓரளவு அறியலாம்.²⁷ மற்றும் பிறநாட்டுப் பொருட்கள், உடைந்த மட்பாண்ட ஓடுகள், மணிகள், தொல் பொருட்களாகக் கிடைக்கும் போது அவற்றுக்கும் இலங்கைக்குமிடையில் ஒரு காலத்தில் நடைபெற்ற வர்த்தகத் தொடர்புகள் பற்றி அறியலாம்.²⁸ அந்த வகையில் மேற்குக் கரையில் மகாதீர்த்தம் கூடியளவு சிறப்புப் பெற்ற துறையாக விளங்கியதற்கு அங்குகிடைக்கும் உரோம, சீன, மேற்காசிய நாணயங்கள், மட்பாண்ட ஓடுகள், மணிகள் என்பன சான்றுகின்றன.

இலங்கைத்துறைகளில் பிறநாட்டுப் பொருட்கள் இறக்கும்தி செய்யப்பட்டு வேறு நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டாலும், இலங்கையின் சொந்த ஏற்றுமதிப் பொருட்களாகப் பெரும்பாலும் ஆடம்பரப் பொருட்கள், விலை மதிக்க முடியாத கற்கள், முத்துக்கள், யானைகள், பிடவைகள் ஆமையோடுகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களாக தங்கம், வெள்ளி, செம்பு, கண்ணாடி, பவளம், உயர்வகை மட்பாண்டங்கள், குதிரைகள், குடிபானங்கள் என்பன குறிப்பிடப்படுகின்றன. இக்கால வர்த்தகத்திலே பணப்புழக்கம் காணப்பட்டாலும், அது எந்த அளவிற்கு இடம் பெற்றிருந்தது என்பதைக் கூற முடியாதுள்ளது. பண்டமாற்றம் இவ்வர்த்தகத்திலே பிரதான இடத்தை வகித்திருக்க வேண்டுமென்று பொதுப்படக் கூறலாம்.

இந்து சமுத்திர வர்த்தகத்தின் ஆரம்ப நூற்றாண்டுகளில் இலங்கை அதிக முக்கியத்துவம் பெறுது காணப்பட்டது. கிறித்துக்குப் பிற்பட்ட மூன்றாம், நான்காம், ஐந்தாம், நூற்றாண்டுகளில் மேற்கு, கிழக்கு நாடுகளுடனான தொடர்புகள் அதிகரித்து ஆறாம் நூற்றாண்டிலே முக்கியமான இடத்தை இவ்வர்த்தகத்திலே பெற்றது. இதே காலத்தில்தான் இலங்கை ஒருசர்வ தேச வர்த்தகப் பரிவர்த்தனை நிலையமாக விளங்கியது. தொடர்ந்து பத்தாம் நூற்றாண்டு வரை இந்தநிலை காணப்பட்டு, சோழப்பேரரசின் எழுச்சியுடன் இதுவரை பெற்ற முதன்மை நிலை குறைவுறுகின்றது. இறுதியில் சோழப்பேரரசு, ஸ்ரீ விஜயப் பேரரசுகளின் வீழ்ச்சியின் பின்பாகப் பிரதேச வாரியான ஆதிக்கம் இழக்கப்பட கிறித்துக்குப் பிற்பட்ட பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டளவிலே அராபியர் கைக்குப் பழையபடி இந்துசமுத்திர வர்த்தகம் சென்று விடுகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. The Periplus of Erythraean Sea, Trans. W. H. SCHOFF, Calcutta. 1887 P. 227—230.
2. WARMINGTON E.H. The Commerce between the Roman Empire and India: Cambridge, 1928, P.63.
3. PROCOPIUS, Persian Wars, Loeb classical library edition Vol. 1—8, 1914 — 1940.
4. COSMAS Indicopleustes, The Christian Topography, ed. Mr. Crindle Cambridge, 1909.
5. BEAL. S. Buddhistic Records of the Western World. Intro. P. LXXI-LXXIX London 1884
6. Journal of the Royal Asiatic Society (Great Britain) 1903, P. 368—370.
7. PROCOPIUS Persian Wars, Trans DEWING H. B. Bk. I Ch XX Sections 9—13.
8. COSMAS P. 364 ff
9. Quoted in "CONSTANTINE AND INDIA" by T. K. Joseph, Journal of Indian History Vol. XXVIII Pt. I April, 1950 P. 5.
10. COSMAS. P. 364—372
11. Archaeological Survey of Ceylon Annual Report 1924, 59. P. 51—52.
12. Journal of Asiatique May — June, 1900 PP 418—421.
13. GILES, H. A. The travels of Fa-Hein London 1959 P. 78.
14. Journal of the American Oriental Society Vol, 33 P. 205.
15. Unesco Features, African History, New perspectives. 689, 690, 691, 1975 Paris P. 11—20.
16. Chau Ju-Kuo ed. F. Hirth and W.W. ROCKHILL. Amsterdam 1966.
17. EPIGRAPHIA ZEYLANICA Vol. III P. 78 ff and 89.
18. SASTRI K. A. N., 'The Takua — Pa (Siam) Tamil Inscription, Journal of Oriental Research, Madras, VI, PP. 229—230.

19. HULTASCH G. A Vaishnava Inscription at Pagan EPIGRAPHIA INDICA VII P. 197.
SASTRI K. A. N. 'A Tamil Merchant Guild in Sumatra.' Tijdschrift Voor Indische Tnal—Landen Volken Kunde, LXXII, 1932 (Batavia) p. 314
20. INDRAPALA, K. South Indian Mercantile Communities in Ceylon Circa 950—1250,
Reprinted from The Ceylon Journal of Historical and Social Studies New Series Vol. I No. 2, July—Dec. 1971.
21. SASTRI K. A. N. The Colas Madras 1955. PP. 605—606.
22. Rasavahini, ed. Saranatissa Thera. Colombo. Part II 1899 P. 139 ff.
23. Samantapasdika ed. V. P. Ekanayake, Colombo, 1915 P. 808.
24. Sahassa Vathu. Buddhadattas edition, Colombo. P. 126.
25. E. 2 Vol. III P. 113.
26. INDRAPALA, K. 'The Nainativu Tamil Inscription of Parakrama bahu I University of Ceylon Review XXI. No. 1 APRIL, 1963, P. 68.
27. CODRINGTON, H.W. Ceylon Coins and Currency, Colombo. 1924 PP. 49 FF 166—167.
28. Archaeological Survey of Ceylon Annual Report 1950 P. 15.

தென்னாசியவியற் கருத்தரங்குக் கட்டுரைகள்

யாழ்ப்பாண வளாகத்தில் தென்னாசியவியற் கருத்தரங்குகள் பல்வேறு விடையங்களை யொட்டி நடைபெற்று வருகின்றன. இவ்வருடத்தில் இதுவரை நான்கு கருத்தரங்குகள் தமிழ் மொழி மூலமாக நடைபெற்றன. அக்கருத்தரங்குகளில் படிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள் இலக்கியம், மெய்யியல், நூலகவறியியல் ஆகிய துறைகளைச் சார்ந்தன. அவற்றின் சுருக்கங்கள் பலருக்கும் பயனுடைத்தொகுமென எண்ணித்தொகுத்து இவ்விதழிலே தரப்படுகின்றன — ஆசிரியர்

[1.] ஆய்வுக் கட்டுரைப் பொருள் : 1970க்குப் பின் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள்

ஆய்வாளர் : நாகராஜையர் சுப்பிரமணியம்,
நூலகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.

1970 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1975 ஆம் ஆண்டிறுதிவரை நாவல்கள், குறு நாவல்கள், நெடுங்கதைகள், தொடர்கதைகள், பிறமொழிகளிலிருந்து தமிழாக்கப் பட்ட நாவல்கள் என்ற எல்லா வகையிலுமாக சுமார் என்பதுக்கு மேற்பட்ட படைப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன.

எழுபதுக்குப்பின் நூல்வடிவில் வெளிவந்தவற்றுள் மர்மப் பண்புள்ளனவும், சம்பவச் சுவைநோக்கில் எழுதப்பட்டனவும், வரலாற்றுக் கற்பனைகளும், காதல் தியாகம், ஏக்கம், முதலிய தனிமனித மன உந்தல்களுக்கு வடிவம் தருவனவாகவும் அமைந்த படைப்புக்கள் பெரும்பாலான. இவை இத்தகைய கதைகளுக்கு தமிழ் நாட்டை நாடியிருந்த பெருந்தொகையான வாசகர்களைத் திருப்தி செய்து சுயதேவையைப் பூர்த்தி செய்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வர்த்தக ரீதியில் இவை ஈட்டித் தந்த வெற்றி சமுதாயப் பார்வையுள்ளனவும் மண்வாசனை கமழ்வனவுமான தரமான நாவல்களை வெளியிடுவதற்கேற்ற வகையில் பிரசுரக்களத்தை வலுப்படுத்தியது என்பது கருத்திற் கொள்ளவேண்டிய தொன்றாகும்.

பிறமொழிகளிலிருந்து தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டவற்றுள் மாண்புமிகு அமைச்சர் டி. பி. இலங்கரத்தினவின் அம்பய ஹலுவ (இணைபிரியாத தோழர்) சிங்கள, தமிழ் இலக்கியப் பரிமாற்றத்திற்குச் சின்னமாக அமைந்ததென்பதை மட்டும் குறிப்பிடலாம். காலஞ்சென்ற செ. கதிர்காமநாதன் தமிழாக்கிய கிருஷ்ணசந்தரின் நான் சாகமாட்டேன் தமிழில் வெளிவந்துள்ள பிறமொழி நாவல்களுடன் ஒப்பு நோக்கி ஆராய்வதற்கேற்ற சிறப்புடையது.

(அ) சமுதாயப்பார்வையுள்ள நாவல்கள் :

இக்காலப் பகுதியில் குறிப்பிடத்தக்க தரமுடையனவாக வெளிவந்த சமுதாயப் பார்வையுள்ள நாவல்கள் சமுதாயத்தின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளான பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு, சாதி ஏற்றத்தாழ்வு, வகுப்புவாதம், சமூக உறவுநெறிக

ளின் ஊழல்கள் என்பவறைப் பொருளாகவும் பின்னணியாகவும் கொண்டவை. பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வைப் பொருளாகக் கொண்டவற்றுள் செ. கணேசலிங்கனின் மண்ணும் மக்களும் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் காலங்கள் சாவதில்லை இரண்டும் குறிப்பிடத்தக்கவை. கணேசலிங்கன் நிலவுடைமையாளர்களுக்குக்கெதிராக நிலமற்ற விவசாயிகளைப் போர்க்கோலம் பூணத் தூண்டும் வகையில் மண்ணும் மக்களும் நாவலை எழுதினார். விவசாயிகள் சம்பந்தப்பட்ட கதை என்பதால் விவசாயப் பிரதேசங்களான கிளிநொச்சி, வவுனியா இரண்டுக்குமிடைப்பட்ட பகுதியைச் சார்ந்தவையாக அரசங்குடி, பழங்குடியிருப்பு என்னுமிரு கற்பனையூர்களைப் படைத்துக் கதை கூறும் இவர் அவ்வூர்களை இயல்பான பிரதேச மண்வாசனையுடன் படைக்கத் தவறிவிட்டார். வர்க்கப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லும் நோக்கில் இனிமேல் நடைபெற வேண்டியதாக அவர் கருதும் விவசாயிகளின் போராட்டத்தை நிகழ்வதாகக் காட்டியுள்ளமை உண்மைத் தன்மைக்கு ஊறுவிளைவித்துள்ளது. பிரசார நோக்கு ஆதிக்கம் பெற்றுள்ளதாலும் தத்துவச் செறிவான உரையாடல்களாலும் கதையின் விறுவிறுப்புக் குறைந்து விடுகின்றது.

மலையகத்தில் அடிப்படையுரிமைகளற்ற நிலையில் வாழும் தோட்டத்தொழிலாளரின் அவலவாழ்க்கையை, ஒரு சம்பளப் போராட்டத்தை மையமாக வைத்துச் சித்தரிக்கும் காலங்கள் சாவதில்லை நாவலில் தொழிலாளரைச் சுரண்டிவாழும் சிங்கள கிளாக்கர்களுக்கெதிராகத் தமிழ்த்தொழிலாளர் போராடி வெல்வதாகக் கதை அமைகின்றது. மலையகத் தொழிலாளரின் எரியும் பிரச்சினைகளுக்கு அழுத்தங்கொடுப்பதற்குப் பதிலாக காதல், வீரம், சோகம் கற்பழிப்பு முதலியவற்றுடன் கூடிய சம்பவச்சுவை பொருந்திய கதையாக இந்நாவல் அமைந்துவிட்டது. தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்க்கையின் இன்னல்களைக் கோகிலம் சுப்பையாவின் துரத்துப்பச்சை (1964) யோ. பெனடிக்ட் பாலனின் சொந்தக்காரன் (1968) நாவல்களில் யதார்த்தமாகக் கண்ட பிறகு காலங்கள் சாவதில்லை நாவலில் புதிதாகக் குறிப்பிட எதுவுமில்லை.

பொருளாதாரப் பிரச்சினையைப் பொருளாகக் கொண்டெழுதப்பட்ட குறுநாவல்களில் செ. யோகநாதனுடைய இருபது வருஷங்களும் மூன்று ஆசைகளும் சுதந்திரம் பெற்று இருபது ஆண்டுகளாகியும் (1968) அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, உறையுள், வசதிகளைப்பெற முடியாமல் தவிக்கும் ஏழமையுடன் வாழ்வோரைக் காட்டி அவர்கள் இயல்பிற்கு மாறாக வானத்தை மண்ணிலிருந்து எட்டித் தொடமுயன்று தோல்வியுற்று நிறைவேறாத ஆசைகளுடன் அழிவதைக் காட்டுகின்றது. பல்கலைக்கழக மாணவனான சுமணதாசு இந்தவகையில் முயன்று ஒரு கோழையாகத் தற்கொலை செய்து கொள்கிறான். யார்த்த நிலையை உணர்ந்து வசதியற்றவர்களுக்காகப் போராடும் இயக்கங்களுடன் தொடர்பு கொண்டு உழைப்பதே செயற்பாலது என்பது நாவலின் செய்தி. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிசெய்த காலப்பகுதியில் பல்கலைக்கழக மாணவர்களிடையே நிலவிய மனநிலையை இந்நாவல் பிரதிபலிக்கின்றது.

செ. யோகநாதனின் இன்னொரு குறுநாவலான தோழமை என்றொரு சொல் யாழ்ப்பாண மீனவக் களத்தினைப் பகைப் புலமாகக் கொண்டது. இங்கு முதலாளி ஒருவர் தொழிலாளர்க்கு இளைக்கும் இன்னல்களைக் காட்டி அவற்றில் ஆரம்பத்தில் முதலாளியின் சார்பாக நின்ற தொனிலாளி ஒருவன் ஒரு கட்டத்தில் தனது வர்க்க உணர்வு கைவரப்பெற்றுத் தொழிலாளர் சார்பிலே போராடத் துணிகிறான். முதலாவது குறுநாவல் தனிமனித ஆசா பாசங்களைக் கைவிட்டு அரசியலி

யக்க ரீதியில் இணைந்து போராட வேண்டுமென்ற உணர்வையும் இரண்டாவது குறுநாவல் வர்க்க உணர்வு கைவரப் பெறவேண்டும் என்பதையும் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வைப் பொருளாகக் கொண்டு 1970 க்குப்பின் எழுதிய நாவலாசிரியர்கள் சமகாலத்தின் தேசிய ரீதியான பிரச்சினைகளை அணுகியதாகத் தெரியவில்லை. 1970 ல் அமைந்த ஐக்கிய முன்னணி ஆட்சியும் அது படிப்படியாக எடுத்துவந்த பொருளாதார நடவடிக்கைகளும் தேசிய ரீதியாக எத்தகைய சமூக மாற்றங்களை விளைவித்தன என்பதை அவதானித்ததாகத் தெரியவில்லை. கணேசலிங்கன், ஆட்சி தொடங்கிய உடனேயே அவநம்பிக்கை தெரிவித்து எழுதினார். தெளிவத்தை ஜோசப் நிகழ்காலத்திற்கு வரவேயில்லை. யோகநாதன் பொதுவான வர்க்கபோதக் கருத்துக்களுக்கு விளக்கம்தர எழுதினாரேயன்றி சம காலத்துடன் ஒட்டிக் காரண காரியத் தொடர்பாக எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. அரசியல் ரீதியாகவும், பொருளாதார ரீதியாகவும் கடந்த ஆறு ஆண்டுகளில் ஈழத்தில் முக்கிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டனவா? மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதாக ஏற்றுக் கொண்டால் நாவலாசிரியர்கள் ஏன் அவற்றை அவதானிக்கவில்லை? என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு விடை ஆராயப்பட வேண்டியது.

ஈழத்துத் தமிழ் மக்களிடையே - சிறப்பாக யரழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தைச் சார்ந்தவரிடையே நிலவும் முக்கிய சமூகக் குறைபாடான சாதி ஏற்றத்தாழ்வுப் பிரச்சினையைப் பொருளாகக் கொண்டு இக்காலப் பகுதியில் நான்கு நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் கே. டானியல் எழுதிய பஞ்சமர் பஞ்சப்பட்ட மக்களின் வாழ்வைச் சித்தரிக்கும் பேரோவியம் என்று பாராட்டைப் பெற்றது. பஞ்சமரில் தாமும் ஒருவராக நின்று அனுபவத்தின் துணைகொண்டு எழுதியதால் பொருளில் மட்டுமன்றி மொழியிலும், நடையிலும், கவையிலும் தரமானதாக விளங்கும் இந்நாவலை 'தற்கால ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு கட்டம்' என்றும் 'அறிவையும் அநுபவத்தையும் அரசியலையும் பற்றி நிறையக் கதைத்துக் கொண்டு உயர்சாதியினருக்கு துதிபாடிக் கிடக்கும் கற்றகம்பலை நோக்கி டானியல் விட்டசவால் பொலத் தோன்றுகின்ற'தென்றும் திறனாவாளர் கருதுவர்.

(அ) இத்தகைய சிறப்புப் பொருந்திய இந்நாவலில் அடிப்படை அமைப்பான பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்திற்கு முதன்மை தரப்படவில்லையென்றும்,

(ஆ) நாவலின் இறுதியில் 'வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனின் பேத்தியும்...' எனவரும் தடித்த எழுத்துப்பகுதி உயர்சாதியினரின் பாலுறவு ஒழுக்கக் கேடுகளை அம்பலப்படுத்துவதே ஆசிரியரது குறிக்கோள் என்று கருதத் தூண்டுகின்றதென்றும்,

(இ) சட்டரீதியான (தேநீர்க்கடைப் ஸ்ரவேசத்தில்) அனுமதியில் அதிக நம்பிக்கை வைப்பது போலத் தோன்றுவது பஞ்சமரின் புரட்சிகர உணர்வை மட்டுப்படுத்துகின்றதென்றும் குற்றங்கள் கூறப்படுகின்றன.

தெனியான் எழுதிய விடிவை நோக்கி என்ற நாவல் யாழ்ப்பாணப் பகுதிக் கிராமம் ஒன்றில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிப் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு ஏற்படும் சிக்கல்களையும் அதில் அவர்களது சமூகத்தவனான ஆசிரியன் எதிர்கொள்ளும் எதிர்ப்புக்களையும், அடையும் முன்னேற்றங்களையும் கூறுகிறது.

‘சோக்கன்’ எழுதிய சோ சாதிவிட்டுச் சாதியிலே விவாகம் செய்வதாலும் ஆய்வங்களையும், தேனிக்கடைகளையும் திறந்து விடுவதனாலும், சமபந்திப் போசனத்தாலும் சாதிப்பிரிவினைக்கு சாவுமணி அடித்துவிட முடியுமா? என்ற பிரச்சினையின் பகைப்புலத்திலே வளர்ந்து செல்வதாக ஆசிரியராற் குறிப்பிடப்பட்டது.

ஒரு சமூகத்தின் விழிப்பையும் மாற்றத்தையும் பேசுகின்றது என்ற குறிப்புடன் நூல் வடிவில் வெளிவந்த செங்கை ஆழியானின் பிரளயம் நாவல் சிரித்திரன் இதழில் மயானபூமி என்ற தலைப்பில் தொடர் கதையாக வெளிவந்தது எனத் தெரிகின்றது. இந்நாவலின் களம் வண்ணார்பண்ணை. அங்கு சலவைத்தொழிலாளியாகவுள்ள ஒருவரின் குடும்பத்தில் நிகழும் மாற்றத்தை இந்நாவல் பேசுகிறது.

சாதிப் பிரச்சினையைப் பொருளாகக் கொண்ட மேற்படி நான்கு நாவலாசிரியர்களில் டானியல் 1970 க்கு முற்பட்ட காலகட்டத்தையே பிரதிபலிக்கிறார். தெனியான் பிரச்சினைக்கு அழுத்தம் கொடுக்கத்தவறிவிட்டார். சோக்கன் கருத்து வடிவிலும் உயர்சாதியினரிடையில் அது எழுப்பும் அலைகளைக் காட்டும் வகையிலும் எழுதினார். செங்கை ஆழியான் கோஷங்கள் எழுப்பாமல் நடைபெறும் மாற்றத்தைக் காட்டினார். 1970 க்கு முன் கொழுந்துவிட்டெரிந்த சாதிப்பிரச்சினை அதன்பின் நிறுபூத்த நெருப்பாகி விட்டதாற்போலும் அப்பிரச்சினைக்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் நாவல்கள் வரவில்லை என்று எண்ணத்தோன்றுகின்றது. செங்கையாழியான் இன்றைய காலகட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கிறாரா என்பது இன்றைய சமூகப் பின்னணியில் வைத்து ஆராயப்படவேண்டியது.

ஈழத்தில் தமிழர், சிங்களவர் என்ற இரு இனத்தினரிடையிலும் காணப்படும் வகுப்புவாத உணர்வின் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட அருள் சுப்பிரமணியத்தின் அவர்களுக்கு வயதுவந்துவிட்டது என்ற நாவல் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கான யதார்த்த பூர்வமான களத்தை ஏற்படுத்துகின்றதென்ற பாராட்டைப் பெற்றது.

யாழ்ப்பாணப் பகுதிக் கிராமமொன்றின் சமூக உறவு முறைகளிற் காணப்படும் ஒழுக்கங்கள் மனிதப் பண்புகள் என்பனவற்றைக் காட்டுவதாக எழுந்தது ஏ. ரீ. நித்தியகீர்த்தியின் மீட்டாத வீணை.

சமுதாயப் பார்வையுடன் எழுதப்பட்ட மேற்படி நாவல்களைப்பற்றித் தொகுத்துக் கூறுவதனால் பொருளாதாரப் பிரச்சினையைப் பொருளாகக் கொண்ட நாவல்கள் 1970 க்கு பிற்பட்ட சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்றும், சாதி ஏற்றத்தாழ்வைப் பொருளாகக் கொண்ட நாவல்களில் தரமானதான பஞ்மரும் 1970க்குப் பிந்தியநிலையைக் காட்டவில்லை என்றும் பிரளயம் அமைதியான சமூகமாற்றத்தைக் காட்டுகின்றதென்றும், வகுப்புவாதப் பகைப்புலத்தில் எழுந்த அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது, சமூக உறவு ஊழல்களை காட்டும் மீட்டாத வீணை என்பன இன்றைய சமூகத்தை வர்க்கச் சார்பற்ற எழுத்தாளர்களது கண்ணோட்டத்தில் சித்தரிக்கின்றன என்றும் கூறலாம்.

(ஆ) மண்வாசனை நாவல்கள் :

அ. பாலமனோகரனின் நிலக்கீளி தமிழ் நாவலிலக்கிய உலகுக்குப் புதிய தொரு பிரதேசத்தை அறிமுகம் செய்திருக்கிறது. வவுனியாமாவட்டத்தின் தண்ணி முறிப்புக் கிராமத்தைக் கொண்டெழுதப்பட்ட இந்நாவல் வன்னிப் பிரதேசத்தின் மண்வாசனைக்கு முதன்மை தந்து அவ்வியற்கையோடு ஒட்டிய கதைப் பொருளையும் பாத்திரங்களையும் படைத்து எழுப்பப்பட்டது.

பாலமனோகரனின் மற்றொரு நாவலான குமாரபுரம் வவுனியா மாவட்டத்தில் தண்ணீருற்றுக்கு அயலிலுள்ள குமாரபுரம் என்ற கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டது. நிலக்கிளி போல பிரதேசப்பகைப்புலத்திற்கு அதிமுதன்மை தராமல் கதையம்சத்தை முதன்மைப்படுத்தி எழுந்த இந்நாவல் ஒரு பெண் மன உறுதியால் குடும்பமானம் காக்கப்படுவதைக் கதையாகக் கொண்டது. செங்கையாழியான் எழுதிய வாடைக்காற்று நெடுந்தீவுக் கடற்கரையைக் களமாகக் கொண்டது. அப் பிரதேசத்தை சுவைபட சித்தரிக்க முயன்று ஒரு நல்ல காதற் கதையைப் படைத்துள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்தின் பாஷையூரில் தாமுண்டு தம் தொழிலுண்டு என்று ஒதுங்கி வாழும் மக்கள் பகுதியினர் தங்கள் இயல்பான வாழ்க்கை முறையிலேயே தேசத்தின் ஒருமைப்பாட்டிற்கான தங்கள் பங்கைத் தந்து விடுகிறார்கள் என்ற கருத்துடன் அம்மக்களை வைத்து போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர் என்ற நாவலை எழுதிய டானியல் கடற்கரைப் பிரதேசத்தின் வாசனையைப் புலப்படுத்துவதில் வெற்றி பெற்றுள்ளார். ஆனால் அந்தக் கருப்பொருள் வர்ணையினூடாகப் புலப்படுத்தப்படும் கதை நிறைவானதாக அமையவில்லை என்றே திறனாவாளர் பலராலும் கருதப்படுகின்றது. ஆசிரியர் சார்ந்துள்ள வர்க்க உணர்வு நாவலில் முனைப்புப் பெறவில்லை என்ற குறையும் கூறப்பட்டுள்ளது. பஞ்சமர் நாவலைவிட இந்நாவலிற்குள் தனது அனுபவ முதிர்ச்சி காணப்படுகிறதென்றும் இயல்பாக பாஷையூரில் வாழும் மக்களைத்தான் கதையிற் கொண்டுவந்திருப்பதாகவும் ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.

மண்வாசனை நாவல்களில் நிலக்கிளி 1950 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியை வைத்து எழுதப்பட்டது. குமரபுரமும் ஏறக்குறைய அச்சகாலப்பகுதிதான். வாடைக்காற்று 1970 க்குமுந்திய காலப்பகுதியைச் சார்ந்தது. போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர் 1958-ம் ஆண்டைப் பின் எல்லையாகக்கொண்டுள்ளது. எனவே இரு நாவல்களிலும் 1970 க்குப் பிற்பட்ட அவ்வப் பிரதேச நிலைகளைக் காணமுடியாது. எனவே அண்மைக்கால அரசியல், பொருளாதார மாற்றங்கள் கல்வி, மனோவளர்ச்சி என்பனவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு இந்நாவல்களை அணுக முடியாது.

முடிவாக, 1970க்குப்பிற்பட்ட தமிழ் நாவல்கள் பற்றிக் கூறக் கூடிய கருத்துக்கள்,

(அ) பெரும்பாலான நாவல்கள் 1970 க்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியையே சித்தரிக்கின்றன.

(ஆ) சமகால அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம், மொழி முதலியவற்றின் அடிப்படையிலான பிரச்சினைகளின் பக்கம் நாவலாசிரியர்களது கவனம் திரும்பவில்லை.

(இ) எழுபதுக்கு முன் சுமார் பத்தாண்டு காலப்பகுதியில் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் துறையில் காணப்பட்ட சமுதாயப் பார்வையின் பரிணாம வளர்ச்சியை எழுபதுக்குப்பின் காணமுடியவில்லை.

(ஈ) ஒரு சில நாவலாசிரியர்களின் (அருள் சுப்பிரமணியம், டானியல், செங்கையாழியான், பாலமனோகரன்) எழுத்தாற்றல் மட்டுமே எழுபதுக்குப்பின் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் பற்றிய கருத்துக்கு உருவம் கொடுக்கின்றது.

(உ) பிரதேசங்களை மண்வாசனையுடன் சித்தரிக்கும் நோக்கமும் இதுவரை இலக்கிய முக்கியத்துவம் பெறாத கிராமப்புறங்களை இலக்கியத்துறைக்கு அறிமுகப்படுத்தும் ஆர்வமும் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன.

[2] ஆய்வுக் கட்டுரைப் பொருள் : சைவ சித்தாந்த அறிவுக் கொள்கை - காட்சி

ஆய்வாளர் : சோ. கிருஷ்ணராசா
மெய்யியல் துறை,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.

சைவ சித்தாந்தத்தின் காட்சிக் கொள்கையை ஆராய்வதாயமையும் இவ்வாய்வுரை சிவஞான சித்தியாரில் காணப்படும் 'அளவைப்' பகுதியினை ஆதாரமாகக் கொண்டதாகும்.

தற்கால அறிவாராய்ச்சிக் கொள்கைகள் போலல்லாது சைவசித்தாந்த அறிவுக் கொள்கைபற்றிய ஆய்வில் உளவியற்கருத்துக்கள் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. இத்தகையதோர் போக்கு இந்திய மெய்யியல் மரபிற்கேயுரிய ஒரு பொதுப்பண்பாகும். இந்திய உளவியற் கருத்துக்கள் பரிசோதனையை அடிப்படையாகக் கொள்ளாது பெருமளவு அனுமானங்களாகவே இருப்பதனை அவதானிக்கலாம். அவ்வனுமானங்களே அறிவுக் கொள்கைகளுக்கான முற்கற்பிதங்களாகவும் உள.

காட்சியின் மூலமாக தரப்படும் அறிவு எனும்பொழுது அனுபவம் அதனுள் அடங்கியது என்பது பெறப்படும். அனுபவத்தை வகையீடு செய்பவர்கள் (1) புலன் அனுபவம் என்றும் (2) புலன் கடந்த அனுபவம் என்றும் பாகுபடுத்துவர். காலம், வெளி என்ற பதார்த்தங்களுள் அடங்கும் காட்சி புலன் அனுபவம் சார்ந்தது. அவ்வாறு இல்லாதிருப்பவை புலன் கடந்த காட்சிசார்ந்தது என்றும் கூறிக்கொள்ளலாம். ஆனால் முன்னைய காட்சியின் வாய்ப்பினைப் பரிசோதிப்பதற்குப் பெளதிக உலக அடிப்படை இருப்பதுபோல, பின்னயதைப் பரிசோதிக்க எவ்வித அடிப்படைகளும் இல்லை என்ற வலிமையான குற்றச்சாட்டுக் கூறப்படுகின்றது.

அனுபவத்திலிருந்து பெறப்படும் அறிவானது பொதுவாகத் தேர்நிலை அறிவு என்றும், வழிநிலை அறிவு என்றும் பாகுபடுத்தப்படும். தேர்நிலைப் பிரத்தியட்சம் எனப்படும் அதனைப் புலக்காட்சிக்கும் புலனுணர்ச்சிக்கும் சமமாக நியாய வைசேடிகர் ஏற்பர். ஆனால் சைவசித்தாந்திகள் புலக்காட்சியிலிருந்து யோக்கக்காட்சி ஈரூக காட்சியில் நால்வகைகளை எடுத்துக் காட்டுவர். வேறு அறிவை வேண்டாது நிற்கும் அறிவு என பிரத்தியட்சத்திற்கு இலக்கணம் கூறப்படும். பிரத்தியட்சத்தின் முதன்மையான இயல்பு இதனால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது என கிரியண்ணு கருதுவர். "மலை தியுடைத்து" என்ற அனுமான வழியிலான முடிவு பிரத்தியட்சத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆன்மாவின் அறிவு பெறும் வாயில்களில் ஒன்றான அனுமானம் தனக்கென்ற தனியான இயல்புகளைக் கொண்டுள்ளதாயினும், அதன் ஆரம்பம் புலனுக்கு உடனடியாகத் தரப்பட்டது என்பதிலிருந்தே தொடங்குகின்றது. நியாயக்கொள்கையான மேற்கூறிய கருத்து சைவசித்தாந்தத்திற்கும் உடன்பாடே.

காட்சியறிவு இந்திரியங்களிற்கும், பொருள்களிற்கும் இடையில் எழும் உறவால் தோன்றுவது. நியாயதரிசனம் அவ் உறவுமுறையை ஆறுவகையினதாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. சித்தியார் அளவைப்பாடல்களில் இதுபற்றிய குறிப்புக்கள் எதுவும் காணப்படாதபொழுதும், உரையாசிரியர்களது விளக்கங்களில் (மறைஞான தேசிகர்; சிவாக்கிரகயோகி, திருவிளங்கம்) காணப்படுகின்றது. என்னும் திருவிளங்கம் ஆறுவகைத் தொடர்புகளும் சைவசித்தாந்தத்திற்கு உடன்பாடானவையல்ல என்ற குறிப்பொன்றினைத் தெரிவிக்கின்றார்.

காட்சியின் உள இயலான பண்புபற்றி வாட்சாயனரின் நியாய சூத்திர பாஷ்யம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது. அகம் மனதுடன் தொடர்புற மனம் புலன்களுடன் தொடர்புற, புலன்கள் பொருளுடன் தொடர்புறுகின்றன. போதிய ஒளி போன்ற புறப்பொருட்கள் நன்கு அமையின், காட்சி பிறக்கிறது. காட்சிபற்றிய நியாயக்கொள்கையினரின் மேற்கூறிய விளக்கம் சைவசித்தாந்தத்திற்கும் உடன்பாடானதே. புற உலகுபற்றிய அறிவைமட்டும் பிரத்தியட்சம் குறிப்பிடாது. அகநிலை அனுபவங்களையும் அது உள்ளடக்குகிறது. குறிப்பாக தன்வேதனைக்காட்சியினது ஆரம்பம் புற உலகின் தொடர்பினை வேண்டி நிற்பினும், அகநிலை அனுபவங்களுடன் தொடர்புடையது என்பதை அவதானிக்கலாம். இன்பம், துன்பம் என்பவற்றை நுகர்வதற்குக் கருவியாக அமைவது மனம். தன்வேதனைக்காட்சி தன்னியல்பில் அப்பண்புகளைக் கொண்டுள்ளதாதலால் பிரத்தியட்சத்தின் முடிவெல்லை யாக அமைகின்றது.

காட்சி பல பகுதிகளைக் கொண்டது. எனவே இது வரையறைக்குட்பட்டது. இது சவிகற்பம் எனப்படும். எவ்வகையிலும் பண்புகளைப் பெருத தனிப்பட்ட பொருளைத் தருவதானதன்மையுடையது நிர்விகற்பக்காட்சி. அதாவது கருத்தேற்றம் பெருக்காட்சி என வரையறுக்கப்படும். இந்நிலையில் பொருளின் உண்மை மாத் திரம் உணரப்படுகின்றது. உற்று நோக்குவதற்குப் பொருளாகவும் அக்காட்சிக்குத் தரப்பெறும் முற்கூற்றுக்களாகவும் நிர்விகற்பக் காட்சி அமைகின்றது. இவ்விதமான பண்புக் கூறுகளையும் பெருத நிர்விகற்பக்காட்சி அகத்தினை அடைவதினால் சவிகற்பக் காட்சியாகின்றது. சிவஞானசித்தியார் நிர்விகற்பக் காட்சியையும் சவிகற்பக் காட்சியினையும் இருவேறு பிரிவுகளாக எடுத்துக் காட்டியே சித்தியார் கூறும் நால்வகைக் பாடப் பண்புகளை அறியும் நிர்விகற்பக் காட்சியையும் நிர்விகற்பக் காட்சியில் காட்சிகளில் முதல் நிலையான இந்திரியக் காட்சியாகும். நிர்விகற்பக் காட்சியில் உளத்தின் தொடர்பு ஏற்படுவதன் மூலம் சவிகற்பக்காட்சி பெறப்படுகின்றது. சவிகற்பக் காட்சி இருநிலைகளைக்கொண்டது. அவை முறையே மானதக்காட்சி, தன் வேதனைக்காட்சி என்பனவாகும்.

வாயிற்காட்சி. மானதக்காட்சி என்ற இரண்டும் இரு வேறுபட்ட காட்சியின் வகைகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால் அவை உண்மையில் இரு காட்சி வகைகள் அல்ல. காட்சியின் இரு நிலைகளே. அடிப்படையில் புறவயமான பொருள் அல்லது நிகழ்ச்சி என்பதை இலக்காகக்கொண்டது என்ற பொதுப்பண்பை உள்ளடக்கியது. இவ்வடிப்படையே வாயிற்காட்சியையும், மானதக்காட்சியையும் காட்சியின் இரு நிலைகளாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்ற எனது கருத்திற்கு ஆதாரமாகும். கூடிய அளவிற்குத் தன்வேதனைக்காட்சியும், யோக்காட்சியும் அகவய இயல்பைக் கொண்டிருப்பதால், முன்னைய இரு காட்சி நிலைகளிலிருந்து வேறுபட்டதாகக் கருதப்படுகின்றன. சிவாக்கிரயோகியார் கருத்துப்படி ஆன்மா பெறும் இன்பதுன்ப அனுபவங்கள் தன்வேதனைக்காட்சியால் அறியப்படுகின்றது. திருவிளங்கம் மேற்படி கருத்தினை விரித்துப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “புத்தி தத்துவத்திற் சவிகற்பமாய்ப் பொருந்திய மானதக் காட்சியுணர்வு முக்குணங்களுக்குள்ளே சாத்துவீக குணத் தொடு கூடுதலால் இன்பமாகவும் தமோ குணத்தொடு கூடுதலால் துன்பமாகவும் தோன்றும். அவ்வின்ப துன்ப உணர்வைப் புருடன் அனுபவிக்கும்படி கலை, காலம், நியதி, வித்தை, அராகம் எனும் ஐந்து தத்துவங்களுடனும் பொருந்தும். பொருந்திய அவ்வின்ப துன்பங்களைப் புருடனது அறிவு அறிவது தன்வேதனைக்காட்சியாகும்.” எனவே திருவிளங்கத்தினது உரையை, குறிப்பிட்ட சித்தியார் பாடலுக்கான பொருத்

தமான் விளக்கமாக ஏற்றுக்கொண்டால் பிரத்தியட்ச நிலைகளில் இறுதிநிலையாக உளதே தன்வேதனைக்காட்சி என்ற முடிவு பெறப்படும். எனவே இதுவரை கூறிய வற்றிலிருந்து சைவ சித்தாந்தப் பிரத்தியட்ச கொள்கை மூன்று நிலைகளை உள்ளடக்கியது என்றும், முறையே முதலாவது நிலையாக இந்திரியக்காட்சி உளது என்றும் இரண்டாவது நிலையாக உளது மானதக்காட்சி என்றும், யோகக்காட்சி மூன்றாவது நிலையாகும் என்றும் ஒரு முடிவிற்கு வரலாம்.

யோகக்காட்சி மேற்கூறிய மூவகைக் காட்சி நிலைகளினின்றும் வேறுபட்ட ஒன்றாக உளது. காலம், வெளி என்ற பதார்த்தங்களுள் அடங்குவதாக முற்கூறிய காட்சி நிலைகள் இருக்க யோகக்காட்சி அவற்றிற்கப்பாற்பட்டதாக இருக்கின்றது.

இதுவரை வாய்ப்பான அறிவியற் காட்சிபற்றிக் கவனம் செலுத்திய நாம் இனி வாய்ப்பற்ற அறிவு பற்றி ஆராய்வோம்.

தவறான காட்சி அல்லது வாய்ப்பற்ற அறிவு இரு விதங்களில் ஏற்படலாம்; என சித்தியார் கூறுகின்றது. அவை முறையே ஐயம், திரிபு என்பனவாகும். உரையாசிரியர்கள் ஐயத்தினை விளக்குவதற்குக் 'குற்றியோமகனோ' என்ற உதாரணத்தினைத் தருகின்றனர். மனிதனோ, மரமோ என அறியாது ஏதோ ஒன்று உள்ளது என அறியும்நிலை ஐயம் ஆகும். இரு பொருள்களிற்கிடையிலான பொதுப்பண்புகளே ஐயக்காட்சிக்குக் காரணமாகின்றன. கடந்தகால அனுபவங்கள் அல்லது ஞாபகம் அதனுடன் இணைந்துள்ளது. எனினும் ஐயநிலையில் இருபொருட்களிற்கிடையிலான (1) தடுமாற்ற நிலையும் (2) தனிப்பண்புகள் இடம் பெறு நிலையும் (3) பொருளிலிருந்து தரப்பட்டது, சிறிதளவும் எம்மால் ஊகிக்கப்பட்டது, சிறிதளவும், ஆன மூன்று சிக்கலான செயல்முறைகளும் கலப்பும் காட்சியில் இடம் பெறுகின்றன.

விகற்பக்காட்சியின் இன்னொருவகை திரிபுக்காட்சி எனச் சித்தியார் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை விளக்க உரையாசிரியர்கள் 'கயிற்றைப் பாம்பாகக் காணுதல்' என்ற உதாரணத்தைத் தருகின்றனர். இந்திய தரிசனங்கள் திரிபுக் காட்சியைக் கூடுதலாக உளவியவடிப்படையிலேயே ஆராய்ந்தனர். அறிவியல் விழுமியங்களின் கட்டுப்பாடு உள்பொருளியல் அடிப்படை என்பவற்றுடன் இணைத்தே திரிபுக்காட்சியின் விளக்கம் அவர்களால் தரப்படுகின்றது. சித்தியாரும் அதன் உரையாசிரியர்களும் புலன்கள் அனைத்திலும் திரிபுக்காட்சி எவ்வாறு எழலாம் என்ற ஆய்வு செய்யவில்லை. உட்பொருளை இன்னொன்றாகக் காண்பது திரிபு என்று கட்புலனில் எழும் திரிபுக்காட்சி நிலைபற்றிமட்டுமே ஆராயப்படுகின்றது.

தவறான காட்சி ஏற்படும் இன்னொரு சந்தர்ப்பம் 'பிரத்தியட்சப்போலி' என அழைக்கப்படும். சித்தியார் (அளவைப்) பாடல்களிலோ, அதற்குரிய உரையாசிரியர் குறிப்புக்களிலோ அதுபற்றி எதுவும் கூறப்படவில்லை. 'சைவப்பிரகாசனம்' என்ற நூலில் சங்கர பண்டிதர் சில குறிப்புக்களையும்கூடத் தந்துள்ளார். அவரது கருத்துப்படி பிரத்தியட்சப்போலி என்பது பித்தம், படலம், தூரம், இருள் முதலிய குற்றங்களோடு கூடிய இந்திரியத்தினால் ஏற்படுவது.

[3] ஆய்வுக் கட்டுரைப்பொருள் : பிரதேச நாவல்கள் - யாழ்ப்பாணப் பிரதேச நாவல்கள்,

ஆய்வாளர் : துரை மனோகரன்
தமிழ்த்துறை
யாழ்ப்பாண வளாகம்

மண்வாசனையை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிரதேச நாவல்கள் எழுதப் படுகின்றன. பிராந்திய நாவல்கள், வட்டார நாவல்கள் மண்வாசனை நாவல்கள் என்ற பெயர்களாலும் இவ்வகை நாவல்கள் அழைக்கப்படுகின்றன. இந்நாவல்களில், குறிப்பிட்ட கதைக் கருவுக்குரிய களமாகிய நிலத்தோற்றம் அப்பிரதேசத்துக்குரிய மொழிவழக்கு, பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவைகள் முதன்மை பெறுகின்றன.

பிரதேச நாவல்களை எழுதுவோர் எந்தவொரு மொழியிலும் மிகக் குறைவானவர்களாகவே உள்ளனர். ஏனெனில், பிரதேச நாவல்களை எழுதுவதற்கு மிகுந்த உழைப்பும், மானிடவியல் அறிவும் அவசியமாகின்றன. மேலைநாட்டில் சிறந்த பிரதேச நாவலாசிரியர்களாக வில்லியம் ஃபோக்னரையும், தோமஸ் ஹார்டியையும் குறிப்பிடுவர். தமிழ்நாட்டில் பிரதேச நாவல்களின் மூலபிதாக்களாக கே. எஸ். வேங்கடரமணி (முருகன் ஓர் உழவன்); சண்முகசுந்தரம் (நாகம்மாள்) சங்கரராம் (மண்ணாசை) என்போரைக் குறிப்பிடுவர்.

இலங்கைத் தமிழ்நாவல்களைப் பொறுத்தவரையில், இலங்கையை-குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட முதல்நாவல் வீரசிங்கன்கதை (1908) என்பதாகும். இதில் கதை நிகழிடங்களாக மட்டுமே யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்கள் இடம்பெற்றன. தொறுங்குண்ட இதயம் (1914) நாவல் தெல்லிப்பழையைக் களமாகக் கொண்டது. இவைபேர்ன்ற சில நாவல்களின் பின், அ. செ. முருகானந்தம் யாழ்ப்பாணப் பிரதேச மண்வாசனையிலும், வ. அ. இராசரத்தினம் கிழக்கிலங்கைப் பிரதேச மண்வாசனையிலும் நாவல்களை எழுதியுள்ளனர்.

1956-ம் ஆண்டில் இலங்கையில் ஏற்பட்ட புதிய, தேசிய, சமுதாய விழிப்புணர்வின் காரணமாகவும், அதன் தர்க்கரீதியான வளர்ச்சியின் காரணமாகவும், 1960களில் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளரிடையே ஏற்பட்ட கருத்து முரண்பாடுகளில், மண்வாசனை, இழிசினர் வழக்கு இலக்கியம் என்ற சொற்பிரயோகங்கள் தாராளமாகப் பரிமாறப்பட்டன. 'இழிசினர் வழக்கு' என்று பண்டிதமரபினராற் பரிகாசஞ் செய்யப்பட்ட பேச்சு மொழியைத் தன்னம்பிக்கையுடன் கையாண்டு, செ. கணேசலிங்கன் தமது நீண்டபயணம் (1965) நாவலின் மூலம் கோடி காட்டியுள்ளார்.

செ. கணேசலிங்கனின் நீண்டபயணம் நாவலில், பிரதேசவாரியான மாந்தரின் பாரம்பரியங்கள் அடக்குவோரின் கொடூரங்கள், அடக்கப்படுவோரின் இன்னல்கள், அவர்களது போராட்டங்கள், முன்னேற்றங்கள் என்பன கூறப்பட்டுள்ளன. அவரது சடங்கு நாவல் யாழ்ப்பாணத்துத் திருமணம், மரணம் முதலிய சடங்கு சம்பிரதாயங்களின்போலித்தன்மைகளையும், அவற்றுக்குப் பின்னே மறைந்துகிடக்கும் மனித இதயங்களின் ஏக்கங்களையும், சித்திரிக்கிறது. போர்க்காலம் நாவலில் யாழ்ப்பாணச் சாதியமைப்பைப் பின்னணியாகக் கொண்டு வர்க்கப் போருக்கான பாத்திரங்களை ஆசிரியர் படைத்துள்ளார்.

எஸ். பொன்னுத்துரையின் சடங்கு நாவல் சில நாட்களுக்குள் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் மூலமாக, யாழ்ப்பாண நடுத்தர மனப்பாங்கைச் சித்திரிக்கிறது.

கே. டானியலின் பஞ்சமர் நாவல் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவுகின்ற சாதிக் கொடுமை, ஒடுக்கப்பட்ட பஞ்சப்பட்ட மக்களின் வாழ்வு அவர்களது போராட்டம் முதலியவற்றைக் காட்டுகின்றது. அவரது போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர் நாவல், பாஷையூர் பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்டு, அப்பகுதிக் கடற்றொழி லாளரின் வாழ்க்கையையும் போராட்ட உணர்வுகளையும் சித்திரிக்கிறது.

செங்கை ஆழியானின் முற்றத்து ஒற்றைப்பனை வண்ணார்பண்ணையைக் களமாகக் கொண்டு, யாழ்ப்பாணத்தவர் சிலரின் கிணற்றுத்தவளை மனோபாவத்தை விளக்குகிறது. அவரது வாடைக்காற்று நெடுந்தீவுக் கடலோரப் பகுதியைப் பகைப் புலமாகக் கொண்டு, காதல், தியாகம், ஏக்கம் முதலிய சம்பவங்களைச் சித்திரிக்கிறது. இவ்வாசிரியரது பிரளயம் நாவல் முன்னேறத் துடிக்கும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசச் சலவைத் தொழிலாளியின் குடும்பத்தில் நிகழும் பிரச்சினைகளைக் காட்டுகிறது.

ஏ. ரி. நித்தியகீர்த்தியின் மீட்டாதவீணை பருத்தித்துறைப் பகுதியைக் களமாகக் கொண்டு சமூக உறவுகளுக்கும் மனிதாபிமானத்துக்குமிடையே நிகழும் முரண்பாடுகளைச் சித்திரிக்கிறது.

இக்கட்டுரையில் ஆராயப்பட்ட மேற்படி யாழ்ப்பாணப் பிரதேச நாவல்களைப் பொதுவாக நோக்கும்பொழுது, சில முக்கிய குறைபாடுகள் தென்படுகின்றன. பொதுவாக எல்லா நாவலாசிரியர்களும் உரையாடல்களை அமைக்கும்போது தவறுகின்றனர். செ. கணேசலிங்கன் தமது நாவல்களின் பொருளிலும், அமைப்பிலும் செலுத்தும் கவனத்தைப் பாத்திரங்களின் உரையாடல்களில் செலவிடத் தவறி விட்டார். எஸ். பொன்னுத்துரையும் சில இடங்களில் உரையாடலில் பிரதேச வழக்கைக் கையாள்வதில் கவனக் குறைவாக இருந்துவிடுகிறார். செங்கை ஆழியானுக்கு நெடுந்தீவு மக்களின் பேச்சுமொழி நன்கு கைவரவில்லை. கே. டானியல் மட்டுமே ஓரளவு ஆற்றலுள்ள பிரதேச வழக்கைக் கையாண்டுள்ளார். கதையம்சத்தில் வாடைக்காற்று, போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர் ஆகியவை சோடைபோய் விட்டன. மீட்டாதவீணையின் கதையம்சத்தில் பலவினம் உண்டு.

பிரதேசநாவல் என்றால், குறிப்பிட்ட பிரதேசத்துப் பேச்சு மொழியைக் கையாள்வதோ, அந்த இடத்தைப் பூகோளரீதியாக வர்ணித்துவிடுவதோ அல்ல வென்றும், ஓர் இடத்து மண்ணுக்குரிய தனித்துவ சுபாவம் காற்றாக எங்கும் பரவியிருக்கவேண்டும் என்றும் சி. க. செல்லப்பா கூறியுள்ளார்.

இலங்கைத் தமிழ்ப் பிரதேச நாவல்கள் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேச நாவல்கள் - சிறந்து விளங்குவதற்கு இன்னும் எவ்வளவோ முயற்சியும் ஆற்றலும் வேண்டும்.

[4] ஆய்வுக் கட்டுரைப் பொருள் : யாழ்ப்பாணத்தில் நூலக வளர்ச்சி

ஆய்வாளர் : மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
பல்தொழில் நுட்ப நிறுவனம்,
யாழ்ப்பாணம்.

முதன்முதலாக ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளது காலத்திலே சரஸ்வதிமகால் என்ற நூல் நிலையம் ஒன்று இருந்ததாக அறியப்படுகின்றது. இதுவே யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் நூல்நிலைய வரலாற்றில் நாம் அறிகின்ற முதன்முதல் நூலகம் பற்றிய செய்தியாகவும் இருக்கின்றது. இச்செய்தி பற்றி பல்வேறு சான்றுகளும் இருப்பதனால் இதனை உறுதிப்படுத்தக் கூடியதாகவும் இருக்கின்றது. எனினும் தொடர்பாக இந்நூல் நிலையத்தினைப் பற்றிய செய்திகளை அறியமுடியவில்லை. அதன் தன்மை பற்றியோ அன்றேல் அமைப்புப் பற்றியோ எவ்வித தகவல்களையும் பெற முடியாமல் இருக்கின்றது. கையெழுத்துப் பிரதிகள் பல அங்கு சேகரிக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தன என்ற குறிப்பு மட்டுமே எமக்குக் கிடைக்கின்றது. அவ்வாறு சேகரிக்கப்பட்டு வைத்திருந்த பிரதிகளை யார் வாசித்தார்கள்? அவற்றை வாசிப்பதற்கு யாருக்கு உரிமை இருந்தன என்பனபோன்ற விடயங்கள் தெளிவில்லாமலே இருக்கின்றன. தற்கால நூலகப் பண்புக்கமைய சரஸ்வதிமகால் இருந்ததாவென்பதையும் விளங்கிக்கொள்ள முடியாதிருக்கின்றது.

பரராசசேகரன் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டை ஆளுங்காலத்தில் ஊர்கடோறும் பாடசாலைகள் அமைத்தும் தமிழ்ச் சங்கமொன்று தாபித்தும் தமிழை வளர்த்ததாக அறியமுடிகின்றது. புலவர்களைக்கொண்டு பலவகையான நூல்களையும் இயற்றி வித்தான். இவனமைத்த தமிழ்ச் சங்கமே இரண்டாவது தமிழ்ச் சங்கமாகும்.

“இம்மன்னன் அழிந்துபோன சரஸ்வதி மகாலயமென்
னும் பெயர்படைத்த நூலகத்தைப் புதுக்குவித்து
அதில் இந்தியாவிலிருந்து தென்மொழி வடமொழி
நூல்களை வருவித்துப் பலரும் படிக்குமாறு உதவினான்”

என கணேசையர் தமது ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம் என்னும் நூலிற் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார்.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில் இந்நூல் நிலையம் கையெழுத்துப் பிரதிகளைச் சேர்த்துவைக்கின்ற ஓர் இடமாக இருந்திருக்கின்றதென்றே கொள்ள இடமுண்டு. இதனால் இது யாழ்ப்பாணத்தில் நூலக வளர்ச்சியிலே முதலாவது படியினையே காட்டி நிற்கின்றது. அரசியல் வரலாற்றிலே கல்வி சிறப்புற்றிருந்த காலத்தில் அக்கல்விக்கு உறுதுணையான நூல்களைத் — தமிழிலோ அன்றேல் பிறமொழிகளிலோ எழுதப்பட்டவற்றைப் — பேணவேண்டுமென்ற உணர்வின் அடிப்படை யிலேயே இவை அங்கு சேகரிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும். மன்னர் ஆதரவும் இப்பணிக் கிருந்தமையால் அவற்றை ஓரிடத்திலே கொணர்ந்து வைத்திருக்கக்கூடும், எனவே இந்நூலகத்தினது தோற்றத்திற்கும், வளர்ச்சிக்கும் அக்காலத்தில் ஏற்பட்டிருந்த ஊக்கமான இலக்கிய வளர்ச்சியே காரணமெனலாம். இதனையே எமக்குக் கிடைத்த வரலாற்று ஆதாரங்களும் உறுதிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

இலக்கிய வளர்ச்சியானது போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் காலத்தில் அந்நியரது படையெடுப்புக்களால் தடைப்பட்டது. கல்வி வளர்ச்சியில் இவர்கள்

அதிகம் ஊக்கம் காண்பிக்கவில்லை. தமது சமயத்தினைப் பரப்புவதற்காக கல்வியை ஒரு கருவியாக்கினர். இதனால் சமயக் கல்வியே நாட்டில் வளரும் நிலை ஏற்பட்டது. கோவில்களைப் பாடசாலைகளாக்கி சத்தியவேத போதனைக்கேற்ற கல்வியைச் சகல ருக்கும் சமமாகப் பயிற்றினர். இக்காலத்தில் இவர்களால் மத சம்பந்தமான புத்த கங்களே பேணப்பட்டு வந்திருக்கலாம். இதனால் அவற்றை ஒரிடத்தில் தொகுத்து வைத்திருக்க எண்ணங் கொண்டிருந்தாலும் அதனை ஒழுங்காகச் செய்திருக்க முடியாது தமது தேவைக்கேற்ற கையெழுத்துப் பிரதிகளையே தம் கோவில்களில் சேகரித்து வைத்திருக்கக்கூடும். இவற்றை நாம் நூல்நிலையங்களேன கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் அக்காலத்து மக்களுக்கு இவர்கள் மொழியும் பிறமொழியாக இருந்தமையால் அந்நூல்களை வாசிப்பதுவும் இலகுவான காரியமாக இருந்திருக்க முடியாது. இதனால் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலிருந்த சரஸ்வதி மகாலைப் போன்றதொரு நூலகத்தின் வளர்ச்சியை இக்காலத்தில் காணமுடியவில்லை.

அடுத்த கட்டமாக யாழ்ப்பாணத்தில் நூலக வளர்ச்சியில் நாவலரது காலப் பகுதியாகக் கொள்ளலாம். நாவலர் வாழ்ந்த காலப்பின்னணியும் சமய இயக்கங் களும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியைப் பெருக்குவதற்கு உதவின. இக்காலத்தில் மக்களின் கல்வியை ஓங்கச் செய்வதற்குச் சமய நிறுவனங்கள் சிறந்த சாதனங் களாக விளங்கின. பப்ரிஸ்டு மிசன், வெஸ்லியன் மிசன், அமெரிக்க மிசன் ஆகிய சமய நிறுவனங்களின் தொண்டர்கள் இக்காலத்தில் இலங்கைக்குவந்து சமயப்பணி யினை ஆற்றினர். இதனால் இக்காலத்தில் சமய நிறுவனங்களின் மூலமாகவே கல்வி யினை வளர்க்கவேண்டியது மிகவும் அவசியமாக இருந்தது. நாவலரும் அதே அடிப் படையில் ஏனைய சமய நிறுவனங்களைப் போலவே கல்வியைப் பரப்பும் எண்ணங் கொண்டு செயலாற்றினார். மக்களுக்கு ஏற்ற புத்தகங்களை எழுதி அவற்றை வெளியிட்டார். இவற்றைச் சேகரித்து வைப்பதற்காக அவரால் என்ன முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டனவென்பது திட்டமாகத் தெரியாவிட்டாலும் அதற்கான முயற்சிக் களில் அவர் ஈடுபட்டார் என்பது அவசி வரலாறு மூலமாக அறியக்கிடக்கிறது.

இதுபோலவே இக்காலப்பகுதியில் கிறிஸ்தவசமய இயக்கங்களும் இத்தகைய தொரு நூற்பாதுகாப்பினைச் செய்ய முற்பட்டிருக்கின்றன. 1816-ஆம் ஆண்டள வில் அமெரிக்காவிலிருந்து முதன்முதலாக மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தனர். தெல்லிப்பளை, வட்டுக்கோட்டை, உடுவில், மானிப்பாய், பண்டத்தரிப்பு என்னுமிடங்களில் தமது சமய ஊழியஸ்தாபனங்களை அவர்கள் நிறுவினர். 1832-ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணச் சுவிசேஷ சங்கம் என ஒரு சங்கத்தை நிறுவி அதன்மூல மாக மிஷன் ஸ்தாபனங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட கிராமங்களிலும் சமயத்தைப் பரப் பும் எண்ணம் கொண்டனர். கடவுளைப்பற்றியறிவதற்கும் கல்வி இன்றியமையா தது என்ற நோக்கத்துடன் இச்சங்கம் கடமையாற்றியதால் வேலணை, சரவணை, நெடுந்திவு போன்ற இடங்களிலே பாடசாலைகளை நிறுவினர். இலவசமாகப் புத்த கங்களை வழங்கிக் கல்வியைப் பரப்பினர். இப்புத்தகங்கள் பாடசாலைகளிலே வைக் கப்பட்டிருந்தன. சங்கானை, உடுத்துறை போன்ற இடங்களிலும் திருச்சபைகள் நிறுவப்பட்டுக் கல்விப் போதனைகளும் மதப்பரம்பலும் நடைபெற்று வந்தன. அத் துடன் இவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தையும், இந்துசமயத்தையும் கற்றுத் தமது ஆராய்ச்சிகளின் பெறுபேற்றை வெளியிட்டும் வந்தனர். தமது தேவாலயங்களிலே மக்களுக்கு மதபோதனைகளை விரிவுரைகள்மூலம் செய்துவந்தனர். மத சம்பந்த மான புத்தகங்கள் பிறமொழியிலே இருந்தமையால் அவற்றினைப் படிப்பது எல் லோருக்கும் சுலபமான காரியமாக இருக்கவில்லை. இதனால் போதனை மூலமே கல்வி

கற்றோர் இதனைச் செய்துவந்தனர். மதகுருமார் புத்தகங்களைத் தேவாலயங்களிலே வைத்திருந்திருக்கக்கூடும். இதனால் இக்காலத்தில் தேவாலயங்கள்தான் நூலகங்கள் போல் விளங்கியிருக்கலாம்.

19-ம் நூற்றாண்டினிறுதிப்பகுதியில் சைவசமயமும் கிறிஸ்தவ சமயமு தத் தமது வளர்ச்சியிலே முதிர்ந்து நிலை அடைந்தபோது கல்வி நிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களாலும் பத்திரிகைத்துறை என்னும் புதிய துறையின் வளர்ச்சியாலும் மக்களிடையே மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. 1841-ல் உதயதாரகை என்னும் பத்திரிகையும் 1889-இல் இந்துசாதனம் என்னும் பத்திரிகையும் குறிப்பாக மக்களுக்குப் பல்வேறு விடயங்களைப் பற்றிய அறிவினை ஊட்டத் தொடங்கின. இவை சமயக் கருத்துக்களையும் பொதுவிஷயங்களையும் பிரசுரித்தன. இப்பத்திரிகைகளைப் பொதுமக்கள் சென்று படிப்பதற்காக படிப்பறைகள் அல்லது புத்தகசாலைகள் அமைக்கப்பட்டன.

முதன்முதலாக யாழ்ப்பாணத்தில் வட்டுக்கோட்டை செமினரியினால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட கல்லூரியில்தான் இத்தகைய நூல் நிலையமொன்று இருந்ததாக அறிய முடிகின்றது. இது 1872-ம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டது. ஈழத்திலேயே இணையற்ற நூல்நிலையமென்று பலரதும் பாராட்டைப் பெற்றதும் இதுவேயாகும்.

1895-ம் ஆண்டிலும் அதற்குப்பின்னரும் நூலக வளர்ச்சியிலே இன்றொரு முன்னேற்றத்தினைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. பள்ளிக்கூடங்களின் பெருக்கத்தினாலும் கல்வித்துறையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியினாலும் இது ஏற்பட்டது. மாணவர்கள் தமது அறிவினைப் பெருக்குவதற்கு வாசிக்கும் பழக்கத்தினை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினர். இதுவரை நிலவிவந்த பிரசங்கமரபு மாறித் தாமே விடயங்களை அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்துடன் புத்தகங்களை நாடிச் செல்கின்ற நிலை ஏற்பட்டது. இதனால் பாடசாலைகளிலே நூலகங்கள் வளரத் தொடங்கின.

“கோப்பாய் வித்தியாசாலையார் புத்தகசாலை ஒன்றுக்கு அடியிடக் காண்பது சந்தோட கருமம். பிள்ளைகள் துண்டுகொண்டு பணம் தண்டலிற் திரிகின்றனர். வீட்டுக்குவீடு ஒவ்வொரு புத்தகசாலை இருந்தாலோ என்னும் ஆசை என்மனதில் நெடுங்காலங் குடிகொண்டது. வாய்ச்சியுளி இல்லாத தபதியும், கலப்பை நுகமில்லாத வேளாளனும் புத்தகமில்லாத ஆசிரியனும் ஒருவர்க்கொருவர் சமம். பாடசாலை யோட்டம் முடிந்தால் புத்தகங்கள் ஓட்டம் தொடங்கும். வேலை கிடைத்தால் புத்தகம் நஞ்சாகும். ஒரு விஷயத்தின் பேரில் யோசிக்கவேண்டுமானால் கற்றருமருமை. புத்தகமுமருமை. பாடசாலைகளோடு புத்தகசாலை இருத்தலவசியம். பிறகும் தெண்டிப்பாராக” என்னும் உதயதாரகையில் வெளிவந்த செய்தி இக்காலத்துப் பொதுமக்களிடையே புத்தகசாலைகளின் தேவையை எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இத்தகைய நூலகங்கள், வேறு இடங்களிலும் பிற்பட்ட காலங்களில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தமையினைக் கதிரேச அவர்கள் எழுதிய “கைநூல்” சான்று காட்டி நிற்கிறது. இந்நூல் யாழ்ப்பாண பொதுசன புத்தகசாலை பற்றியும் சென். யோசவ் கத்தோலிக்க புத்தகசாலை, விக்ரோறியா வாசினை நிலையம், பருத்தித்துறை வாசினை நிலையம், வை. எம். சி. ஏ. வாசினை நிலையம் என்பவற்றையும் குறிப்பிடுகிறது.

இத்தகைய நூல் நிலையங்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவொரு நூல்நிலையமாகக் கலாநிலையம் ஸ்தாபித்த நூலகத்தைக் கொள்ளலாம். 1930-ம் ஆண்டு ஆரம்பிக்

கப்பட்ட இந்நூல்நிலையம் கிட்டத்தட்ட 1135 நூல்களைக் கொண்டதாக அமைந்திருந்தது. இவற்றுள் அச்சில் இல்லாத நூல்களும், ஏட்டுப்பிரதிகளும் இருந்தன. ஒட்டுவாரு ஆண்டிலும் புதுநூல்கள் இங்கு சேர்க்கப்பட்டன. இன்னும் ஒழுங்கமைப்பிலும் முன்னிருந்த புத்தகசாலைகளைவிடச் சில வேறுபட்ட முறைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. புத்தகங்களைவிடத் திங்கள் வெளியீடுகளும், கிழமை வெளியீடுகளும், ஆங்கிலத் திங்கள் வெளியீடுகளும், ஆங்கிலவார வெளியீடுகளும், ஆங்கிலத் தினசரி வெளியீடுகளும் இங்கு ஒழுங்காக வாங்கப்பட்டுப் பொதுமக்கள் பாவனைக்காக விடப்பட்டிருந்தன. இன்னும் நூற்கொடைகளும் இங்கு நடைபெற்றன.

இதனால் இக்காலத்தில் யாழ்ப்பாண நூலகங்கள் ஒரு முழுமையான வளர்ச்சி நிலையினை அடைந்திருந்தனவென்று கொள்ளலாம். மக்களின் அறிவைப் பரப்பும் நோக்கத்துடன் இவை தொண்டாற்றி வந்தன. தம்மிடமிருந்த புத்தகங்களை எல்லோரும் படிப்பதற்குரிய பொது இடத்திலே வைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் மக்களிடையே வளரத்தொடங்கியது. இதனால் குறிப்பிட்ட நூல் நிலையங்களுக்கு அதனைக் கொடுத்துதவினர். இதன்காரணமாக நூல் நிலையங்களில் புத்தகங்கள் அதிகரிக்கத் தொடங்கின. நூல்நிலையங்களின் இடப்பரப்பும் அகலவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இதனால் நூலகங்கள் தனிப்பட்ட கட்டிடங்களாக வந்தமையத் தொடங்கின. நூல் நிலையங்களுக்குப் பொறுப்பாளராக உத்தியோகத்தார்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். வேதனமும் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. மக்களுக்கு இலவசமாகப் புத்தகங்களை எடுத்துத் தரக்கூடிய நிலையங்களாகவும் இவை மாறின. இதனால் பட்டினசபைகளின் பொறுப்பில் இந்நூலகங்கள் நாட்டில் செயற்படத்தொடங்கின. இவ்வாறே தற்போது யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பொதுசன நூலகம் 1934-ம் ஆண்டு ஆரம்பமாகியது.

- (1) 1970 ට පසු ලංකාවේ දෙමළ නවකථා
නාගරාජ අයියර් සුබ්‍රමනියම්

Sri Lanka Tamil Novels after 1970
Nagaraja Aiyar Subramaniam

- (2) සෛව සිද්ධාන්තයෙහි ඥානවිභාගය - ප්‍රත්‍යක්ෂය
එස්. ක්‍රිෂ්ණරාජා

Theory of Knowledge in Saiva Siddhanta — Perception
S Krishnarajah

- (3) ප්‍රාදේශීය නවකථා - ශාපනයේ ප්‍රාදේශීය නවකථා
තුරේ මනෝහරන්

Regional Novels — Jaffna Regional Novels
Thurai Manoharan

- (4) ශාපනයේ පුස්තකාලයන්ගේ වර්ධනය
මනෝනිමනි සන්මුගදස්

Growth of Libraries in Jaffna
Manonmani Sanmugadas

ஆய்வுக் கட்டுரை அமைப்புத் தொடர்பான குறிப்புகள்

1. கட்டுரைகள் தமிழில் எழுதப்படல் வேண்டும்.
2. இக்கட்டுரைகள் தட்டெழுத்தில் தாளின் ஒரு பக்கத்தில் மாத்திரம் இரட்டை இடைவெளியுடையனவாய் அமைதல் வேண்டும். தாளின் வலப்பக்கத்திலும் இடப்பக்கத்திலும் ஓரங்குல ஓரம் இருத்தல் வேண்டும்.
3. பங்கங்கள் தெளிவாக இலக்கமிடப்பட்டு, தொடர்பு விலகாமல் ஒன்றாய்ச் சேர்த்துக் கட்டப்படுதல் வேண்டும்.
4. ஒவ்வொரு கட்டுரையிலும் இரண்டு பிரதிகள் அனுப்பப்படல் வேண்டும்.
5. உசாத்துணை விபரமும் அடிக்குறிப்புகளும் இலக்கமிட்ட பட்டியலாகக் கட்டுரையின் இறுதியிற் கொடுக்கப்படல் வேண்டும். உசாத்துணை நூல் விபரம் பின்வரும் தொடர்முறையில் அமைதல் வேண்டும்: நூலாசிரியர் பெயரும் முதலெழுத்துக்களும்; நூலின் சரியான தலைப்பு (கீழே கோடிடப்படல் வேண்டும்); வெளியீட்டாளர் பெயர்; வெளியிடப்பட்ட இடம்; வெளியீட்டு ஆண்டு, பக்கம்.

உ.எம்: கணபதிப்பிள்ளை, க., நானூகம் இலங்காபிமானி அச்சகம், சாவகச்சேரி, 1942, பக். 8.

சஞ்சிகைகளை உசாத்துணையாகக் குறிப்பிடும்பொழுது பின்வரும் ஒழுங்கினைப் பின்பற்ற வேண்டும்; ஆசிரியரின் பெயரும் முதலெழுத்துக்களும்; கட்டுரைத் தலைப்பு (மேற்கோள் அடைப்பினுள்): சஞ்சிகையின் தலைப்பு (கீழே கோடிடப்படல் வேண்டும்); வெளியீட்டாளர் பெயர்; தொகுதி இலக்கம் (அராபிய எண்களில், கீழே கோடிடப்படல் வேண்டும்); வெளியீட்டு ஆண்டு, பக்கம்.

உ.எம்: விபுலானந்தர் சுவாமி, "சோழநாட்டுத் தமிழும் ஈழநாட்டுத் தமிழும்," கலைமகள், 3: 1, ஜனவரி, 1941, பக். 18-25.

6. உங்கள் கட்டுரையின் முதற் தாளில் இடதுபக்க மேல்மூலையிற் கட்டுரையின் தலைப்பு எழுதி அதன் கீழே கோடிட்டு, அக்கோட்டின் கீழ் வலதுபக்க மூலையில் கட்டுரையாளரின் பெயர் தரப்படல் வேண்டும்.

உ.எம்:

மொழியும் கணிதமும்

க. அரசரத்தினம்

7. 200 சொற்களாலான கட்டுரைச் சுருக்கம் ஒன்று இணைக்கப்படல் வேண்டும். கட்டுரைச் சுருக்கத்தில் உள்ள தாளில் இடதுபக்க மேல் மூலையில் உங்கள் கட்டுரை எத்துறையைச் சார்ந்ததெனப் பெரிய எழுத்தில் தெளிவாக எழுதுதல் வேண்டும். அதனைத் தொடர்ந்து கட்டுரையின் தலைப்பும் எழுதுவோரின் பெயரும், [கல்வித் தகைமைகளும், பதவியும் முகவரியும் தரப்படல் வேண்டும்.

அச்சுப்படி திருத்தும் முறை

இவ் வாத்தியங்கள் இசைக்கருவிகள்
எழவும் வழங்கப்படும்/இசைக்கருவிகளை/நரம்புக்
கருவிகள், (லிதோ) கருவிகள், துளைக்கரு
விகள் எனப் பலவாறு வகுக்கலாம்.